

Giới thiệu Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi !

Phần 2

Sau khi được nhiều bạn đọc ủng hộ phần một của tác phẩm Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! thì tác giả lyly ngay lập tức tiếp tục ra mắt các bạn đọc giả một câu chuyện hoàn toàn mới về những con người ấy trong phần hai khi họ bắt đầu cuộc sống đại học.

Vẫn là những nhân vật cũ bọn họ, với những tính cách khác nhau nhưng luôn vui vẻ bên nhau. Bước sang phần hai sẽ xuất hiện một vài nhân vật mới nữa đó là bác sĩ Wen, Diễm My, Anh Huân, Hiếu Thiên và Minh Tuấn, những con người mới này sẽ bắt đầu một câu chuyện hoàn toàn mới lạ và vui nhộn mà các độc giả sẽ được khám phá ngay sau đây...

Liệu tính cách của bọn họ sẽ ra sao? Bọn họ có ảnh hưởng gì đối với những nhân vật chính ở phần một? Tất cả có trong Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Áng mây đầu tiên : Đại học, ta tới đây!

Con đường xám ngắt nghẹt xe cộ khi sáng sớm. Chốc chốc, lại có tiếng ồn ào từ những nơi khác nhau vọng lại. Đường như dòng chảy của thời gian là vô hạn và chúng tồn tại mãi mãi. Chúng cuốn con người đi không ngừng, khiến họ dần thay đổi và lòng người cũng vì thế mà dần đổi thay.

Yêu nhau, cưới nhau là một chuyện. Cuộc sống vợ chồng lại là một chuyện khác. Có người nghĩ hạnh phúc, có người nghĩ bi thương. Dù sao, đó là quyết định của họ. Họ chọn quyền chăm sóc lẫn nhau và mãi là như thế. Và, Vinh Khoa, Thiên Di cũng thế. Nhưng, cuộc sống hôn nhân kia... không đơn giản như họ vẫn thường nghĩ. Chắc hẳn sẽ có biến động...

Đưa tay vén lọn tóc trước trán, Thiên Di khẽ cười tinh nghịch rồi thở nhẹ. Nắng vàng vô tư đậu bên bờ vai nhỏ nhắn, sưởi ấm.

Đứng trước cánh cổng Đại học to tướng, sóc con cảm thấy rất vui vì công sức bấy lâu giờ đã được đáp trả. Rồi lại là một cuộc sống mới đầy những điều bất ngờ, thú vị và chút ngạc nhiên.

Sáng nay, có người đã đòi đưa cô nhóc đến trường nhưng nhóc con một mực phản đối. Xém chút có cãi nhau. Vì không tài nào cãi nổi cái tính ngang bướng của cô vợ ngốc nên Vinh Khoa đành thuận ý. Nói gì thì nói, khi đến giờ sóc con tan trường thì cậu vẫn sẽ có mặt để đón. Mặc kệ ai kia có chịu hay không chịu.

Hít hà lấy mùi không khí tinh sạch, Thiên Di đứng thẳng lưng. Mím môi, sóc lại balo rồi khoan khoái bước đi. Tìm lớp.

Gió lướt nhẹ nhàng trên khoảng không bao la. Rung nhẹ nhánh cây xanh còn vương chút sương. Khuôn viên trường thật rộng lớn và không khí thì trong lành. Từng tốp sinh viên mới- cũ nói cười rôm rã dưới ánh nắng nhàn nhạt. Cảnh quang là thứ duy nhất gắn kết mọi thứ lại với nhau.

Ngắm nghía cảnh đẹp mê mẩn, sóc con quên mất mình đang đi tìm lớp. Đúng là trò đùa của tạo hóa. Lại phải tìm lớp lần 2. Còn nhớ, khi vào cấp 3, cô nhóc cũng đã mệt mỏi với màn khai chiến này. May nhờ có thầy Vinh tốt bụng chỉ cho. Còn bây giờ, Đại học chứ chẳng phải cấp 3. và, trường này nào có thầy Vinh của sóc nhỏ...

_ Khối hội họa nằm ở đâu nhỉ?

Cần móng tay, Thiên Di lăm lét ngo ngược ngo xuôi tìm kiếm khối lớp của mình. Mãi chẳng thấy, sóc con chán nản đi lại chiếc ghế đá gần đó. Ngồi phịch xuống rồi thở dài.

Chọn vào ngành Hội họa là ước mơ từ bé của Thiên Di. Tài năng là bẩm sinh. Một năm sang Mỹ du học cũng để nhóc con trau dồi thêm kỹ năng vẽ, phối màu. Những điều đó, sóc con điều giấu Vinh Khoa rất kỹ. Thế nên, dạo gần đây, khi nhìn thấy vợ mình hú hoáy với biết bao nhiêu là giấy và bút màu thì cậu mới biết. Có hôm, sóc con còn để màu dính cả lên mặt khiến Vinh Khoa bật cười suốt.

_ Chào bạn, bạn là Thiên Di phải không?

Sau giọng nói trầm trầm là một chàng trai cao ráo. Mái tóc màu hạt dẻ óng ánh bay nhẹ trong gió.

Thiên Di ngơ ngác ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn chàng trai anh tú hồi lâu rồi chau mày :

_ Bạn là ai?

_ Minh là lớp trưởng của lớp D-Hội Họa. Thầy Hiệu trưởng nhờ mình tìm bạn, nói bạn là thành viên của lớp năm nay. Rất vui được làm quen. Minh tên Minh Tuấn.

_ Hi hi, tốt quá rồi. Nãy giờ mình tìm lớp mệt muốn chết!

Cười tình nghich, Thiên Di nhanh chóng đứng lên rồi lon ton đi theo bạn cùng lớp. Cô nhóc đầu ngờ rằng, đằng sau màn tìm lớp “dễ dàng” kia đã có sự giúp đỡ của một người.

Mấy phút trước,

Đợi đến khi Thiên Di rời nhà, Vĩnh Khoa cũng đặt báo xuống rồi chẳng nói chẳng rằng, chạy thẳng đến trường của vợ mình.

Ngang nhiên bước vào ngôi trường to lớn, Vĩnh Khoa chậm rãi gieo tia nhìn lạ quanh khuôn viên để chắc rằng ngôi trường này tốt. Trước khi đến phòng Hiệu trưởng, Vĩnh Khoa đã dạo một vòng lớn và khám phá hết mọi góc ngách trong trường. Sự xuất hiện của cậu làm bao người mê mẩn. Có một vài người còn lầm tưởng ai kia là sinh viên mới nên rất vui... .

Cạch!

Đẩy cánh cửa phòng Hiệu trưởng, Vĩnh Khoa thần nhiên bước vào. Họ chào nhau rồi làm quen nhau. Nhanh chóng đi nhanh vào vấn đề chính, Vĩnh Khoa đẩy một tấm hình nhỏ đến trước mặt Hiệu trưởng kèm theo câu nói như mệnh lệnh :

_ Lữ Thiên Di, sinh viên mới. Thiên Di rất kém trong việc tìm kiếm lớp. Ngài giúp nhé. Là lớp D-Hội Họa.

_ Cậu không thể nói lịch sự hơn à?

Chau mày, Ngài Hiệu trưởng găng giọng. Dù sao Ngài cũng là người lớn tuổi. Hơn nữa, nhìn ai kia trẻ thế, dám ăn nói với bậc thầy thế à!

Rời ghế, Vĩnh Khoa cho một tay vào túi rồi bước thẳng ra cửa kèm theo câu nói lạnh tanh :

_ Đó là lịch sự rồi!

Bộp!

Từ ngoài cửa, Chính An bước vào. Thuận chân, cậu tung ngay cú đá vào chân trái ai kia khiến ai kia nhủu mày giận dữ. Chẳng thèm để tâm đến ai kia làm gì, Chính An sải chân đến trước Hiệu trưởng, cúi đầu chào rồi cười lễ phép :

_ Thành thật xin lỗi Ngài Hiệu trưởng. Tính cậu ta vốn vậy. Ngài bỏ qua nhé. Vốn là chủ tịch của Demon nên cậu ta phải thế. Ngài thông cảm. Còn chuyện của sinh viên mới Thiên Di, nhờ Ngài giúp.

Vừa nghe đến cái tên Demon, Ngài Hiệu trưởng hơi ngạc nhiên. Ông quan sát Vĩnh Khoa từ đầu đến chân rồi cười nhẹ. Quả là tài giỏi. Thế mà ông không nhận ra.

Demon trong những năm gần đây đang theo đà đi lên. Không một ai là không biết đến danh tiếng Demon và chủ tịch đương thời. Demon không chỉ là một tổ chức lớn mà còn giúp người rất tốt. Là một tổ chức đáng được mọi người ủng hộ và tin cậy. Gần với Demon đương nhiên là tập đoàn họ Trương vang danh rồi.

Rời trường, BMW tiếp tục lăn bánh trên sa lộ ngệt xe cộ. Lúc này, Vĩnh Khoa cúi gắt liếc sang con người cạnh mình, nghiêng răng ken két :

_ Khi này, cậu làm trò gì thế hả?

Nhún vai, Chính An tựa lưng ra thành ghế rồi cười nói :

_ Cậu làm ơn đi. Thay đổi cách hành xử tí đi. Không hiểu sao Thiên Di lại chịu cưới cậu nữa.

_ Kệ tôi. Cậu học thói nói nhiều từ đâu đấy. Còn nói nữa tôi quăng cậu khỏi xe!

Chính An cố nín cười. Hắng giọng, cậu lấy lại phong độ rồi nói tiếp bằng chất giọng cực nghiêm túc :

_ Nghe nói... Hiếu Thiên vừa được thả!

Khựng lại vài giây, Vĩnh Khoa chẳng đáp mà tập trung lái xe. Chuyện Hiếu Thiên được thả cậu cũng đã biết. Lúc trước, tên đáng chết dám cả gan bắt cóc vợ cậu. Cũng may cậu còn tình người nên chỉ giao hắn cho cảnh sát tùy họ xử lí. Vài năm trong tù, chắc tính cách hắn có phần thay đổi. Dù sao thì chắc Hiếu Thiên cũng chẳng làm hại sóc con được.

_ Cậu không lo sao?

Chính An nghỉ hoặc nhìn sang Vĩnh Khoa, cậu dường như đang lo lắng điều gì đó. Hoặc, cậu đã biết điều gì đó...

_ Cậu muốn nói gì?

Quay mặt ra phía cửa xe, Chính An thờ dãi. Có nên nói không? Rằng cậu đã nhìn thấy Wen và Hiếu Thiên gặp nhau? Thôi đi! Chắc chỉ là gặp mặt nói vài câu hỏi thăm thôi. Dù gì Wen cũng là bác sĩ nhiều năm, hẳn có nhiều bệnh nhân. Có lẽ Hiếu Thiên là một trong số đó. Chắc không có chuyện gì đâu!

_ À, tôi chỉ muốn hỏi... Cậu... Mà không có gì đâu. Cậu lo lái xe đi. Nhiều chuyện quá!

Nhéch môi, Vĩnh Khoa dừng xe trước cửa tổ chức. Đưa tay tháo dây an toàn, cậu bắt giắc cất giọng:

_ Tôi có nhìn thấy Wen và Hiếu Thiên gặp nhau. Lúc trước, hẳn từng là bệnh nhân của Wen. Cậu đó, đừng căng thẳng quá. Chẳng phải mọi chuyện kết thúc rồi sao!

Đúng! Mọi chuyện đã kết thúc từ lâu rồi. Mùi tanh của máu. Hơi lạnh từ nòng súng đen. Âm mưu độc ác. Tất cả chỉ là quá khứ. Chẳng phải đây là hiện tại hay sao?

Chỉ là, đôi khi nên để phòng chút thôi!

Việc cần làm trước mắt là đưa tổ chức và tập đoàn họ Trương đi lên. Ngày càng phát triển và hưng thịnh hơn.

_ Chào các bạn, mình là Thiên Di. Rất vui được làm quen.

Nhờ Minh Tuấn, Thiên Di quen nhanh với lớp hơn. Mọi người thật thân thiện và đáng yêu. Ai cũng tươi cười để đón sinh viên mới. Chắc hẳn, Đại học sẽ ngập màu hồng.

_ Di ngồi cùng Diễm My nhé!

Được sự chỉ dẫn của Minh Tuấn, Thiên Di quen thêm được cô bạn tóc ngắn đáng yêu. Má phúng phính hai chiếc lúm đồng tiền xinh xinh. Diễm My cười chào Thiên Di rồi thu dọn sách của mình để chừa chỗ cho bạn cùng bàn mới.

_ Chào Di, từ nay cứ gọi mình là My nhé!

_ Ừm

Gật nhẹ đầu, Thiên Di tình nghịch nhìn cô bạn đáng yêu rồi cười xòa. Cả hai nói chuyện thật hợp nhau. Chắc họ sẽ thân nhau. Nhanh thôi!

Ngày mới. Cuộc sống mới. Môi trường mới. Tất cả điều mới mẻ.

Đột nhiên, Minh Tuấn ngồi trên quay xuống hai cô nàng kia, ra hiệu im lặng rồi trêu:

_ Vừa gặp thôi mà nói chi lăm thế!

Thiên Di bĩu môi rồi nghịch ngợm lê lưỡi. Chợt nhớ đến việc gì đó, sóc con cười nói:

_ Hi hi. Hôm nay cảm ơn Tuấn nhiều nhé!

Nụ cười hồn nhiên kia khiến Minh Tuấn sững người hồi lâu. Cậu vội lấy lại bình tĩnh rồi vui vẻ nói:

_ Thế chiều nay Di đãi mình món gì đi? Coi như làm quen.

_ Ừm, được đó. My đi nữa!

Lúc Thiên Di còn chưa kịp từ chối thì hai người bạn mới đã và đang bàn về những món ngon. Họ nói cười ríu rít khiến sóc con cũng vui lây. Rồi đây, sẽ là một tương lai mới.

Ngoài kia, nắng tinh khôi truyền qua ô cửa kính, chiếu thẳng vào một góc phòng học. Nhánh lan bên bậu cửa sổ nhẹ lung lay theo nhịp đẩy của gió. Nhịp nhàng, không ồn ào.

Bên dưới sân, còn một vài cô cậu sinh viên mới lon ton chạy vào lớp để kịp buổi học đầu.

Chương 2

Áng mây thứ 2 : Bạn học

Mây xanh đứng đỉnh trời trên nền trời thăm thẳm. Gam xanh hòa cùng sắc trắng tạo nên hai khối đồng nhất, đem đến cảm giác yên bình cho vạn vật.

Khung cửa sổ đã vương chút nắng sớm, mùi tinh khôi lượn lờ khắp chốn như đang trao thêm nguồn sống mới.

Cạnh khung cửa, một cô nhóc với mái tóc đen bóng khẽ nghiêng đầu cười nhẹ đón nắng. Vươn vai, cô nhóc với tay lấy chiếc balo trên bàn rồi tung tăng bước xuống lầu.

_ Hôm nay để anh đưa!

Chỉ khi cô nhóc kia vừa đặt chân xuống bậc thang cuối cùng thì chất giọng lạnh tanh quen thuộc đã vang lên, chặn ngay nhịp bước tiếp theo của bàn chân nhỏ.

Nhăn trán, Thiên Di khoác balo lên vai rồi lách qua đáng người cao cao trước mặt, bước thẳng :

_ Không! Anh lo đi làm đi!

_ Đi thôi!

Mặc lời từ chối rạch ròi kia, Vĩnh Khoa túm lấy balo rồi kéo một mạch cô vợ nhỏ ra ngoài không chút thương tiếc.

Chẳng thêm cái dây an toàn, nhóc con bĩu môi vờ giận dỗi. Thấy thế, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi quay sang, làm luôn việc còn lại. Dây an toàn được cài xong, cậu thân nhiên véo nhẹ chóp mũi xinh rồi hung hăng bảo :

_ Vợ yêu ngoan đi, anh lo cho sự an toàn của em thôi! Đừng bướng.

_ Xì...

Giận dỗi quay mặt sang hướng khác, Thiên Di vui thầm trong lòng. Đã biết lo lắng cho người khác rồi cơ đấy!

Sở dĩ, sóc con không muốn Vĩnh Khoa lặn lội đưa mình tới trường cũng vì một chuyện. Chuyện là, sóc con sợ đám sinh viên hám trai kia một khi đã nhìn thấy chồng yêu của nó thì sẽ lên con thêm khát. Sẽ cua cho mà xem...

Nhận thức được sự nguy hiểm đó, Thiên Di chẳng hề muốn Vĩnh Khoa xuất hiện ở trường chút nào. Nhưng, Thiên Di bé nhỏ nào ngờ đâu, rằng chồng nhóc đã đặt chân đến phòng Hiệu trưởng của trường ngay ngày đầu nhập học.

_ Giận hả?

Rẻ ra đường lớn, Vĩnh Khoa khẽ liếc sang gương mặt đáng yêu đang vờ hờn dỗi, hỏi vu vơ.

_ Ừ.

Đáp gọn, sóc con chẳng thêm ngoái lại nhìn chồng mình lấy một cái. Đôi mắt to tròn cứ nhìn đâu đâu ngoài khung cửa kính. Hàng loạt các khung cảnh khác nhau đang bị bỏ lại phía sau BMW.

_ Kệ em!

Vốn chẳng có tính nhừn nhện nên Vĩnh Khoa quăng luôn câu kết luận mà quên rằng, mỗi khi giận nhau, cậu luôn là người cất giọng nói trước mà quên đi mình và sóc con đã và đang giận nhau.

BMW trườn tới trước cánh cổng trường Đại Học to kinh rồi dừng hẳn lại. Đẩy cửa bước ra, Thiên Di khó chịu giao tia nhìn vào trong rồi chẳng nói gì thêm, bước đi một mạch.

Chỉ vừa bước được vài bước ngắn thì đâu đó quanh cổng trường đã vang lên nhiều tiếng ca cảm người con trai ngồi trong BMW. Các cô sinh viên luôn miệng suốt xoa chàng hoàng tử đẹp trai, mắt thì như muốn hiện luôn hình trái tim to đùng.

Kìm nén sự khó chịu, Thiên Di hậm hừ quay đầu lại thì bất gặp ngay Vĩnh Khoa đang nhìn nó với ánh mắt cười vui như chờ đợi điều gì đó. Cố nặn ra nụ

cười tươi tắn nhất, Thiên Di đưa tay vẫy vẫy về phía Vĩnh Khoa rồi nghiêng đầu chào chồng yêu như thường lệ. Thế là BMW lại tiếp tục lăn bánh trên sa lộ to lớn ngập xe...

_ Đồ chết bầm!

Vừa dặm chân bước đi, Thiên Di vừa trừng mắt nhìn nền xi măng xám ngắt như muốn dẫm nát chúng. Ngay và luôn!

Rõ đáng ghét, Vĩnh Khoa khi cười có rất nhiều tật tưng tưng. Nếu biết trước rằng chồng yêu có tinh thần bất định như thế chắc sóc con chẳng bao giờ đồng ý lấy đâu...

Bụp!

_ Di, sao ừ rừ vậy?

Mon man với dòng suy nghĩ vẫn vợ đang lượn quanh đầu mình nên Thiên Di giật bắn mình khi có người vỗ vai bất ngờ. Mém chút bật ngửa ra sau.

Cười tí mắt, cậu bạn lớp trưởng Minh Tuấn tinh nghịch xoa mái đầu sóc con khi nhìn thấy nét mặt bạn cùng lớp như mang nhiều tâm sự.

_ Hay là tại hôm qua khảo bọn mình nên tiếc tiền?

_ Đâu có. Chỉ là... mới sáng mình gặp tên khùng thôi, không có chuyện gì đâu! Hi hi.

Xóc lại balo, Thiên Di cười nghịch. Đôi mắt to tròn bỗng sáng lên khi nhìn thấy cô bạn dễ thương từ đằng xa đang chạy lại, vỗ vai Minh Tuấn, Thiên Di cười hí hửng chỉ về phía Diễm My. Đáp lại nụ cười của sóc con cũng là một nụ cười thân thiện, đáng yêu không kém.

Diễm My rất vừa người, giọng nói lại đáng yêu, tính tình rất hòa đồng. Gương mặt cũng rất dễ thương nên được nhiều người quý mến. Còn Minh Tuấn, mũi cao, mắt có thần, nằm trong top đẹp trai của trường, lại là cậu lớp trưởng thân thiện nên cả lớp rất thích chàng ta. Có được hai người bạn như thế thật hạnh phúc!

Cười mẫn nguyện, Thiên Di kéo tay hai bạn cùng lớp đi nhanh vào lớp học. Hôm nay lại là một ngày học vui...

_ Di, khai mau, sáng nay ai chở Di đến trường? My thấy hết nè!

Nháy mắt nghịch, Diễm My dùng gương mặt hình sự tra khảo bạn mình. Vừa nghe thấy thế, Minh Tuấn từ trên cũng tò mò quay xuống, hỏi:

_ Sao?

_ Tuấn không biết đâu, hôm nay có chàng kia đẹp trai cực kỳ đưa Di của chúng ta đến trường đấy. Anh ấy đẹp tuyệt luôn, My mê tí.

Cười tươi, Diễm My phấn khởi kể lại đầu đuôi sự tình cho lớp trưởng được rõ rồi tiếp tục quay sang tra khảo, chờ đợi câu trả lời thành khẩn từ bạn "yêu".

"Vợ, nhớ kỹ nhé, đừng cho mọi người biết em đã có chồng. Tuyệt đối không!"

Câu nói nghiêm túc của Vĩnh Khoa luôn trấn áp suy nghĩ sóc nhỏ. Thiên Di cũng chẳng hiểu lý do vì sao Vĩnh Khoa lại nghiêm túc đến vậy nữa. Có chồng hay không mọi người biết thì có sao? Kì lạ thật!

Gãi gãi đầu, Thiên Di cười lém lỉnh rồi nháy mắt:

_ Anh họ mình đấy. Đẹp trai đúng không?

Câu nói "dối" kia khiến Diễm My và Minh Tuấn tin không chút nghi ngờ. Bỗng, Diễm My nắm chặt tay sóc con, thỏ thẻ nói với giọng lí nhí:

_ Khi nào có dịp... giới thiệu cho My nhé!

Thiên Di cười gượng rồi gật nhẹ đầu. Mong sao Diễm My đừng thích Vĩnh Khoa... nếu không thì...

Minh Tuấn cười nhẹ rồi quay lên bàn mình, chăm chú nghe bài giảng mới. Nhưng giờ đây, trong đầu cậu chẳng còn độc lập một tiếng nói nữa. Đầu đó trong não bộ là một vài hình ảnh của cô nhóc nào đó...

Diễm My ngồi ngay ngắn lại chỗ của mình, xếp tập sách tươm tất rồi cũng chăm chú lắng nghe bài giảng mới. Với tâm trạng tốt, học cũng tốt hơn nhiều.

Chóng cảm, Thiên Di lặng lẽ quan sát từng biểu thị cảm xúc trên gương mặt đáng yêu của cô bạn cùng bàn. Vẫn là câu nói kia: Mong sao Diễm My đừng thích Vĩnh Khoa...

Chương 3

Áng mây thứ 3 : Tranh vẽ

Tan học.

Hàng ngàn sinh viên dần rời ngôi trường to lớn trong tích tắc, đầu đội những con nằng bóng da, họ đi thật nhanh để tìm nơi có bóng mát. Cái nắng làm cơ thể họ như muốn rã đi nên chẳng mấy ai thích đi lâu dưới nó cả.

Thu dọn xong đóng tập sách trên bàn, Thiên Di bất giác nhìn thấy vật gì đó trong học bàn của cậu bạn lớp trưởng thân thiện bèn đưa tay khều khều Diễm My cạnh bên, nói thầm :

_ My, xem kìa, đó là cái gì vậy?

_ ...

Đưa tay xoa xoa cảm hồi lâu, Diễm My chợt cười tinh ranh rồi đưa tay lên môi ra hiệu im lặng. Lén lút rời bàn mình, Diễm My nhân cơ hội Minh Tuấn đang thu dọn tập sách liền chụp lấy thời cơ hiếm.

Trên tay Diễm My là một bức tranh vẽ ai đó, nhưng cô nàng chưa kịp xem thì đã bị Minh Tuấn phát hiện ra và hét lên :

_ My làm gì thế, trả tớ ngay!

_ Thiên Di, chụp nè!

Vèo...

Từ trên tay Diễm My, qua một động tác đơn giản giờ bức tranh kia đã nằm gọn trong bàn tay sóc con. Tò mò mở ra xem, Thiên Di tròn mắt ngơ ngác nhìn vào bức tranh không rời. Người trong tranh... sao mà giống nó thế?

Minh Tuấn lúng túng gỡ đầu chẳng dám nhìn sang Thiên Di. Diễm My thấy lạ bèn chạy đến, giật phăng bức tranh kia rồi xem xét. Bỗng, cô nàng "Ồ" lên một tiếng rồi lăm lét nhìn sang chàng lớp trưởng điển trai, trêu chọc :

_ Woa, Tuấn vẽ Di kìa, đẹp thật đấy! My ganh tỵ thật.

_ Trả đây!

Giận dữ giăng lại bức tranh kia, Minh Tuấn vội rời lớp mà không nói thêm một lời nào nữa. Bỏ lại hai cô nàng ngơ ngác nhìn nhau chẳng biết nói gì.

Một lúc sau, mãi chẳng thấy Thiên Di nói năng gì nên Diễm My nghi ngờ huýt tay con bạn, trêu chọc :

_ Sao rồi, cảm động quá không nói nên lời hả?

Hoàng hôn, sóc con e dè nhìn sang Diễm My, khẽ thở dài rồi ngồi trở lại ghế. Sẽ thế nào nếu Minh Tuấn có ý gì đó với sóc con? Chắc chắn Vĩnh Khoa sẽ ghen cho mà xem, có khi còn không cho cô nhóc tiếp tục học tại trường này nữa...

Gom đóng tranh vẽ của mình và cho vào ống đựng tranh, Diễm My vừa cười vừa nói :

_ Di sướng rồi nhé, chàng lớp trưởng kia chưa từng phác họa ai cả, Di là người đầu tiên đó. Trước giờ, Tuấn chỉ toàn vẽ phong cảnh thôi... Có lẽ... Tuấn thích Di rồi đó...

Những câu chữ phát ra từ khóe môi chồm chồm lọt ngóm vào tai Thiên Di trong thời gian ngắn nhất. Không thể nào làm tổn thương người khác được... nhưng... biết nói thế nào với Minh Tuấn đây?

Nghĩ nhanh, sóc con toan đứng dậy, đưa tay vói lấy balo rồi chạy vụt khỏi lớp trước cái nhìn ngơ ngác của Diễm My...

Dưới ánh chiều tà, cái bóng đen đồ dài trên nền xi măng xám, từng bước chân dịch chuyển từ tốn trên con đường rộng trong sân trường. Lá vàng lượn lờ

trong không trung vài vòng ngắn rồi rơi tõm xuống mặt hồ phẳng lặng, làm nước nhấp nhô từng con rồi lan rộng cả hồ.

Ông mặt trời ló dạng sau đám mây ngũ sắc, dần chìm vào mớ kẹo bông ngọt lim để nhuộm chỗ cho trắng cao. Ánh cam lan ra khắp vùng thâm rộng, một vài tia truyền thẳng xuống mặt nước, tận đáy hồ. Theo đường truyền ánh sáng, một ít bụi mây lơ lửng trong không trung, hòa vào không khí.

Đặt mình xuống chiếc ghế đá cạnh hồ trong vắt, Minh Tuấn nhanh tay lấy bút, giấy vẽ ra rồi chăm chú đặt tay lên tờ giấy trắng tinh tuom. Từng nét vẽ mềm mại thoát ẩn thoát hiện qua cách mà đôi tay khéo léo mang lại. Rất nhanh, một tuyệt tác đã thành phẩm...

_ My nói đúng thật, Tuấn vẽ tranh phong cảnh rất đẹp.

Lần trong tiếng lá xào xạc là giọng nói trong trẻo của sóc con. Cô nhóc đã quan sát Minh Tuấn từ lúc chàng ta đưa tay lấy giấy, bút cho đến tận lúc tranh hoàn thành. Vì Thiên Di hiểu, khi một ai đó chăm chú làm một việc gì đó, người ta rất ghét bị làm phiền, như vậy thì nguồn cảm hứng sẽ ngẫu nhiên bay mất hút ngay.

Cuộn bức tranh vừa khô lại rồi cho vào bộ sưu tập, Minh Tuấn trầm ngâm đáp :

_ Về phong cảnh đẹp đâu có nghĩa vẽ những đề tài khác sẽ xấu? Chẳng hạn như... vẽ người...

Bất động sau câu nói của anh chàng lớp trưởng, Thiên Di chỉ biết cuối đầu, cô nhóc đâu có ý định chê bai những tranh vẽ theo đề tài khác...

Trời nhá nhem tối làm Thiên Di chợt nhớ đến một chuyện : Vĩnh Khoa.. đang đợi nó trước cổng...

Phải giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt...

Nắm chặt balo trong tay, Thiên Di khẽ khàng cất giọng :

_ Tuấn... bức tranh đó...

Giật mình, Minh Tuấn cuối đầu xuống thấp như đang suy nghĩ gì đó. Trong tay cậu đã cầm sẵn bức tranh kia từ bao giờ. Dù tâm trạng đang xấu nhưng cậu không nỡ nào bóp nhả bức tranh kia...

Thu dọn đồ trong nháy mắt, Minh Tuấn đứng phắt dậy rồi bước đến trước Thiên Di. Bàn tay cầm cọ khi nãy giờ đã nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của cô nhóc, đưa tia nhìn trĩu mến sang sóc nhỏ, Minh Tuấn cười nói :

_ Khi, tặng Di thôi, không có ý gì đâu, đừng nghĩ nhiều.

_ Ồ....

Chẳng để Thiên Di kịp mở lời, chàng lớp trưởng đã nhét gọn bức tranh kia vào tay nhóc con kèm theo câu nói chắc nịch được thầy ra không trung.

Cái dáng cao cao dần khuất sau đám cây chần chịt trong sân trường sau khi đã trao tận tay món quà kia cho chủ nhân của nó. Minh Tuấn nắm chặt tay, âm thầm đuổi thẳng chân, thứ cảm tình đang nhen nhúm trong cậu chắc sẽ được chôn vùi... mãi mãi... Vì đơn giản, Minh Tuấn không muốn ai phải khó xử cả.

_ Hi, chào anh đẹp trai.

Lon ton chạy ra cổng, Diễm My lại bất ngờ chạm mặt “hoàng tử” trong mộng. Cười tươi tắn, cô nàng hớn hờ bước đến trước Vĩnh Khoa.

Khoanh hai tay trước ngực, Vĩnh Khoa nghi hoặc nhìn cô gái lạ mặt hồi lâu rồi lạnh lùng cất giọng, mắt vẫn đảo đảo nhìn ngó xung quanh để tìm ai đó.

_ Quen à?

_ Em là Diễm My, bạn học của Thiên Di. Anh là anh họ của Di đúng không?

Nghe đến cái tên quen thuộc, Vĩnh Khoa khẽ dờn tia nhìn sang người trước mặt, nhũn mày thăm dò. Khó khăn lắm cậu mới bật ra được từng chữ đang đọng lại trong cổ họng.

_ Anh... họ?

_ Không phải sao? Di nói thế mà?

“Đồ ngốc nhà em Thiên Di, nói anh là người yêu không tốt hơn sao?”

Thầm mắng cô vợ ngốc nghếch, Vĩnh Khoa liền dờn mắt sang hướng có một ai đó đang bước đến, cười ma mị đáp lời cô bạn xinh xinh của vợ mình :

_ Ủ, là anh họ!

Đảm bảo rằng đó chính là sóc con nghịch ngợm, Vĩnh Khoa tỉnh ranh nhếch môi rồi quay sang Diễm My, nở nụ cười chết người và cố ý để ai kia trông thấy.

_ Là anh họ... yêu em gái.

_ Dạ? – Diễm My tròn mắt nhìn thái độ trả lời của Vĩnh Khoa, câu trả lời hoàn toàn khác hẳn với nét mặt tươi cười kia. Cô nàng ngờ vực hiểu ra vấn đề gì đó...

_ Vậy đó. Tạm biệt!

Đáp gọn, Vĩnh Khoa dịch chân sang hướng bên cạnh, bước thẳng đến trước mặt Thiên Di, cười nham hiểm.

Nãy giờ, sóc con đã tận mắt chứng kiến ai kia nói nói cười cười với cô bạn cùng bàn của mình nên rất bức bối. Mặc dù không biết hai người nói gì với nhau nhưng sóc con vẫn hậm hực lườm chồng yêu một cái sắc lém.

Đón lấy chiếc balo to kinh của Thiên Di, Vĩnh Khoa thân nhiên bước về phía con BMW đang dừng bánh. Diễm My đã đi từ lúc nào không ai hay biết.

“Hừ, đồ đáng ghét, không giải thích gì à?”

Nghĩ bụng, Thiên Di liếc nhìn tên đáng ghét đang ung dung bước đi rồi nhoen miệng lém lỉnh.

Cuối xuống. Chuẩn bị. Sẵn sàng. Go

Bộp!

Với tốc độ nhanh cực, sóc con phóng nhanh đến cái dáng trước mặt rồi dùng lực thật mạnh từ hai bàn tay nhỏ nhấn đẩy cái lưng to rộng của ai kia khiến ai kia xém ngã nhào.

_ Xin lỗi nhé, chồng yêu!

Cười cợt rồi chuồn lên xe, đóng cửa cái rầm, hả hê vì chiêu báo thù vừa rồi.

Vĩnh Khoa trừng mắt nhìn con người tinh nghịch vừa chui vào xe mình, đôi mày rậm giận dữ nhíu lại. Đứng lăm lăm. Mỗi khi cậu chọc sóc con là y như rằng cô nhóc đều có sẵn tuyệt chiêu để chơi lại con người lăm lăm trên chộc kia.

Trong mọi cuộc tranh luận, Vĩnh Khoa luôn luôn thắng!

Trong mọi cuộc đấu trí, Vĩnh Khoa luôn luôn thắng!

Trong những trận trên ghẹo, Vĩnh Khoa thua thảm hại...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Áng mây thứ 4 : Lại ghen

Trong vắt.

Áng mây đầu tiên của ngày mới lướt nhẹ trên mặt phẳng ngang, vì vu chậm chậm trên nền thảm xanh xanh trông thật yên bình. Ông mặt trời dần dụi mắt đón ngày mới qua khung mây mềm, ban phát những tia sáng đầu tiên cho muôn loài.

Sớm hơn bình minh kia, một vài người đã dậy từ trước và tất bật vào công việc bận rộn của ngày mới với năng lượng tràn mình.

Một quán nước ven đường, có hai người đang ngồi đó, một trung niên, một trai trẻ. Cả hai cùng nhìn đối phương, không nói gì mặc cho những tia sáng ban mai kia khẽ chạm nhẹ tay họ.

Tách cà phê đen trên bàn cũng thế, nó đặc sánh mùi ngọt ngat. Những viên đá nhỏ tan dần trong thứ nước đen đắng ngắt nhiều người thích ấy, chúng cứ tan dần, tan dần cho đến khi có một nhân viên phục vụ nhẹ nhàng bước đến và thực hiện công việc của mình, cho thêm đá vào.

Chàng thanh niên đối diện đưa tay lấy tách cà phê của mình rồi thư thả nhâm nhi từng ngụm nước đắng của thứ nước ưa chuộng kia. Vị đắng chạy dài xuống cổ họng rồi tràn vào cơ thể cường tráng, tạo cho người đó cảm giác thích thú vô cùng.

Đặt lại tách cà phê xuống chiếc bàn kính đã ố vệt nước do tách nước đọng lại, chàng thanh niên đặt luôn hai tay lên bàn, mắt hướng sang người trung niên đang nhìn con đường thưa thớt xe dưới kia.

_ Thế nào?

Bất giác, người trung niên quay sang chàng trai trẻ, hơi thở của ông đều đặn lẫn vào không khí. Tựa hẳn ra thành ghế phía sau, ông từ tốn nói :

_ Chuyện gì?

Như đã đặt câu hỏi này cả ngàn lần và chẳng có lời đáp đáng hoàng, chàng trai kia khá bức bối. Đôi mày rậm nhú lại đầy giận dữ, chàng trai nói như hét :

_ Ông đùa tôi chắc? Còn chuyện gì?

_ Lớn tiếng đấy, cậu bình tĩnh không được sao? Chỉ vì cái tính hiếu thắng của cậu mà đã vào tù khá lâu, giờ vẫn không đổi, thế mà đòi làm việc lớn? Tôi tưởng vào đó ra cậu sẽ khác chứ, Hiếu Thiên!

Đáp lại chất giọng hung hăng kia lại là một giọng nói khá chậm và từ tốn. Khác với lối suy nghĩ của chàng trai kia, rằng ông sẽ cáu lên và mắng cho cậu một trận ra trò, nhưng không, ông vẫn bình tĩnh thật sự, không có dấu hiệu nào cho thấy là ông sẽ nổi giận cả. Thật đáng khâm phục!

Nghĩ lại, những lời lẽ kia cũng có phần đúng đấy, nếu chẳng vì hiếu thắng mà ra tay bắt cóc cô nhóc nào kia thì có lẽ giờ cậu đã chẳng mang một quá khứ vào nhà đá thế rồi. Cái tính này, chắc sẽ phải sửa đổi, không thì chẳng làm nên việc lớn được...

_ Xin lỗi đã lớn tiếng - Cup mắt, Hiếu Thiên tỏ vẻ biết lỗi của mình rồi nói khẽ. - Thế chuyện đó tính thế nào?

_ Tôi đã sắp xếp cho cậu một chân vào bệnh viện...

_ Lại đùa à? Tôi biết khám gì? Khám cho ai? Ông bảo tôi làm bác sĩ khác nào biến tôi thành kẻ sát nhân?

Trố mắt ngạc nhiên, Hiếu Thiên hung hăng nhìn người trước mặt rồi nói nhanh sự thật. Đáp lại cậu là cái nhìn hờ hững từ ông.

_ Phụ tá cho tôi thôi, tôi không đại gì mà giao tính mạng người khác cho cậu. Rồi mọi thứ sẽ thuộc về chúng ta, nhanh thôi! Chẳng phải chúng ta đã mơ ước khá lâu rồi sao? Cũng tại cậu phải vào tù mà mơ kia gián đoạn cả, một ngày nào đó, tất cả những thứ thuộc kia sẽ nằm trong tay ta. Vì, con mồi khá tin tưởng nên ta dễ dàng hành động hơn rồi. Ha ha ha...

_ Ông thật... lắm mưu nhiều kế!

Buông câu nói nhạt, Hiếu Thiên tiếp tục nhâm nhi tách cà phê đen rồi đảo mắt xung quanh như để ghi lại hình ảnh đẹp đẽ của buổi sớm tinh sương.

_ Gì đây?

Vờ ngu ngơ nhìn vào “thứ trên tay”, Vĩnh Khoa chậm rãi gieo tia nhìn ngò vực lên con người đang ngáy ngủ kia, đơn giản vì chủ nhật nên ai kia tha hồ “nướng”, nhưng với tình trạng bây giờ thì chắc có lẽ không “nướng” được bao lâu...

_ Dậy nào vợ!

...

Kéo mềm. Trùm kín đầu. Ngủ tiếp.

Bực mình, Vĩnh Khoa cảm “thứ đó” bước thẳng đến giường ngủ rồi kéo ai kia ra khỏi chăn, trừng mắt nhìn người ngáy ngủ rồi hung hăng chất vấn, theo đó là “thứ trên tay” Vĩnh Khoa hiện ra trước mặt sóc con khiến cô nàng như tỉnh ngủ hẳn. Đưa tay dụi dụi mắt cho tỉnh táo, Thiên Di gạt gù đáp một cách tỉnh bơ :

_ Ủ. Tranh vẽ!

_ Vẽ ai?

Vẫn không buông tha, Vĩnh Khoa lại nghiêng răng ken két đầy hung tợn, gương mặt không thể bình tĩnh hơn nữa, tay thì như muốn xé tan bức tranh kia ra thành ngàn mảnh giấy vụn và thiêu hủy kiệt tác được phác trên tờ giấy mỏng manh kia.

_ Anh đùa à? Thấy còn hỏi? Phiền quá, ngủ cũng không yên nữa!

Hay... hay lắm... cực kì hay.... Rất có khí phách! Hôm nay còn dám trả treo với cậu cơ đấy! Càng ngày càng hay!

_ Ai vẽ?

_ Bạn! - Đáp gọn.

Nghe xong, Vĩnh Khoa lạnh lùng quay mặt sang hướng khác rồi trầm ngâm bước lại khung cửa đang chơi đùa cùng nắng tinh khôi, đưa mắt nhìn mông lung. Bỗng, cậu nhẹ đặt câu hỏi :

_ Lý do?

Nhận thấy sự khác thường trên gương mặt ai đó và cái giọng điệu lạ lẫm được phát ra này giờ, Thiên Di chau mày hồi lâu rồi từ từ cười lên. Bước khỏi giường, sóc con nhón chân khẽ khàng, lon ton nhấc từng bước nhẹ tênh đến cạnh ai kia. Một vòng tay nhỏ nhắn được vòng sang eo ai đó một cách bất ngờ cùng chất giọng trong trẻo vang nhẹ bên tai :

_ Tặng em. Anh sao thế? Ghen hả? Ghen thật sao? Hi hi, chồng ngốc, có thể cũng ghen. Đáng yêu thật! Bức tranh đó là Minh Tuấn vẽ, bạn ấy vẽ chỉ để tặng em thôi, chắc là cách chào bạn mới, không có gì đâu. Vợ anh đâu phải kẻ hai lòng!

Từng nhịp đập hai con tim như hòa chung vào nhau giữa giây phút lắng trầm đó. Chiếc thật nhẹ, thật khẽ và cũng thật bất ngờ...

Nét cười thoáng ngượng trên khóe môi ranh mãnh, Vĩnh Khoa quay người lại, đưa tay vén lọn tóc còn vương trên vầng trán xinh rồi nhẹ nhàng cất giọng :

_ Nhưng em... thích trai đẹp còn gì!

...

"Thế là thế nào? Câu nói đó có ý gì hả Trương Vĩnh Khoa?"

Cố nhẫn nhịn, Thiên Di nở một nụ cười thật tươi tấn rồi đưa ánh mắt long lanh nhìn chồng mình đầy tình cảm, nói khẽ :

_ Anh là đẹp nhất, chịu chưa?

_ Ừ. Mà nè, sao không nói anh là người yêu mà nói là anh họ? Lỡ bạn em thích anh rồi sao? Vì anh đẹp quá mà, ai không thích chứ!

_ Tại... lúc đó em không nghĩ ra nên buộc miệng nói thế! Anh nói cũng đúng, hình như Diễm My có gì đó...

_ Anh đã nói với cô gái đó rồi! Yên tâm!

Chặn ngang câu nói của sóc con, Vĩnh Khoa cười gian manh khi nhớ đến những gì mình đã nói hôm trước cùng gương mặt ngớ ra của cô bạn kia. Trước khi Thiên Di kịp hỏi thêm gì đó thì Vĩnh Khoa đã nhanh chóng đặt lên vầng trán xinh một nụ hôn rồi ung dung bước ra ngoài kèm theo cái nháy mắt của kẻ gian manh.

"Nói gì không biết? Có nói gì bậy không trời?"

Nghĩ thầm, Thiên Di vội lắc đầu rồi tiếp tục trèo lên giường. Kéo chăn kín người. Nhắm mắt thực hiện nhiệm vụ còn đang dang dở. Ngủ...

_ Khoa...

Chính An đang ngồi trên sofa trầm ngâm suy nghĩ, vừa nhìn thấy Vĩnh Khoa sải chân xuống nhà cậu vội đưa tay ngoắc ai kia lại với nét mặt ngờ vực. Đứng dậy khỏi sofa, Chính An chậm rãi đối mặt với ánh nhìn lạ từ Vĩnh Khoa bằng câu nói khẽ :

_ Đến tổ chức đi!

Vĩnh Khoa thấy lạ là hoàn toàn đúng, vì ngày thường, Chính An không bao giờ dùng giọng điệu nhỏ nhẹ kia hay phải mò đến tận nhà cậu vào sáng sớm thế này. Hình như có chuyện gì đó rất quan trọng thì phải?

_ Đã xảy ra chuyện gì à?

Cho hai tay vào túi, Vĩnh Khoa bình tĩnh hỏi lại, mắt vẫn không rời Chính An giây nào.

_ Không rõ, chỉ nghe người khác báo lại thôi. Tôi nghĩ... có kẻ đang chơi khâm chúng ta.

Hai tia nhìn bỗng chốc chạm nhau, tận sâu đáy mắt là mối hoài nghi mơ hồ tựa sương ảo.

Suy nghĩ hồi lâu, Vĩnh Khoa khẽ thờ dài rồi quăng chìa khóa xe sang Chính An bảo rằng cậu mệt, nhiệm vụ lái xe thuộc về người giữ chìa khóa, tức

Chính An. Trừng mắt, Chính An nhận lấy chìa khóa xe rồi chán ngán bước đi, nghĩ sao giờ mà còn tâm trạng để giong... chắc chỉ có Trương Vĩnh Khoa mới làm được điều trẻ con đó.

Được rồi, hôm nay sẽ cho chủ tịch trẻ trải nghiệm tay lái lựa cừ khôi. Đó cũng chỉ là những trò đánh đu Chính An đã học lỏm từ ai đó thôi...

BMW qua tay lái của Chính An bỗng nhiên trở nên hưng phấn hơn bao giờ hết. Hết lượn lờ quanh các cua quẹo hiểm rồi lại đánh đu qua lại trên đoạn đường dài. Lúc thì chạy nhanh hết vận tốc, khi thì thắng gấp khiến Vĩnh Khoa muốn đập mặt vào thành xe.

Đến một lúc nào đó, khi ý chí chịu đựng đã sôi trào và vượt qua làn ranh màu đỏ đang được báo động, Vĩnh Khoa quay quắt sang Chính An rồi nghiêng rống hưng tợn, rít lên:

_ Dừng xe!

Kết....

Bộp!

Vì đang nhìn Chính An để cảnh cáo trò lượn vòng trên BMW nên ai kia nào chú ý đến sự an toàn của mình. Thế là, nghe khẩu lệnh, Chính An lập tức đạp phanh một cách ngoan ngoãn... và... đầu Vĩnh Khoa cũng theo đó mà đập ngay vào thành xe...

_ Dương Chính An...

_ Hà hà, sorry, sorry nhá, tại cậu bảo tôi lái còn gì? Thế nào, cảm giác niềm vui đánh đu trên đường ấy, vui không? Tôi nghĩ chắc cảm giác của sóc con khi bị cậu cho chơi tàu lượn cũng thế này nhỉ?

...

\$@%^#%#!#@

Đương nhiên, một trận “ấu đả” không giấy phép đã xảy ra trên BMW đen bóng mà không một ai hay biết... Đó chỉ là một chuyện xảy ra thường ngày như ăn cơm bữa rồi, không sớm thì muộn cũng phải xảy ra, ít nhất 2 lần trong 1 ngày làm việc...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Áng mây thứ 5 : Nắng long lanh.

- Thiên Di, ở đây nè!

Dưới cái nắng gay gắt là bóng người cao ráo cùng gương mặt lấm tấm vài giọt mồ hôi do nóng. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào gương mặt ấy, làm rõ mọi đường nét khiến chàng trai đẹp đến lạ.

Nghe tiếng gọi, sóc con khẽ cười rồi hướng về phía người đó, lon ton chạy đến. Cả hai cùng bước vào quán nước ven đường trú nắng.

Không gian quán không rộng lắm, nhưng lại trang trí rất đáng yêu. Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên như đang thôi thúc điều gì đó. Tiếng nước chảy tí tách từ chậu hoa nhỏ nhắn, xinh xinh.

Chọn vị trí gần hồ nước bé tí, cả hai ngồi đối diện nhau, ánh nhìn chất chứa niềm vui khó tả.

Từ góc nhìn này, Thiên Di có thể nhìn rõ khung cảnh ngoài kia. Lúc này, nắng hung hăng chiếu vào mặt phẳng nhựa đen thì bây giờ, nắng lại long lanh dưới mái hiên thơm mùi cỏ dại. Mặt nước tí tách phản chiếu giọt nắng mai, hun tía nhìn vui trong mắt hai người vừa gặp lại sau quãng thời gian dài xa cách.

- Đạo này em khỏe chứ?

Cất tiếng hỏi khẽ để phá tan sự im lặng, chàng trai nhẹ mỉm cười khi nhận cốc nước từ tay người phục vụ.

Đưa tay khoáy đều món nước của mình, Thiên Di cười mãn nguyện rồi hút một hơi, xong mới chịu trả lời câu hỏi của chàng trai kia.

- Khỏe lắm. Mà A Huân nè, anh về sao không báo trước để bọn em đón anh?

- Anh muốn tạo bất ngờ!

Nháy mắt, A Huân tình nghịch nhìn sóc nhỏ khiến cô nhóc phì cười.

Bên ngoài, nắng dần ngã màu, chúng long lánh chiếu xuyên tán lá rồi nghịch vài giọt nước trong suốt...

Thời gian du học, A Huân học hỏi được rất nhiều điều hay và cậu tỏ ra rất thích thú. Vừa đây, chỉ khi vừa đặt chân về Việt Nam thì A Huân đã lập tức trở về làng cũ thăm mọi người. Dĩ nhiên, tài chữa bệnh của cậu cũng đã được nhân lên gấp bội so với trước. Thấy A Huân, tất cả mọi người trong làng hầu như rất vui mừng, họ tấm tắc ngợi khen cậu suốt buổi.

Sau nhiều tháng, A Huân nhìn có vẻ chừng chạc hơn, đẹp trai hơn thì phải! Điều khó khiến sóc con nhìn cậu mãi (Nếu có ai kia ở đây chắc sẽ có “chiến tranh” mắt thôi @=@)

- Em còn nhìn như thế chắc có người giết anh mất!

Tia nhìn bỗng chốc thấy gì đó, A Huân liền đưa tay gỡ đầu rồi ngăn ngại bảo. Nhưng, câu nói của cậu chẳng khiến sóc con để tâm, cô nhóc còn phần khỏi mới lạ chứ.

- Hi, ai mà dám giết anh A Huân dễ thương của em chứ! Nếu có, em sẽ giết tên đó.

- Thật không?

...

Đấy! Đó chính là cái lý do khiến A Huân ngạc nhiên và e dè. Chẳng hiểu vì sao ai đó biết được cậu hẹn sóc nhỏ ra đây mà đến nữa! Chỉ khi tia nhìn vừa chạm trán một ai đó, A Huân đã ngạc nhiên vô cùng, cậu định cười chào nhưng nhìn thấy nét mặt lạnh băng tỏ ý ngăn cản nên đành thôi. Đành diễn tiếp vai người vô tội!

Sau chất giọng đáng ghét quen thuộc là một dáng người hên ra, ung dung kéo ghế ngồi, người đó thản nhiên nói với cô nhóc cạnh bên :

- Vậy... giờ anh giết A Huân, em giỏi thì giết anh đi!

Đục mắt ra, Thiên Di còn biết làm gì ngoài trò cũ. Bám lấy cánh tay ai đó, sóc con cười hi hi rồi dùng giọng nũng nịu :

- Đùa, em nào dám!

Bỏ ngoài tai lời nói kia, Vĩnh Khoa vô tư gọi nước rồi quay sang A Huân, cả hai bắt đầu cuộc nói chuyện rôm rả không-có-kẻ-thứ-3. Đứng ngoài “vòng xoáy”, Thiên Di chỉ biết lặng thinh và uống phần nước của mình. Một lúc sau, vì cuộc trò chuyện của hai tên “lắm lời” chưa kết thúc, nhóc con đành... uống luôn phần nước của cả hai tên đó rồi hả hê cười trước cái nhìn rùng rợn do Vĩnh Khoa ban tặng.

Xoạc, xoạc...

Bớ tung đóng hình do người trong tổ chức săn lùng được vẫn không thấy người mà mình nghi ngờ nhất, Chính An nhủ mảy khó hiểu. Tại sao Hiếu Thiên lại ngồi trò chuyện cùng một bác sĩ khác? Tại sao hẳn ta lại được nhận vào bệnh viện đó làm? Hẳn không quen Wen sao?...

Một loạt các câu hỏi không lời đáp cứ hiện ra rồi bay vòng vòng đầu Chính An như muỗi vo ve khiến cậu bức rức vô cùng. Vậy ra, cậu đã nghi ngờ người vô tội sao! Quái thật!

Hắt đóng hình chụp được xuống đất, Chính An tức giận bỏ đi. Rốt cuộc là chuyện quái gì đang diễn ra thế này?

...

Khoan đã...

Khựng lại ngay bước chân thứ tư, Chính An ngờ vực quay trở lại bàn. Nhặt lấy vài tấm hình mà cậu đã hát tung lên, nhủ mảy suy ngẫm gì đó rồi khẽ nhếch môi cười khi điều cậu suy nghĩ có cơ hội đúng. Việc còn lại chỉ chờ điều tra sẽ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Âng mây thứ 6 : Nhóc con Trương Thiên Vũ - Khai quật bức ảnh “ma”

- Thiên Vũ, qua đây với ông nào!

Ngoài vườn, nắng nhẹ hạt đậu bên bờ thảm xanh vừa rủ vài giọt sương long lanh. Nước trong hồ trong vắt óng ánh màu nắng nhàn nhạt, phản chiếu vài hạt tinh tuom lên mặt hồ phẳng lặng không gợn gió.

Chim ríu rít chuyển cành chào ngày mới trong hương tinh khôi. Tán xanh um hết bàn tay to lớn đang dang rộng che chắn cho những sinh linh nhỏ bé.

Một chiếc bàn nhỏ đặt giữa khung cảnh vương sương, ba chiếc ghế tròn được đặt quanh bàn đã có người ngồi đó.

Chòm mây ửng ỳnh kéo nhau trôi trên nền trời trong veo, vẽ nét cười mẫn nguyệt trên ba gương mặt phúc hậu.

Cách đó không xa, một cậu nhóc đang ngồi nghịch vào sợi cỏ non, gương mặt phúng phính trong thật muốn véo cho một cái.

Nhặt được “vật thể lạ”, cậu nhóc lon ton chạy lại chiếc bàn nhỏ với nét cười tinh nghịch trên khóe môi hết một ai đó. Chìa “vật thể lạ” ra trước mặt ba vị trưởng bối, nhóc con Thiên Vũ hồn hờ khoe “chiến lợi phẩm”:

- Ông ngoại, bà ngoại, ông nội, ông bà xem Vũ nhặt được gì nè. Nó còn nhúc nhích nữa kia...

Bỗng chốc, nụ cười trên khóe môi ba bậc trưởng bối vụt tan ngay khi nhìn thấy “vật thể lạ” đang được đung đưa trước mặt mình.

Bà Lâm nhẹ đón lấy “vật thể lạ” đang vùng vẫy kia khỏi tay đứa cháu cưng, quăng sang chỗ khác rồi ôn tồn bảo:

- Thiên Vũ, đó là giun đất, bẩn lắm, con đừng bắt nữa nhé!

Trương Tề bật cười rồi nhấp ngụm trà đắng. Hứng tia mặt trời ban sáng ở đất nước lạ dường như đã là công việc thường ngày của ba người họ. Đến nỗi họ đã quen với việc ngày ngày cùng nhau ngồi đây và trò chuyện, ngắm nhìn đứa cháu cưng tung tăng chạy nhảy...

Thật an toàn!

Thì ra, Vĩnh Khoa gọi Thiên Vũ qua đây với ba ông bà già cũng vì muốn cậu nhóc được an toàn. Hẳn là... sắp có chuyện gì tồi tệ xảy ra rồi đây... Sao giường xoay của thời gian luôn luôn cuốn con người ta xuống vực thăm thẳm nhỉ? Vừa yên ắng không được bao lâu thì liền gặp bão giông... Biết đến khi nào mọi chuyện mới kết thúc đây?

Không... Sẽ chẳng bao giờ có kết thúc nào cả. Mọi chuyện trong cuộc sống chẳng bao giờ kết thúc. Có chăng, lúc ta nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đã đến hồi kết nhưng thật sự thì đâu phải, chỉ là một trang mới của quyển sách “Cuộc đời” được lật ra mà thôi. Câu chuyện vẫn sẽ được tiếp tục. Mãi không ngừng... Đó chính là dòng chảy mà tất cả mọi người đều bị cuốn theo, không sao dứt khỏi được!

Dẫu sao cũng mong rằng, sau cơn mưa trời lại sáng và cầu vồng sẽ lại xuất hiện.

- Thiên Vũ của ông không sợ sao? Nó là quái vật, nó sẽ cắn, sẽ ăn thịt Thiên Vũ của ông đấy! Vì vậy, Thiên Vũ không được nghịch nữa, nghe không?

Vừa nghe xong lời ông nội “đe dọa”, nhóc Thiên Vũ bất giác rung mình sợ hãi rồi chạy đến ôm chặt lấy bà ngoại, thút thít:

- Vũ không muốn bị ăn thịt đâu, không muốn bị cắn đâu... Vũ sợ lắm. Vũ không dám nữa, Vũ sẽ ngoan...

- Ủm, cháu của ông ngoan là tốt. Đừng sợ, nó không dám làm gì cháu cưng của ông bà đâu, ông sẽ bảo vệ Thiên Vũ, chịu không nào!

Phì cười, Trương Tề đưa tay xoa đầu nhóc tinh ranh rồi cất giọng điềm đạm. Dưới ánh nắng nhẹ bâng, không gian hết thiên đường thật!

- Dạ...

Trong gió, có vương chút nắng, có nụ cười hạnh phúc được vẽ lên mây trời.

Trong gió, có vương chút nắng, có tia ấm áp của tình thân gia đình.

Trog gió, có vương chút nắng, có niềm vui nhỏ nhỏ đã hình thành.

...

Căn phòng chứa mùi nguy hiểm ngày một nồng không lấy chút ánh sáng nào từ bên ngoài, tấm rèm cửa to đùng cứ tung đưa theo nhịp đẩy của một ai đó để che bớt ánh sáng mặt trời tràn vào gian phòng kia. Màng tối lẩn át mọi thứ xung quanh. Từ bên dưới nhìn lên chỉ có thể thấy được dáng người thấp thoáng cạnh khung cửa tối om, ngoài ra, không thấy được thêm gì khác.

Ngồi hẳn lên bàn làm việc, Hiếu Thiên đung đưa chân tự do trong dáng vấp khá thoải mái. Lúc lâu, cậu nhếch mép rồi ngửa đầu sang khung cửa sổ chới từ ánh nắng nhạt, cất giọng đùa cợt :

- Định chơi trò thám hiểm bóng đêm sao? Tiếc thật... giờ là sáng mà! Muốn chơi thì đợi đến khi đêm về nhé, Wen!

- Điên! Cậu đừng giở thái độ lếu láo đó với tôi, nếu muốn, tôi có thể tống cổ cậu trở lại “tường bốn bức” ngay bây giờ đây, Hiếu Thiên!

Cười khinh, Hiếu Thiên phóng xuống nền đất phẳng rồi đứng dừng cho tay vào túi áo khoác trắng, bước thẳng và không nói thêm gì nữa. Nếu nói chẳng phải rất bất lợi cho cậu hay sao? Cuối cùng thì cậu cũng đã học được từ câu “Im lặng là vàng!” kia được chút ít công dụng.

Cạch!

Cánh cửa phòng được Hiếu Thiên mở ra cùng lúc cánh tay người đứng trước cửa vừa giơ lên không trung. Nghênh mặt nhìn “kẻ lạ”, Hiếu Thiên bỗng chốc nhếch môi rồi ngoái đầu lại phía sau, nói với vào trong :

- Wen, ai đây?

Nghe gọi, vị bác sĩ già khề dịch chân sang hướng cửa vào, ngo xem. Nhận ra gương mặt thân quen, ông cười hiền rồi gật gù :

- Về rồi sao? Thế nào, học tốt chứ, A Huân! – Ngưng lại, ông liếc sang Hiếu Thiên đang đực mặt ra, ngằm đuôi khéo – Chẳng phải cậu còn bận nhiều việc sao? Còn không đi?

Tỏ vẻ bất cần, Hiếu Thiên lách sang một bên rồi huýt sáo vang trời, bỏ đi. Giận dữ, Wen nói với theo để ngăn chặn kẻ gây ồn :

- Này, im lặng. Bệnh viện cứu người chứ không phải khoa tâm thần!

Đây là nơi đâu chứ? Khu vui chơi cho tên lão toét đó ư? Rõ là không rồi!

Từ ngày cho Hiếu Thiên vào đây, hần ngày càng lên mặt khiến Wen muốn bóp chết hần ngay tức khắc. Nhưng không, nghĩ lại vẫn chưa đến lúc cho tên đó ra đi vĩnh viễn nên ông khoan nhượng, xem chuyện hần làm như gió thoảng qua tai rồi xong. Rồi, sẽ đến lúc, Wen trực xuất tên “trời đánh” kia ra khỏi bệnh viện. Mặc cho hần thế nào thì thế. Mà cũng có khi... hần sẽ lại được trở về “tường bốn bức” thì sao?

Đẩy cửa bước vào gian phòng lớn, A Huân ngạc nhiên nhìn tấm rèm cửa đã bị kéo kín rồi chốc lát lại nghĩ đến những-gì-vừa-vô-tình-nghe-được-khi-này. Chúng có mối liên kết nào không hay chỉ là ngẫu nhiên? Ngẫu nhiên... không đời nào! Wen vốn là người thích thoáng mát cơ mà, việc gì phải nhốt mình trong không gian tối om?

Lạ thật!

Mà thôi, đó đâu phải chuyện của cậu! Chuyện của cậu là làm tốt nhiệm vụ chữa bệnh của mình.

Cười nhẹ, A Huân đặt tấm bảng tốt nghiệp lên bàn cho Wen xem. Ông bật cười khoan khoái, quả không uổng công đã đầu tư cho chàng trai trẻ kia du học. Kết quả không tồi tí nào! Có khi, chàng thanh niên này lại giúp ông làm nên việc cũng hay... sẽ thế nào nếu... A Huân cùng ông... chóng lại Vĩnh Khoa?

Thú vị đây!

- Khoa, nhìn xem!

Sau cuộc thử nghiệm dài mấy tiếng đồng hồ, Chính An thở phào rồi chạy đến đưa Vĩnh Khoa xem thứ gì đó. Vừa sáng sớm, anh chàng Chính An kia đã mò đến nhà Vĩnh Khoa và lôi đầu hai vợ chồng dậy. Vô duyên không chứ? Không gian vợ chồng người ta đang yên ả say giấc nồng thì bị cái giọng đáng chết kêu om sòm khiến cả hai vợ chồng phải bật dậy vì tưởng... cháy nhà.

Hậm hực đến tổ chức với một tâm trạng không thể nào tốt hơn được, Vĩnh Khoa âm thầm tăng ga, hạ ga, lúc chạy nhanh, lúc thắng gấp để trả thù kẻ phá rối cho đến khi đã đến tổ chức thì cậu mới buông tha con mối đáng thương đang muốn nôn oẹ.

Lý do khiến Chính An hỏi hã đến vậy chỉ là bức ảnh có mặt Hiếu Thiên và một ông bác sĩ nào đó thôi ư? Nếu chỉ là vậy thì Vĩnh Khoa đã trừng trị tên khó ưa Chính An từ nãy giờ rồi. Hà có gì cậu phải ngồi đây và chờ đợi? Nghĩ lại, nếu không tại Chính An thì hôm nay hai vợ chồng đã được ăn sáng cùng nhau rồi, mặc dù việc đó ngày nào cũng diễn ra cả. Nhưng... biết sao được... đã quen như thế rồi...

Không... đó chỉ là bức ảnh trước khi đem đi kiểm nghiệm thôi nhé! Bức ảnh hiện tại mà Chính An đang đưa cho Vĩnh Khoa xem đã thay đổi hoàn toàn sau cuộc thử nghiệm nho nhỏ nhưng chiếm thời gian khá dài kia.

Nghi ngờ nhìn vào bức ảnh “ma” kia, Vĩnh Khoa thoáng biến sắc trong phúc chốc rồi sững người ra, nhìn Chính An như muốn nói gì đó. Hiểu ý, Chính An chỉ khẽ gạt đầu thay cho những từ ngữ đã nghẹn lại ở cổ họng.

Trong bức ảnh, Hiểu Thiên đang nói chuyện cùng... Wen đại nhân chứ không ai khác, hình ảnh Wen có hơi nhòe đi sau thử nghiệm. Cú lừa thật ngoạn mục, đánh lừa mọi thị giác nhìn vào...

Tích tắc...

Tích tắc...

Tiếng đồng hồ đứng đĩnh lùa thời gian trôi thật chói tai, không gian yên lặng giờ đã bị tiếng chuông quả lắc phá hỏng.

Cũng đúng thôi, việc tiếp thu một chuyện shock đến đờ người như thế khiến Vĩnh Khoa không dám tin. Tại sao chứ? Rõ ràng Wen đã từng rất tốt với gia đình cậu, tốt với cậu đến thế cơ mà? Có gì giờ Wen lại như thế? Nếu muốn làm thế, sao Wen không thực hiện âm mưu ấy từ mấy năm trước? Sao lại dùng lòng tốt để thử nhau như vậy?

Hàng loạt câu hỏi không có lời giải đáp cứ tạo thành vòng dây giăng kín tâm trí Vĩnh Khoa, khiến đầu cậu như muốn nổ tung. Ngay và luôn!

Được rồi...

Không cần nghi ngờ nhiều chi một óc!

Vĩnh Khoa tin rằng, từ trước tới nay, những gì trong suy nghĩ cậu đều đúng... cho nên... không cần ngồi đó mà nghi ngờ vớ vẩn nữa...

Hà có gì một vị bác sĩ như Wen lại muốn chiếm đoạt tổ chức Demon trong khi bệnh viện của ông ấy cũng rất lớn và thu nhập hàng năm cũng đâu thua kém gì Demon...

Buồn cười!

Bịch!

- Khoa, con nghi ngờ ông già lớn tuổi này sao? Con không tin ta? À... mà cũng phải thôi, tổ chức của con đang mạnh thế kia, ai mà không muốn chiếm đoạt... Con không tin ta cũng là lẽ thường...

Quảng tám hình vừa xem lên bàn làm việc, Wen đau khổ nói với giọng khản đặc rồi cười chua chát nhìn sang Vĩnh Khoa.

Chỉ trong một ngày, hết người này lại người kia ra vào phòng ông. Giờ lại còn hải giải quyết chuyện này. Bực bội thật!

Thừa nhận ngay bây giờ chẳng phải sẽ hỏng hết mọi chuyện hay sao? Đâu được, lẽ nào công sức chờ đợi mấy năm bỏ sông, bỏ biển à? Khi nào thời cơ đến, đui cáo ắt sẽ tự được vạch ra. Và lại, thời hạn kia cũng sắp đến... phải mau chóng dọn dẹp mọi chuyện thôi.

Quả không sai, rừng càng già càng cay, người càng già càng gian!

Thôi thì cứ tiếp tục giả nai. Hơn nữa, người ông cần giải quyết ngay bây giờ là... Chính An, người đã điều tra ra quá nhiều chuyện thì không nên để tồn tại làm gì cho lắm hư hại.

- Thôi, con muốn nghĩ ta thế nào cũng được, không tin thì ta đành chịu, giải thích chỉ đồng nghĩa với việc ta thừa nhận điều đó mà thôi...

- Không, con tin Wen... thế nên... đừng làm con thất vọng!

Cười nhẹ, Vĩnh Khoa đưa tay xé toạc bức ảnh “ma” kia rồi đứng lên, coi như cậu đã đúng, Wen không hề gạt cậu! Và tất nhiên, Vĩnh Khoa tin tưởng người bác sĩ mà cậu cho là tốt bụng kia. Có lẽ... do Chính An quá đa nghi mà thôi!

- Khoa, con nghĩ... Chính An... có không? Thăng nhóc đó... có khi phản con không?

Câu nói của Wen làm khựng bước chân Vĩnh Khoa trong tích tắc. Nắm chặt hai tay vo thành hình nắm đấm, Vĩnh Khoa kiên định đáp:

- Không, con tin Chính An!

- Con không nghĩ nó đã vu oan cho ta? Làm giả hình? Muốn ta và con đối đầu nhau? Muốn... đoạt lấy tổ chức Demon?

Đôi mày bỗng chốc chau lại tỏ vẻ đau khổ, Vĩnh Khoa khẽ khàng bỏ lại hai từ vồn vện rồi rời phòng bác sĩ. Rõ rồi, quá rõ ràng rồi! Còn ai nữa chứ? Người lừa dối Vĩnh Khoa... chỉ có một... Chính An.... Tốt lắm... Rất tốt... Tốt đến không thể nào chấp nhận được...

- Con biết!

Bỏ lại trong phòng là Wen cùng cái nhếch môi hiem, ông bật cười rồi ngã người ra sau ghế, thời hạn đã đến... Sẽ bắt đầu từ... Dương Chính An...

Lê từng bước chân một nhòai trên hành lang bệnh viện, Vĩnh Khoa đau đón đâm mạnh vào bức tường bạc vài phát màu rồi nghiêng rặng. Mùi máu tanh hòa vào mùi thuốc khô khan nơi bệnh viện nhanh chóng lẫn vào không khí.

Từng giọt máu nhỏ giọt xuống hành lang bệnh viện như đang rửa vết thương lòng chưa xót, máu chảy cùng vết đỏ ố loang rộng bên cánh tay nhưng Vĩnh Khoa không hề cảm thấy đau chút nào. Nơi đau nhất vẫn là tâm can cậu...

Tin được không? Người mình tin tưởng nhất lại bịa chuyện gạt mình? Phải chăng cậu đã đặt niềm tin nhầm chỗ, nhầm người?

Biết thế... biết kết quả lại bi quan thế kia thì Vĩnh Khoa đã không hấp tấp chạy đến chỗ Wen và đưa ông xem bức ảnh “ma” kia để sự thật mãi mãi bị chôn vùi và cậu mãi mãi không biết đến sự lừa dối kia thì tốt rồi!

Giờ, phải đối mặt thế nào đây?

Chết tiệt! Ai có thể suy nghĩ giúp Vĩnh Khoa không? Cậu thật đang rất túng, hoàn toàn không nghĩ được gì hết! Đầu óc hoàn toàn trống rỗng...

Đối diện... nhưng đối diện bằng cách nào? Cậu sẽ phải chìa súng vào người đó và... cướp cò sao?

Vớ vẩn, làm thế nào Vĩnh Khoa có thể ra tay cho được?

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Áng mây thứ 7 : Bộ mặt cáo.

Ngồi yên lặng trong căn phòng bác sĩ quen thuộc, Wen khẽ nhếch môi hình thành tia cười quý quyết rồi chốc lát lại chau mày như đang suy nghĩ gì đó. Vẫn là một ngày mới nhưng đối với Wen ngày mới này hoàn toàn là ngày không nên đến. Vì sao? Vì thời hạn kia cũng theo ngày mới này mà lệch dần đến rồi. Thời hạn ông phải hoàn trả số tiền đã ứng để xây bệnh viện...

Thật cay đắng!

Năm xưa, bước chân vào nhà họ Trương chữa bệnh, với khung cảnh kia, gia tài kia đã khiến lòng tham trong Wen trời dậy dữ dội. Và... ông đánh liều. Một bệnh viện to lớn được ra đời ngay sau đó. Và tiếng tăm của Wen lẫn bệnh viện nhanh chóng được lan truyền với tốc độ của gió... nhờ tiền. Tất nhiên, thời hạn ông vay số tiền lớn kia để làm được bấy nhiêu chuyện cũng đã sắp đến. Lãi suất cũng không phải thấp khi ông vay ngay bọn đầu gấu. Phóng lao thì phải theo lao nên Wen không ngại gì mà không làm.

Chỉ khi tổ chức lâm tiền kia thuộc vào tay ông, ông sẽ có tất cả mọi thứ. Sau đó thì sao? Dĩ nhiên, ông sẽ giàu to và xóa sạch nợ, bệnh viện vẫn được đi vào hoạt động như bình thường. Chỉ khác ở chỗ... lúc đó, Wen sẽ là người thắng cuộc, kẻ thua cuộc chắc chắn không ai khác ngoài “con mồi” của ông – Trương Vĩnh Khoa.

Cố gắng lắm ông mới nuôi con thèm khát đến tận bây giờ. Thế nên, đã đến lúc hành động.

- Dương Chính An... Vĩnh biệt!

Cười hô hô sau những câu chữ vừa được rít lên qua kẽ răng Wen, ông nhanh chóng đứng phắt dậy rồi thư thả nhấc từng bước chân rời phòng bác sĩ.

Hành lang bệnh viện vang lại tiếng chân Wen, nhỏ dần, nhỏ dần...

Dừng chân trước cửa phòng bác sĩ Huân, Wen từ tốn lấy lại vẻ mặt thánh thiện rồi khẽ gõ cửa. Được sự đồng ý từ người bên trong, ông khẽ đẩy cửa bước vào cùng nét cười ma quái.

Đặt mình ngồi xuống trước mặt A Huân, Wen thở nhẹ rồi dõi mắt theo dõi chàng trai trẻ không ngừng. Đến một lúc lâu, ông mới âm thầm phá tan cái không khí lạnh im giữa hai người bằng cách gõ tay lên mặt bàn kính trong veo ba cái. Ngay sau đó, khi tiếng gõ kết thúc thì chất giọng khàn khàn lại vang lên với nội dung như sau :

- A Huân, cậu đã khá quen với việc cứu người rồi nhỉ? Giờ... tôi có chuyện muốn cậu giúp... không phải cứu... mà là giết... Sao nào? Sẽ có phần thưởng hậu hĩnh cho cậu!

Ngõ ngang trong vài giây khi nghe được những thanh từ phát ra từ chính miệng người mà mình kính nể nhất, A Huân bản thân buông dần cây bút trong tay ra, ngược đời mất không tin những gì vừa nghe được nhìn người trước mặt đầy hoài nghi.

Cười nhạt, Wen nhếch mép tỏ rõ bản chất con người thật của mình, nói như không có gì quan trọng hay lớn lao, cứ như đó chỉ là chuyện bình thường :

- Cậu... chẳng phải đã nghe hết mọi chuyện? Những gì tôi nói với Hiếu Thiên lúc đó... Tôi biết mà, không giấu được đâu, A Huân ạ. Tiền... ai mà không thích, chắc chắn cậu cũng không ngoại lệ, phải không nào chàng trai trẻ?

Ngay người một lúc để dòng suy nghĩ liền mạch vào tạo mối liên kết logic nhất, A Huân khẽ nhún mày rồi cười nhẹ, đáp lời người mình kính nể nhất :

- Phải! Tiền... ai chẳng ham, tôi cũng vậy... Thế, giết ai? Ở đâu? Bao giờ? Khi nào? Giết bằng cách nào? Và... tôi sẽ có bao nhiêu?

- Ha ha ha ha...

Bật cười khanh khách vì lối suy nghĩ quá chính xác của mình, Wen hả hê tựa hẳn người vào thành ghế cho thoải mái sau vài phút hội họp thăm dò ý nghĩ của chàng trai trẻ kia. Cuối cùng, kết quả đúng như ông mong đợi. Đúng vậy, tiền mà, ai không mê? Họ chẳng chỉ có kẻ ngốc mới chê tiền. Đương nhiên, chàng bác sĩ trẻ đến từ miền biển xa xăm kia cũng không ngoại lệ. Đánh đòn tâm lý kia quả rất hay...

Thế nào nhỉ? À, sau phi vụ ám sát “kẻ vô tội” nào kia thì hẳn “kẻ nhún tay vào” cũng chẳng được hưởng gì đâu. Kẻ đó vẫn sẽ có cùng số mệnh với “kẻ vô tội” mà thôi. Đó là vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này! Sức mạnh của đồng tiền là vậy, đồng tiền sẽ thống trị và làm bá chủ!

Còn Hiếu Thiên... tên vô dụng đó Wen đã cho trở lại ngôi nhà “tường bốn bức” kia rồi, chỉ cần giờ chút thủ đoạn là được hết. Tiền mà, chỉ cần một ít sẽ được thôi. Hiếu Thiên ơi là Hiếu Thiên... ngốc cũng phải có lúc thông minh chứ!

- Trương Vĩnh Khoa!

Nói gọn, Wen lại tiếp tục chăm chú quan sát thái độ ngạc nhiên tột cùng của A Huân bằng ánh nhìn bốn cột. Ông thừa biết, Vĩnh Khoa-Chính An-A Huân đã trở thành những người bạn của nhau từ rất lâu rồi. Cũng có thể là từ lần A Huân cứu Vĩnh Khoa, nhưng cũng có thể là từ lần cả 3 gặp nhau ở sân bay. Họ nhanh chóng thân nhau chẳng ai ngờ đến được!

Giờ, Wen lại dùng cách này để chia rẽ tình bạn kia?

Quả tình ý!

Nở một nụ cười khó hiểu, A Huân chậm rãi đứng dậy rồi sai chân đi. Trước khi rời phòng, cậu không quên bỏ lại vài điều cần thiết :

- Tôi nay, 8h sẽ hoàn thành. Hãy chuyển khoản cho tôi như đã nói. À, mà ông có muốn đến xem thi thể không? Hay... tôi tự...

- Đến... đương nhiên ta sẽ đến! Làm tốt vào!

Nhờ A Huân đến chỉ để giết Vĩnh Khoa, vì Wen biết, Vĩnh Khoa chắc chắn sẽ tự tay giết Chính An cho mà xem, vì... Vĩnh Khoa vốn không ưa gì những kẻ lừa dối lòng tin của người khác mà!

Trò hay này... tôi nay sẽ kết thúc!

Chắc chắn sẽ là một bộ phim hành động đẹp mắt. Có sao Wen lại không có mặt để xem tận mắt nhỉ?

Khà khà...

Rồi... ông sẽ giàu to...

Giữa trưa...

Cạch!

Cánh cửa to được mở ra một cách bất ngờ khiến Thiên Di giật mình. Quăng ngay cái điều khiển tivi lên sofa, cô nhóc lon ton chạy ra cửa xem là ai thì bất ngờ một dáng người cao lớn đã ngã nhào trên nền gạch bóng loáng. Mùi rượu theo đó tràn vào bầu không khí trong lành.

Vội chạy đến đỡ lấy Vĩnh Khoa, Thiên Di lo lắng hỏi khẽ :

- Chồng yêu, anh làm sao thế? Xảy ra chuyện gì mà anh lại ra thế này?

Có hết sức đỡ lấy cả thân hình to lớn và đầu ai đó lại sofa một cách khó nhọc, sóc con vội vàng chạy đi lấy khăn đắp lên trán Vĩnh Khoa rồi lại hỏi hã chạy vào bếp khuấy một ly chanh nóng để giải rượu.

Trước giờ, việc nhìn thấy Vĩnh Khoa say khướt là chưa hề xảy ra. Nhưng hôm nay, tại sao cậu lại uống nhiều đến thế? Hôn nữa, bây giờ đang là giờ làm

việc cơ mà? Còn Chính An đâu? Sao lại để Vĩnh Khoa thế kia?

Một điều nữa... lái xe trong lúc say rất nguy hiểm... cũng may là ai kia đã về được đến nhà thì mới gục xuống...

Vòng luẩn quẩn kia xoáy quanh đầu óc nhỏ bé khiến Thiên Di không thể nào không hỏi rõ Vĩnh Khoa, đỡ lấy đầu chồng mình, sóc con nhè nhẹ dứt nước cho cậu. Nhưng... chỉ khi hương thanh thanh của chanh vừa xộc vào mũi thì Vĩnh Khoa đã gạt phăng thứ nước có công dụng làm cậu tỉnh táo kia ra khỏi miệng mình. Chòm người dậy và ôm chăm lấy cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa đau khổ nói trong men say :

- Anh... rất đau... đau lắm...

- ... Anh bị gì vậy? Đau ở đâu? Có cần đến bệnh...

- Niềm tin anh đặt... vỡ rồi... Anh... sẽ tự tay... trừng phạt... kẻ lừa dối... nhất định... nhất định... nhất... định...

...

Những câu từ lấp lửng được thả ra theo từng nhịp thở nhè nhẹ vương men rượu dần nhỏ lại giữa cái không gian tĩnh lặng của ngôi nhà lớn rồi vụt tắt hẳn. Đôi mắt có vẻ mệt nhọc nhắm lại một cách khó nhọc, ngủ rồi... Cứ để Vĩnh Khoa thế này có khi tốt hơn...

Đặt Vĩnh Khoa nằm ngay ngắn trên sofa, Thiên Di vội đưa tay lấy chiếc điện thoại trên bàn gọi cho Chính An để hỏi rõ lý do khiến Vĩnh Khoa say khướt như thế.

Giọt thời gian bỗng chốc ngưng đọng khi nghe được một vài điều gì đó thật bất ngờ, sóc con bỗng chốc buông chiếc điện thoại trên tay xuống, tia nhìn nhanh chóng hướng sang Vĩnh Khoa đang nằm đó, đôi mày của cậu dường như đang nhíu lại rất đau đớn...

Bản thân ngồi xuống Vĩnh Khoa, Thiên Di đặt tay mình lên mi mắt ai đó rồi khẽ cúi người, thì thầm :

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi, em tin anh sẽ làm được mà...

Trong giây phút đó, một bàn tay rắn chắc liền choàng qua vai người sóc nhỏ, ôm thật chặt như sợ cô nhóc sẽ biến mất vậy.

Thôi thì... để cậu yếu đuối trong lúc này, cứ coi như một khoảng lặng trong cuộc sống đi. Dù sao việc tiếp thu cú shock kia vẫn là quá sức chịu đựng của Vĩnh Khoa.

Đau đớn ôm chăm lấy Thiên Di, Vĩnh Khoa khe khẽ thốt lên, giọng nói mang chút chua xót của nỗi thương tổn khó chấp nhận :

- Làm... được... anh sẽ làm được... Anh... là ai chứ? Trương Vĩnh Khoa... đâu ngu ngốc đến vậy?

Bầu không khí tĩnh lặng chốc lát bao trùm lấy cả ngôi nhà lớn, nắng bên ngoài chẳng dám soi vào thế giới của cả hai, nên chỉ biết rụt rè ghé bên thềm và ngóng vào trong mà thôi.

Giữ nguyên tư thế đó cho đến khi Vĩnh Khoa đã thực sự chìm vào giấc ngủ thì sóc con mới nhè nhẹ tháo tay cậu ra rồi đứng lên. Chuyện lần này... quả thật rất khó chấp nhận được... Nhưng... sóc con tin, Vĩnh Khoa đã và đang làm đúng. Nhất định thế!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Áng mây thứ 8 : Gió đêm

Màu đen của bóng đêm dần dần đánh bại buổi chiều tà ropy bóng, chiếm trọn lấy cả không gian bao la khắp vũ trụ, nắng đen ấy nhanh chóng khẳng định vị trí của mình khi trăng và sao đêm thoáng hé khỏi mây mù trong phút chốc.

Trên nền trời lấp lánh nhen nhúm vài tinh tú, lúc thì mang trọn gam đen sẫm u ám, khi thì hắt mạnh vệt trắng của mây ban chiều... Tất cả, bỗng chốc hòa trộn vào nhau khi một luồng gió mạnh khẽ rít qua bầu không khí đặc sánh mùi đêm.

Kéo tấm chăn to kinh lên, Vĩnh Khoa khẽ cúi người, đặt lên trán cô vợ bé nhỏ một nụ hôn nhẹ rồi đứng thẳng dậy. Đặt bàn tay nóng ấm lên bờ má xinh hời hợt, Vĩnh Khoa cười buồn rồi quay người bước đi, để lại cô gái nhỏ nằm ngủ hệt nàng công chúa ngủ trong tòa lâu đài rộng lớn.

Thả người vào BMW đen loáng, Vĩnh Khoa nhanh chóng khởi động máy rồi nhấn ga, phóng vụt khỏi khuôn viên lớn của ngôi nhà ngập ánh đèn.

Giữa sa lộ giờ đã vắng bóng người, BMW đen loáng hết con hồ có đôi cánh phát sáng phóng như bay trong màn đêm.

Ánh nhìn buồn thắm như tia sáng chiếu xuyên đêm đen tĩnh mịch, tường tận mọi chuyện. Nắm chặt volant, Vĩnh Khoa đau khổ nhủ mảy cho dòng suy nghĩ kia chóng tiêu tan. Tập trung vào việc lái xe, thả dòng suy nghĩ bay xa rồi tan biến phía sau làn khói trắng.

- Wen?

Nhắc điện thoại khi nghe báo có cuộc gọi đến, Vĩnh Khoa bình thản nghe máy và chờ đợi người ở đầu dây bên kia cất giọng.

Không đợi lâu, đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc từ vị bác sĩ già mà Vĩnh Khoa luôn tôn kính :

- Ta đến nơi rồi, là nhà máy Rone. Nơi này đã bỏ hoang nên không ai phát hiện đâu, con mau đến đây!

Cười nhẹ rồi cúp máy, Vĩnh Khoa chắc mẩm rằng mình suy đoán không sai. Vội chuyển hướng xe chạy bằng một hành động nhanh như cắt, Vĩnh Khoa nhấn mạnh ga rồi lao nhanh trong đêm một lần nữa.

Là nhà máy? Tại sao không phải một nơi nào khác mà là nhà máy đã bỏ hoang?

Hửn rồi, nếu là nhà máy thì việc “hủy thi diệt tích” dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, lại là nơi bỏ hoang nên chắc chẳng có ai lang vãng quanh đó giờ này. Tiện quá còn gì!

- Đồ khốn!

Hằng học gương mặt nhìn kẻ tiểu nhân, Chính An tức tối hét lớn rồi giăng mạnh tay ra khỏi dây buộc chặt lấy cánh tay mình.

Nhận được điểm đến là nhà máy Rone, Chính An lập tức đến ngay điểm hẹn không chút do dự khiến kẻ khác phải ngạc nhiên vì việc làm ngu ngốc của cậu. Thừa biết là chỗ chết nhưng vẫn cứ lao đầu vào... không ngu ngốc thì là gì?

Chỉ khi vừa đến nơi, một bóng đen đã xuất hiện phía sau Chính An. Việc sau đó... cậu hoàn toàn không biết. Chỉ biết được là khi tỉnh lại, cậu đã trong tình trạng bị trói chặt thế này đây. Người đang đứng trước mặt Chính An dĩ nhiên là vị bác sĩ mà cậu và Vĩnh Khoa đã từng kính trọng – Wen đại nhân. Bên cạnh ông còn có... A Huân!

Ông trời thật biết cách đẩy con người ta vào trò chơi nghiệt ngã, khôn đồn khi tạo nên màn kịch vờ vịt của những người thích tỏ vẻ tốt bụng trước mặt người khác.

Trở trâu làm sao!

Kính trọng và thù hận... rơi vào cùng một người...

Cười mỉa mai, Chính An đưa tia nhìn sắc lẹm sang Wen, nói như quát :

- Thật không ngờ, người mà tôi luôn cho là cao quý và đáng được kính trọng lại là con người đội lốt quỷ dữ... Vai diễn của ông... tốt lắm... Wen ạ! Diễn hay diễn nổi không ai trong chúng tôi nhận ra được... Tại sao... ông lại làm bác sĩ mà không phải một diễn viên xuất sắc nhỉ?

Bật cười lớn cho những lời nói đã kích kia, Wen đá mạnh vào người Chính An rồi nghiêm giọng. Dù sao thì... cũng đã đến lúc phô bày bộ mặt thật của mình sau bao năm cố che giấu rồi.

- Ha ha ha, chính ta cũng khá bất ngờ về mình đấy nhóc. Ta cũng đâu ngờ bọn ngốc như mày lại có ngày hôm nay? Cuộc đời mà, đâu ai biết trước được sẽ xảy ra biến cố gì? Suy cho cùng, chỉ cần một lớp mặt nạ nguy trang hoàn hảo thì ta mới tồn tại được trong cái thế giới mà chính đồng tiền làm bá chủ này.

Rầm!

Cánh cửa nhà máy bỗng chốc bật tung bởi tác động mạnh từ bên ngoài. Dưới ánh đèn mờ ảo từ trần nhà, một dáng người cao cao hiện ra.

Thần nhiên sải chân trên nền xi măng vương mùi nấm mốc, Vĩnh Khoa nhếch mép tạo nụ cười nửa miệng theo đúng kiểu khinh bỉ rồi bước thẳng đến chỗ Chính An. Đôi mày rậm vẫn không có nét gì thay đổi, sắc mặt vẫn nguyên vẹn như lúc vừa bước vào, Vĩnh Khoa hùng hơ cất giọng rồi cho một tay vào túi :

- Tốt lắm, thật hoàn hảo... hoàn hảo đến bất ngờ, đến ngạc nhiên... đến đau lòng...

Cười khinh nhìn sang Chính An hồi lâu, Wen bắt đầu đảo mắt sang Vĩnh Khoa, nhếch môi. Ông chậm rãi dịch chân sang một bên khác, đứng cố định ở đó rồi nhướn mày ra hiệu cho A Huân.

Cười cho lòng người giả dối...

Cười cho cuộc đời sóng gió...

Cười cho trò chơi số mệnh...

Cười cho một âm mưu hoàn hảo...

Cười cho một trí tuệ nhạy bén...

Cười cho vở kịch hoàn thành đúng như dự định ban đầu...

Rốt cuộc, chỉ có ông trời là thấu hết mọi chuyện và cũng chỉ có ông trời mới là kẻ sắp xếp những va chạm trong cuộc sống con người mà thôi...

Đưa tay lấy khẩu súng mà khi nãy nhận được từ bàn tay ma quái của Wen, A Huân bình thản hé môi rồi giờ tay lên không trung như một kị sĩ vừa tập làm quen với thứ đồ chơi nguy hiểm.

Chĩa thẳng mũi súng vào người khi xưa A Huân đã từng cứu mạng không chút do dự, khỏe môi ranh mãnh khẽ hếch lên cho những thanh từ chuẩn bị từ nãy giờ bay ra một cách lưu loát nhất, giống hệt một diễn viên điện ảnh đang cố độc thuộc lòng vai thoại của mình trong kịch bản trước khán giả và đạo diễn:

- Đến đây... đã kết thúc được chưa? Trương Vĩnh Khoa...

Khỏe miệng bỗng chốc hình thành nụ cười thoáng qua, Vĩnh Khoa lấy thứ cần lấy ra khỏi túi rồi nhắm thẳng vào thái dương Chính An...

Thời gian như ngưng đọng ngay lúc hai nòng súng đen kình chĩa thẳng vào hai người con trai mang nét mặt khó hiểu.

Bên ngoài, chỉ còn tiếng gió là gào thét thay cho họ.

Gào thét thay cho số mệnh khắc nghiệt mà họ phải tự mình thay đổi...

Gào thét thay cho... kẻ chịu oan...

Tiếng gió mỗi lúc một mạnh hơn, va vào thành cửa tạo ra những thứ tạp âm rùng rợn...

Lẩn trong gió còn có giọng nói lạnh băng rít lên giữa màn đêm ngập gió...

- Đây là cái kết... cho kẻ lừa bịp tài giỏi...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Áng mây thứ 9 : Tàn tro

Gió đêm

Gió thổi trị vạn vật giữa đêm.

Gió mang đến cảm giác sợ hãi lẫn huyền bí của đêm đen.

Gió làm rõ mọi chuyện, kể cả lừa dối và sự thật chất đắng.

Tiếng gió quện vào tiếng nạp đạn càng làm cho quang cảnh thêm phần đáng sợ. Hai thanh súng lạnh toát như ánh nhìn hổ báo lóe lên giữa mảng đen khiếp đảm.

Xoay người, Vĩnh Khoa nhếch môi rồi chĩa thẳng nòng súng vào người phía sau, lạnh lùng cất giọng:

- Con đã từng rất tin Wen. Nhưng bây giờ, niềm tin ấy đã bị chính chân Wen đập nát. Vậy nên, mọi chuyện có thể dừng lại tại đây rồi.

Đứng bất động như trời trồng, Wen lặng người, mặt sa sầm vì những gì đang diễn ra trước mắt. Chẳng phải mọi chuyện đã nằm trong tầm kiểm soát của

ông sao? Chỉ một loáng ông đã trở thành kẻ có tội thay vì... Chính An?

Kết thúc rồi sao?

Hắn là... chưa đâu

* * *

Mấy ngày trước :

Căn phòng vắng lặng chỉ tồn tại mỗi ba chàng trai trẻ. Rèm cửa cũng được kéo lại như trốn ánh mặt trời trong suốt.

Vĩnh Khoa ngồi im lặng trên chiếc ghế tròn, tay nhịp nhẹ nhẹ lên mặt kính trong veo.

Cạnh cửa sổ, A Huân khoanh hai tay trước ngực, thờ dài rồi lắc đầu chán nản.

Chính An vò đầu, nhúu mày suy nghĩ gì đó rồi nhìn sang Vĩnh Khoa như định nói gì nhưng lại thôi.

Sau khi nghe A Huân tường thuật lại mọi chuyện liên quan đến Wen đại nhân và chuyện bức ảnh ma thì Vĩnh Khoa đã sắp xếp lại một cách logic tất cả những việc đã xảy ra. Hắn là... Vĩnh Khoa cũng đang nghĩ đến điều đó.

Sự im lặng bao trùm lấy cả căn phòng kéo dài như vô tận. Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu thì Vĩnh Khoa mới đứng dậy, nhắc từng bước chân nặng trĩu đến cạnh A Huân và cậu bạn thân :

- Dụ cáo rồi hang. Hai người... thích ý nghĩ này chứ?

Từ hôm đó, một kế hoạch khác đã được vạch sẵn và đã được thực hiện một cách khôn khéo. Mọi chuyện diễn ra đúng như dự đoán và hoàn hảo đến mức không ngờ.

Nếu chỉ một tình huống hoặc một câu nói của Wen lệch khỏi hướng suy diễn của Vĩnh Khoa thì cậu đâu thất vọng như những ngày u ám kia. Tất cả nơi Wen đều đang phản lại ông, điều tố cáo bản chất thật sự của ông. Vậy... còn cách nào để không tin?

Hôm đó, cái hôm quyết định đến tìm Wen và nói về bức ảnh ma thì Vĩnh Khoa đã không ngừng mong muốn điều bất ngờ xảy ra. Rằng Wen đã bị hiểu lầm. Rằng Wen không mưu mô như cậu đang nghĩ. Rằng mọi chuyện chỉ là lừa bịp và đánh lừa nhau như ngày cá tháng tư.

Nhưng không... hành động và lời nói của Wen đều đúng với suy luận của Vĩnh Khoa. Cậu buộc phải tin Wen lừa dối mọi người là sự thật.

Chính An cũng thật ngốc khi đòi làm mọi thứ. Nhưng... cũng nhờ con mọi kia mà mọi chuyện hoàn thành như mong đợi. Sự thật đã được mặt trời rọi vào.

Vĩnh Khoa đâu ngờ nghịch như Wen nghĩ. Cậu thông minh hơn ông gấp bội. Đó là lý do vì sao cậu đã tin nhanh chóng những gì Wen nói lúc đề cập đến bức ảnh ma.

* * *

Hiện tại.

Wen biết mình đã mắc mưu chàng chủ tịch nhạy bén. Ông cười như điên loạn rồi giễu cợt :

- Ngốc mà cũng có lúc thông minh. Thế nào đây, ta thua rồi sao? Ha ha ha

Phải! Ông đã thua. Thua tệ hại. Văn bài này, ông hoàn toàn không làm chủ được.

Tiền tài. Sự nghiệp. Danh vọng. Tất cả chúng đã biến ông trở thành thế này đây! Thật thê thảm.

Mà không... vẫn còn... vẫn còn cách báo thù. Sẽ báo thù...

Nghĩ đến đó, Wen bật cười lớn hơn.

Tiếng còi báo động của xe cảnh sát vang lên ngay sau đó. Hướng ánh nhìn ra phía cửa, Vĩnh Khoa nhoen miệng cười nhắm mục đích chào hỏi rồi cho súng vào túi.

- Hãy để pháp luật trừng trị những người như ông.

Cũng đúng thôi! Dù sao cậu cũng chẳng muốn dùng súng giết một người như Wen. Mọi chuyện cứ giao cho cảnh sát điều tra và làm rõ.

Mà... Vĩnh Khoa làm vậy để chứng tỏ mình cao thượng sao? Trông khi ông tìm mọi cách giết cậu thì cậu lại không giết ông mà giao cho cảnh sát? Quá cao thượng đấy chứ!

Con sốt cười cứ được thể lẩn át tâm trí Wen, khiến ông hết một kẻ điên loạn. Chợt nhớ đến một việc hệ trọng, Wen càng cười nham hiểm hơn nữa, cười lớn và sáng khoái hơn nữa.

Vì chưa nhìn thấy nét mặt gian manh của Wen nên Vĩnh Khoa vẫn cứ điềm tĩnh đứng im ở một góc đợi đến khi cảnh sát chính thức bước vào trong.

Đột nhiên, Wen giờ vật gì đó lên cao rồi cười rùng rợn, nói lớn :

- Chết một mình rất nhàm chán, hay... chúng ta cùng đi đến cõi vĩnh hằng nhé?

Câu nói của ông lập tức thu hút sự chú ý từ ba chàng trai trẻ. Sớm nhận ra thứ Wen đang cầm là vật điều khiển từ xa, Vĩnh Khoa khẽ nhú mồm rồi nhìn sang Chính An và A Huân :

- Nhà máy này... có an toàn không?

...

Dù có nhanh như gió cũng không kịp để ngăn cản mọi chuyện xảy ra. Chỉ khi Vĩnh Khoa vừa nói dứt lời thì Chính An và A Huân đã đảo mất một vòng xung quanh và... phát hiện ra nhiều thứ dễ dàng kích nổ.

Bíp!

Chẳng cần chờ đợi hay nói thêm điều thú vị gì, Wen đã thẳng tay nhấn vào cái nút đỏ ngẫu trên đỉnh rồi cười khanh khách.

Bùm!

Rầm.

Rầm.

Rầm.

Tiếng còi cảnh sát báo hiệu bị lẩn át bởi tiếng nổ lớn từ nhà máy...

Lửa bùng cháy dữ dội, thiêu trụi cả mọi thứ...

Mọi chuyện diễn ra đột ngột cứ như một bộ phim hành động kinh điển, hàng cảnh sát như bị chôn chân tại chỗ.

Sau vụ nổ lớn chỉ còn lại một đống tàn tro xám đục cùng làn khói mờ mờ ảo...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Âng mây thứ 10 : Vận mệnh

Chỉ một loáng, một khu nhà máy rộng thênh thang đã bỗng chốc hóa thành đống tàn tro, phùng phùng bốc cháy dữ dội như vũ bão.

Làn khói trắng dần tan vào không trung, để lại phía sau là một khung cảnh quang tàn, điều hiu đến nặng lòng. Tiếng gió gào thét dữ dội hơn giữa đêm, mùi máu tanh theo đó sộc lên mũi những người có mặt tại hiện trường.

Hết bàn tay ma quái, cả quang cảnh bỗng chốc biến thành một địa ngục sống. Mọi sự sống như đang bị rút cạn từ lưới hái đen kình của vị thần chết lạnh lẽo.

Bất động một lúc lâu, hàng cảnh sát mới hoảng hồn và chạy vội vào ngôi nhà máy tan hoang mong tìm được người sống sót.

Nửa giờ sau, xe cứu thương làm âm ỉ cả một vùng trời khiến con người ta như muốn ngừng thở.

Quảng phiến đá to đang đè nặng lên chân một chàng thanh niên còn nhúc nhích, người cảnh sát kia lập tức đưa tay gọi đồng đội :

- Mau, kiêng băng ca ra đây!

Ấn sau trong góc nhà máy, một cánh tay bê bết máu chậm rãi gờ lên như cổ ra hiệu gọi người đến, dùng hết sức lực còn sót lại trong người, chàng trai khẽ nắm lấy tán đá nhỏ rồi ném sang một người cảnh sát đang cúi người rà soát mọi nơi.

Cạnh một vài thùng dầu trong nhà máy, một chàng trai với gương mặt và thân hình bê bết máu đang tựa đầu vào đó, mắt nhắm tịt.

Bác sĩ cùng y tá hồi hả chạy đến, đỡ lấy thân hình không chút sức lực kia rồi mang nhanh đến xe cứu thương mong cứu được chàng thanh niên ấy.

Cuối cùng cũng tìm được những người còn sống sót sau trận nổ lớn vừa rồi, mọi người thở phào nhẹ nhõm rồi nhìn nhau.

Tiếng còi cứu thương nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút sau mảng đen u ám.

Quang cảnh chỉ còn lại một bãi tha ma sụp đổ trong nháy mắt, mùi khói bụi vẫn còn vương đâu đó.

Một đêm thật kinh hoàng.

Tích tắc...

Tích tắc...

Tích tắc...

Tiếng kim đồng hồ nhích mình lướt qua từng rãnh trống trên chiếc đồng hồ treo tường nghe thật mệt mỏi.

3h40 sáng

Nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện đã làm Thiên Di tỉnh ngủ hẳn. Ngơ ngác nhìn vào chiếc điện thoại đã tối thui, Thiên Di sững người hồi lâu rồi đứng phắt dậy, hốt hoảng:

- Vĩnh... Vĩnh Khoa? Chính An? A Huân?

Nét mặt bỗng chốc sa sầm lại, Thiên Di tức tốc chạy xuống nhà rồi tìm quanh một vòng. Chẳng thấy Vĩnh Khoa đâu cả khiến Thiên Di sợ hãi hơn, cô nhóc chạy vội ra đường như đang lạc mất phương hướng.

Dồn hết sức vào đôi chân mỏi nhừ, sóc con cố gắng chạy thật nhanh để đến bệnh viện. Mắt nhòe đi vì những giọt nước trong suốt đang thi nhau tuôn ra khắp gương mặt đang yếu.

Vào đến bệnh viện, việc đầu tiên Thiên Di làm là chạy đến hỏi thăm cô y tá đang ngồi đó. Sợ hãi bấu chặt tay vào người cô y tá kia, sóc con run giọng hỏi:

- Chị ơi, có phải vừa có 3 chàng thanh niên vừa được đưa vào đây không? Phải không? Phải không chị? Họ có sao không? Có nguy hiểm đến tính mạng không?

Thở dài, cô y tá chỉ tay về phía ngược lại rồi nhỏ giọng nói:

- Em đi theo hướng đó, bác sĩ đang khám cho họ.

Rối rít gật đầu cảm ơn cô y tá trẻ, Thiên Di chạy nhanh theo hướng đó. Khi bác sĩ vừa mở cửa bước ra thì cũng là lúc sóc con chạy đến. Vội nắm lấy tay bác sĩ, Thiên Di lo lắng hỏi:

- Họ... có sao không bác sĩ?

Lắc đầu, vị bác sĩ vỗ nhẹ vai bờ vai gầy rồi cất giọng:

- Có một người bị nặng nhất, nếu qua khỏi ngày mai không có dấu hiệu tỉnh lại thì bệnh viện cũng đã cố hết sức. Hai người còn lại một thì bông nhẹ, một thì bị thương ở chân, không có vấn đề gì đáng lo ngại đâu.

Ngồi bệt xuống sàn, Thiên Di đan xen hai tay vào nhau. Gương mặt đáng yêu chứa đầy nét sợ hãi, sợ đến mức không thể khóc, sợ đến mức nước mắt đã ngưng lại lúc nào không hay biết.

Trong một đêm, cả 3 người con trai thân thiết nhất cùng xảy ra chuyện. Mọi việc cứ xảy đến một cách bất ngờ không báo trước khiến sóc con không thể nào chấp nhận được.

- Con... có thể vào thăm họ được không ạ?

Đưa ánh nhìn mông lung vào vị bác sĩ đang lấy tay day day hai bên thái dương của mình, Thiên Di nhỏ giọng hỏi và cố đè nén nỗi sợ trong lòng.

- Tạm thời chưa thể. Hãy cố đợi đến sáng mai nhé cô gái, đừng quá lo lắng, nhớ chăm sóc cho bản thân mình trước, đừng để người bệnh lại phải chăm nom cho người khỏe mạnh.

Nói xong, vị bác sĩ ấy cười trấn an rồi đuổi thẳng chân trên nền gạch bóng trắng toát.

Trong hành lang vắng hoe chỉ còn lại tiếng bước chân của ông vang vọng và tiếng nấc thật khê của sóc con. . .

Tại một nơi nào đó, bóng tối trị vì cả khoảng không lớn, mông đen u ám bao trùm lấy cái bóng dài ngoằn in hằn trên mặt đất.

Ánh trăng mờ mờ ảo ảo vút ánh sáng nhàn nhạt của mình xuống khoảng đất vắng bóng người rồi núp sau rặng cây già dày đặc lá.

Minh Tuấn đứng lặng người, mắt dán chặt vào quang cảnh điều hiu như kẻ mất hồn.

Gió lao xao rít mạnh vào đêm mang đến những thanh âm rừng rợn. Bầu chật lấy vạt áo sơ mi, Minh Tuấn quỳ sập xuống nền đất xám lạnh lẽo rồi gục đầu như đang tuyệt vọng lắm.

Cả người nóng bừng lên từng chút, từng chút một, Minh Tuấn vung mạnh tay rồi dẫm xuống lòng đường.

Mùi máu tanh ngay lúc đó sộc lên mũi cậu.

Cái đau ở bàn tay đâu bằng cái đau trong lòng. Ruột gan như thắt chặt lại, tâm can như muốn nổ tung ngay tức khắc.

Vỏ nát bức thư vừa nhận được, Minh Tuấn trừng mắt nhìn vào khoảng không mịch tối rồi cười nhạt.

Đôi mắt đen láy bắt đầu vấy lên tia thù hận tột độ, bàn tay có thể tạo ra những bức tranh tuyệt đẹp bắt đầu xiết chặt mảnh giấy nhỏ cứ như nghiền nát một ai đó.

Con người... khi đau khổ tột cùng có thể sẽ biến thành dã thú bất kì lúc nào mà chính họ cũng không thể nào nhận ra được.

Vì họ quá yếu đuối, quá ủy mị. Vì họ không bao giờ chế ngự được con quỷ dữ âm thầm tồn tại trong cơ thể mình.

“Nhớ, đừng quá hèn nhát. Thanh niên như con phải có sự cầu tiến, phải mạnh mẽ thì mới làm được chuyện... Ta sẽ luôn dõi theo con, Minh Tuấn...”

Nhớ? Nhớ sao?

Những gì trong bức thư kia đã in sâu vào tâm trí Minh Tuấn mất rồi... Người mà cậu yêu quý nhất, kính trọng nhất, biết ơn nhất lại bỏ cậu mà đi chỉ trong một đêm? Chết tiệt!

Người đã cuu mang cậu suốt những năm tháng khó nhọc, người đã vì cậu mà làm rất nhiều chuyện, người luôn đối xử tốt với cậu trong khi cả thế giới quay lưng lại với cậu chỉ vì thân thể tồi tàn của cậu?

Từ khi sinh ra và lớn lên, Minh Tuấn luôn tự dằn vặt bản thân mình. Dường như ngay cả ông trời cũng đang bày trò đùa cậu thì phải? Ông luôn cướp đi mọi thứ tốt đẹp nhất của cậu, chỉ để lại bàn tay vế vôi thì đủ rồi sao? Ngay khi tạo hóa ban cho cậu mạng sống này thì mọi chuyện cứ như đã được áp đặt sẵn. Hại chết cha mẹ, hại chết mọi người trong dòng họ... Đến bây giờ... lại có thêm một người nữa chết?

Tất cả cũng tại số khác người khác của mình...

Thất thiếu đứng dậy, Minh Tuấn tự trách bản thân rồi lẳng lặng rời đi.

Đủ rồi.

Tất cả đã quá đủ rồi. Cậu không muốn ông trời định đoạt mình nữa. Cậu phải thay đổi. Thay đổi để... báo thù...

Có trách thì trách tạo hóa sao quá bất công, cướp hết của cậu mọi thứ. Vậy thì có gì ban cho cậu tài năng vẽ vôi để làm quái gì? Cậu không cần cái tài lẻ đó nữa... không cần...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Âng mây thứ 11 : Cuộc gọi lạ

- Thiên Di, Thiên Di...

Giọng nói nhẹ nhàng vang bên tai khiến Thiên Di có cảm giác như mình đang nằm mơ, khẽ chau mày, cô đưa tay dụi mắt rồi vờn vai. Cả đêm hôm qua, sóc con không về nhà mà ngồi lại trên hàng ghế ngoài cửa phòng bệnh và ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Bây giờ, cả người ề ảm đến khó chịu.

Sau khi đã tỉnh ngủ hẳn, Thiên Di mới tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn người trước mặt. Là Chính An. Không phải cậu đang nằm trong phòng bệnh hay sao?

Mỉm cười, Chính An vỗ vai sóc con rồi nói nhanh :

- Bọn anh không sao, khỏe cả rồi. - Vừa dứt lời, Chính An liền quay lại phía sau, cười nhẹ – Em nhìn xem.

Từ xa, Vĩnh Khoa và A Huân cùng nhón miệng cười nhìn sóc con. Gương mặt ai cũng tươi tỉnh đến lạ, cô chỉ thoáng thấy một chân A Huân vẫn còn đi khập khiễng và một tay Chính An vẫn còn được băng bó. Còn Vĩnh Khoa thì hoàn toàn không hề bị thương.

Vì quá vui mừng nên Thiên Di chạy ào tới rồi ôm chầm lấy Vĩnh Khoa, nấc lên từng hồi :

- Tốt quá rồi. Anh không sao là tốt rồi. Có biết hôm qua em sợ lắm không?

Cười buồn, Vĩnh Khoa đưa tay xoa nhẹ mái đầu sóc con hồi lâu rồi nhẹ giọng bảo. Ẩn sâu trong tia nhìn trĩu mến là nỗi buồn vô hạn khi nhìn thấy cô nhóc trước mặt roi nước mắt.

- Ừm, anh không sao cả. Em yên tâm đi. Ngoan, giờ thì mình về nhà nhé!

Gật đầu, Thiên Di toan bước đi nhưng bị chặn lại bởi những suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu. Đưa mắt nhìn Vĩnh Khoa chăm chăm, Thiên Di nhíu mày nghi hoặc :

- Nhưng... tôi hôm qua... bác sĩ...

- Ngốc, bác sĩ nhầm người thôi. Vì hôm qua cũng có ba người khác cùng nhập viện với bọn anh.

Những ngày sau đó, bệnh viện của Wen bị nghiêm phong và cấm hoạt động trong thời gian dài. Còn chàng bác sĩ trẻ A Huân thì trở về làng chài khi xưa để tiếp tục công việc mình yêu thích. Đơn giản vì cậu nhận ra nơi mình thuộc về và vì cậu biết mình cần gì.

Có những thứ... tiền bạc không bao giờ có thể so sánh được với chúng.

Cho đến một hôm, Vĩnh Khoa tình cờ nhận được cuộc điện thoại từ một số máy lạ. Cuộc gọi diễn ra ngắn gọn trong vòng chưa đầy 5 phút.

”Chủ tịch Demon, chờ đây! Tôi sẽ báo thù... cho ba nuôi của tôi”

Người gọi điện chỉ nói vồn vện có bấy nhiêu rồi tự động ngắt liên lạc, cứ như số điện thoại vừa nảy chưa hề tồn tại vậy. Đặt điện thoại lên bàn, Vĩnh Khoa trầm ngâm suy nghĩ rồi đưa tay xoa đầu. Mọi thứ đang quá tải đối với cậu, tất cả cứ như chỉ nhắm vào một mình Vĩnh Khoa khiến cậu thường xuyên đau đầu. Cuối cùng thì cậu cũng đã hiểu được cảm giác của một người suốt ngày làm việc, còn công việc thì cứ chồng chất lên mãi. Cảm giác rất mệt mỏi! Không hiểu tại sao lại có người chịu đựng được mớ công việc đặc sánh này nữa.

Cạch!

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra khiến Vĩnh Khoa giật mình, cứ tưởng nhân viên bước vào nên cậu nhanh chóng lấy lại thái độ tươi tỉnh để tiếp đón. Khác xa với dự đoán của Vĩnh Khoa, người bước vào là Chính An.

Đóng chặt cửa phòng lại, Chính An thở dài rồi bước đến trước Vĩnh Khoa. Nhìn gương mặt Chính An cũng mệt mỏi không kém gì chủ tịch trẻ. Đường như cả hai dạo này rất bận và còn bận rất nhiều việc thì phải!

- Ồn chứ?

Cười nhẹ, Chính An nhỏ giọng đặt câu hỏi rồi nhìn sang Vĩnh Khoa như thể đang muốn nói điều gì đó. Đan xen hai tay vào nhau, Vĩnh Khoa lắc đầu rồi thờ dãi :

- Chắc là không!

- Làm nổi chứ?

- Ừ. – Ngưng lại một lúc, đột nhiên Vĩnh Khoa nhìn thẳng vào Chính An rồi nghi ngờ nói, trong đáy mắt cậu là nét lo sợ lắm – Có người đang muốn

giết tôi! Phải mau chóng tìm ra kẻ đó. Càng nhanh càng tốt!

Bầu trời trong xanh, thoảng đặng chứa đầy mây trắng. Từng cụm, từng cụm mây ung dung lách một cách thông dong trên nền thảm tinh khôi. Gió nhẹ nhè ve vẩy tán lá xanh, tạo ra một vài âm thanh trong trẻo.

Ngồi một mình ở chiếc ghế đá trong sân trường, Thiên Di hít thở đều rồi khoan khoái duỗi thẳng chân, khoe môi bỗng chốc hình thành nụ cười ngây ngô.

Bỗng nhiên, một chiếc bánh mì từ đâu rơi xuống rồi rơi trúng ngay tay sóc con. Cô ngỡ ngác nhìn chiếc bánh mì ngọt rồi lại nhìn ra xung quanh. Chẳng có ai cả!

Từ phía sau, Minh Tuấn bước lên rồi mỉm cười. Quảng cấp tấp sang một bên, cậu thản nhiên ngồi xuống cạnh cô nhóc.

- Cho Di đó, ăn đi!

Cười tí mắt, Thiên Di rồi rít cảm ơn rồi ngồi nhâm nhi chiếc bánh mì ngọt. Vì sáng nay chưa ăn gì nên Thiên Di mới ăn một cách ngon lành đến vậy, khiến Minh Tuấn ngồi cạnh bên mà cứ phì cười vì cái tính cách hồn nhiên kia mãi.

Đột nhiên, như nhớ đến chuyện gì đó, Thiên Di ngừng ăn rồi quay sang cậu bạn thân, tò mò hỏi :

- Đạo này sao thấy Tuấn đi học thất thường vậy? Có chuyện gì à?

Đúng thật là đạo này Thiên Di ít gặp mặt Minh Tuấn, thường thì những tiết học vẽ phong cảnh mới thấy cậu xuất hiện. Còn lại những buổi học khác hoàn toàn không thấy bóng dáng anh chàng lớp trưởng đâu cả. Điều đó đâu chỉ khiến mình Thiên Di lo lắng mà ngay cả các thầy cô cũng nhớ bóng dáng cậu học trò thân yêu. Vì đại đa số thầy cô trong trường đều quý mến tài năng của Minh Tuấn nên ai cũng dành cho cậu nhiều tình cảm.

Bỗng, Minh Tuấn thay đổi sắc mặt, nghiêm giọng nói :

- Không có gì, chỉ là... đang gặp rắc rối với việc tìm người thôi.

Tìm người?

Thiên Di cười tí mắt, gì chứ tìm người thì chỉ cần nhờ đến Vĩnh Khoa là được thôi. Vì chồng cô vốn quan hệ rộng mà.

Chẳng nghĩ ngợi nhiều, Thiên Di phấn khởi báo tin mừng cho cậu bạn thân biết ngay bằng chất giọng tinh nghịch của mình kèm theo cái nháy mắt chắc nịch.

- Hi, may cho Tuấn rồi, muốn tìm ai cứ nói đi. Di sẽ nhờ anh Vĩnh Khoa tìm giúp cho.

Vĩnh Khoa?

Lại cái tên quen thuộc kia. Cái tên mà Minh Tuấn đã thuộc nằm lòng từ mấy ngày trước. Cái tên đó không ngừng vang mãi trong đầu cậu và có một giọng nói quen thuộc hỏi thúc cậu phải giết cho bằng được người đó. Cậu phải báo thù cho Wen, người ba nuôi mà cậu yêu quý nhất trong đời.

- Di nè, người tên Vĩnh Khoa đó... làm nghề gì?

- À, anh ấy làm trong lĩnh vực kinh doanh và còn quản lí một tổ chức nữa. Có vấn đề gì không? - Chóp chóp mắt nhìn Minh Tuấn, Thiên Di cười nhẹ rồi hỏi khẽ.

- Di biết... tổ chức DemonWhite chứ?

- Hi hi, anh Vĩnh Khoa làm ở đó đó.

- Là... Trương Vĩnh Khoa? - Sững người hồi lâu, Minh Tuấn nghi ngờ nhìn Thiên Di rồi nghĩ ngợi gì đó. Một lúc sau, cậu mới cất giọng hỏi - Có thể nói cho Tuấn biết... giữa Di và người đó là quan hệ gì không?

...

Thở ra một hơi dài, Thiên Di đảo mắt nhìn quanh rồi mỉm môi. Dù gì thì sự thật đâu thể giấu mãi được. Với lại, chuyện này có gì mà phải giấu giếm.

Gật đầu, Thiên Di tinh nghịch ghé sát tai Minh Tuấn rồi thì thầm, giọng nói nhỏ đủ để cả hai cùng nghe thấy.

- Thật ra... anh ấy là chồng của Di.

- Chồng?

Đôi mắt mở to hết cỡ, Minh Tuấn trừng trừng nhìn người con gái cậu đã-từng và đang thích như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Cậu nghe

làm chẳng? Người cậu muốn giết lại có quan hệ thân thiết với cô nhóc này?

Đưa tay lấy cặp táp, Minh Tuấn vờ bịa một lý do gì đó rồi đi thẳng một mạch ra khỏi trường. Rốt cuộc... ông trời đang trêu đùa cậu phải không?

Bước thật chậm dưới vĩa hè bám đầy bụi, Minh Tuấn dồn hết trí thông minh để suy nghĩ. Suy nghĩ thật kĩ càng mọi chuyện.

Khỏe môi bỗng chốc hình thành một nụ cười quỷ quyệt, Minh Tuấn nắm chặt hai tay tạo thành hình nắm đấm rồi giữ nguyên nụ cười kia trên môi. Cứ thế, cậu cứ bước đi.

Việc báo thù cho người ba nuôi yêu quý kia nhất định phải thực hiện.

Còn về Thiên Di... cô nhóc sẽ thuộc về cậu!

Nếu tạo hóa đã cho ông trời quyền an bài mọi chuyện thì chính Minh Tuấn sẽ tự an bài số mệnh cho mình mà không cần đến ông trời làm gì.

Cậu sẽ rút khỏi danh sách an bài của ông trời...

Cậu sẽ tự làm chủ số mệnh của mình...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Áng mây thứ 12 : Khoảng lặng đáng sợ

Tít.

Tít.

Tít.

Từng tiếng “Tít, tít, tít” nghe nặng nề đến nỗi lòng. Trong gian phòng rộng, ngoài tiếng kim đồng hồ nhích chậm từng nhịp trên giọt thời gian như không muốn cho thời gian trôi qua một cách vô vọng thì còn có những tiếng “Tít” dài vô vọng.

Nghe thật đáng lòng!

Gam màu trắng đơn điệu giờ đã hay rồi, còn có bạn là những âm thanh vô vị. Nhưng người đang nằm bất động trên chiếc giường có đủ thiết bị kia thì sao? Có cô đơn không? Ở mãi trong cái thế giới không người như vậy lẽ nào không cảm thấy cô đơn sao?

Gương mặt xanh xao đến lạ của người nằm đó như xác chết làm cảnh vật xung quanh như trở nên nặng nề hơn.

Chết tiệt!

Cái thế giới trong mơ kia có quái gì vui mà nó cứ níu chân người ta lại thế?

Đau xót nắm chặt tay, vo thành hình nắm đấm, chàng trai đứng đối diện chiếc giường kia gieo tia nhìn giận dữ lên người vô tâm đang nằm ngủ ngay kia. Đường như ẩn trong đường nét giận dữ là khoảng lặng trầm lắng mang cái tên riêng. Khoảng lặng ấy như thể con sâu hiểm ác gặm nhấm tâm can người khác, để cho mọi tế bào trong cơ thể người đó bào mòn dần, tiêu tan dần. Và hẳn là sau đó, một vết thương lòng sẽ không bao giờ lành, không ngừng rỉ máu tươi.

Vậy... có gì mà con người vô tâm kia có thể ung dung ngủ thế kia? Không nghe thấy có người đang gọi sao? Không nhìn thấy có người đang trông chờ chẳng?

Buồn bã rời gian phòng ảm đạm, chàng thanh niên nọ lẳng lặng nhấc từng bước chân vô hồn trên nền gạch lạnh toát mùi tử thần. Đôi mày lăm lăm khi nhíu lại tỏ rõ nỗi đau trong lòng nhưng nào ai nhìn thấy!

Cứ như vậy, thời gian cứ nhích dần. Ngày ngày vẫn trôi trong sự mong chờ và hy vọng của một số người.

Quãng thời gian quý báu giường mắt nhìn con người vô tâm kia mê man trong cơn nguy kịch hết cả thể kỉ trôi qua. Đơn giản bởi khoảng thời gian ấy chỉ tồn tại duy nhất những tiếng “Tít” dài vô hạn và nhịp dịch chuyển của kim đồng hồ mà không hề có một tiếng nói riêng nào. Lúc đó, cứ như cả thế giới đã

bị đóng băng hoàn toàn, cứ như thể nhịp sống đã vĩnh viễn biến mất.

Một khoảng lặng để gieo tia nhìn mang niềm hy vọng to lớn.

Một khoảng lặng để cầu nguyện với Chúa trời.

Một khoảng lặng để giấu nhem những bí mật đau lòng.

Và...

Một khoảng lặng để mang nguồn sống trở về từ cõi âm.

Nhưng... dường như khoảng lặng im lìm kia đã phủ lên màu bóng đêm đáng sợ mất rồi. Chẳng có Chúa trời, chẳng có nguồn sống nào cả. Chẳng một ai có thể gọi con người lười biếng kia dậy cả.

Có thể không?

Mọi chuyện có thể như lúc trước không?

Liệu... sẽ có sự đáp trả xứng đáng cho tia hy vọng tưởng chừng vô vọng kia chứ!

Mỗi ngày, dành một ít thời gian ngắn ngủi ra để ghé qua giảng phòng kia dường như đã trở thành thói quen của một số người. Vẫn hy vọng, hy vọng rằng một ngày nào đó mọi thứ sẽ trở lại bình thường, sẽ trở với khuôn khổ vốn có của nó.

Trời quang, mây trắng. Chim hót véo von không ngừng. Lá xanh lao xao mãi miết khiêu vũ chênh vênh cùng gió nhẹ. Cánh chim mượt mà sai cánh miên man trên nền trời cao vợi vợi. Mặt hồ im lìm chốc chốc lại gợn chút sóng. Nước trong veo, tinh khiết đến mất lòng.

Với khung cảnh kia, thật tuyệt làm sao nếu trở thành tranh vẽ!

Lớp hội họa hôm nay có tiết ngoài trời, đương nhiên sẽ có sự xuất hiện của Minh Tuấn.

Bàn tay thoăn thoắt di chuyển trên trang giấy trắng tinh, đường cọ bay bổng hết như múa. Mảng trắng của giấy dần bị nhiều tầng màu sắc khác nhau chinh phục, từng hình thù dần hiện rõ nét hơn trên mặt giấy trơn bóng.

Phối màu cho từng cảnh vật đã hiện hình trong trang giấy của mình xong, Minh Tuấn đặt cọ xuống rồi gieo tia nhìn khá hài lòng lên sản phẩm vừa được tạo ra. Nhận được những lời ngợi khen từ các bạn cùng lớp và cô chủ nhiệm, Minh Tuấn chỉ khẽ cười rồi gật đầu cảm ơn.

Trông cậu lúc này thật khác.

Liệu có ai biết được một bộ mặt khác nữa của anh chàng này?

Vẽ xong. Cười tít mắt với sản phẩm của mình, Thiên Di nhanh nhẩu cất tranh rồi chạy sang chỗ Minh Tuấn hơn hờ kéo cậu bạn đi mua thức uống.

Không phải vô duyên vô cớ chạy lại kéo Minh Tuấn xuống canteen đâu, chỉ vì Thiên Di có chuyện muốn hỏi thôi. Đạo này, vì sự thất thường của Minh Tuấn nên Thiên Di cảm thấy hơi lo cho cậu bạn này một chút.

Với tư cách là bạn bè thì tiếc gì vài lời hỏi han!

Hút một hơi nước suối cho đã khát, Thiên Di cười tinh nghịch rồi quay sang cậu bạn, hỏi khẽ :

- Tuấn nè, đang có tâm sự phải không? Nếu xem Di là bạn, kể Di nghe nhé?

Không đáp, Minh Tuấn lặng lẽ bước đến chiếc ghế đá trước mặt. Đặt mình ngồi xuống băng ghế lạnh ngắt, Minh Tuấn thờ dài nào nề.

Mím chặt môi, sóc con lon ton chạy đến rồi ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh chàng lớp trưởng. Chờ đợi.

Khóe môi bỗng chốc hình thành tia cười khó hiểu, Minh Tuấn khẽ cúi đầu rồi cất giọng. Ẩn chứa trong giọng nói trầm trầm kia là một mớ hỗn độn mơ hồ, khó hiểu nhưng ngữ điệu của giọng nói thì đã bộc lộ cảm xúc rất tốt. Phải nói là cực kì tốt qua cách thể hiện nỗi đau bằng ánh mắt đầy tia đốn đau đen lấy kia.

- Một người thân của Tuấn đã đến một thế giới khác mà không được gặp mặt Tuấn lần cuối. Ông ấy rất tốt với một đứa như Tuấn. Một đứa mà từ nhỏ đã chịu đựng nhiều chuyện khủng khiếp còn hơn sự mất mát kia. Ông đã không ngăn ngại gì mà ban phát tình thương cho Tuấn. Đối với Tuấn, ông là tất cả. Nhưng tại sao chứ? Tại sao ông lại chết và tên đáng ghét đã hại ông thì không chết? Tại sao lại như thế? – Ngưng lại một lúc, Minh Tuấn nghiêng răng rồi nói với giọng thù hận - Kẻ đã hại ông, nhất định Tuấn sẽ tìm ra. Nhất định Tuấn sẽ báo thù cho ông!

Nhìn Minh Tuấn hồi lâu, Thiên Di bỗng nhiên cảm thấy thương cho cậu bạn này. Hẳn là cậu đã phải rất mạnh mẽ để chống chọi thương đau! Nhưng...

trái tim con người rất mong manh, dễ vỡ. Làm sao Minh Tuấn có thể chịu đựng nỗi đau được lâu đến thế? Chắc hẳn người đã chết kia rất quan trọng với cậu nên cậu mới mạnh mẽ đến thế này.

Đặt một tay lên vai Minh Tuấn để an ủi, Thiên Di cười buồn rồi khẽ nói. Đối với Thiên Di, những lời nói ấy xuất phát từ tấm lòng, từ sự bất mãn của người chết mà cô cho là vô tội kia. Nhưng đối với Minh Tuấn, những lời ấy lại là động lực để cậu báo thù, những lời ấy như khích lệ cậu, như thể cô nhóc đứng về phe cậu vậy. Thế thì... mọi việc chẳng phải dễ dàng hơn rồi sao?

- Đừng buồn nữa nhé, Di tin nhất định kẻ giết người thân của Tuấn sẽ bị trừng phạt. Dù đúng hay sai thì người chết đó cũng rất đáng thương. Hẳn là kẻ giết người sai trước rồi!

Gió nhẹ lay nhành cây một cách yếu ớt như đang cố báo hiệu điều gì đó.

Mây như ngừng trôi để không cùng gió hóa thành vũ bão.

Chỉ có Thiên Di là vẫn ngây ngô cười khích lệ cậu bạn thân Minh Tuấn mà không hề nghi ngờ gì. Niềm tin... nó có lớn đến vậy không?

Trước cổng trường Đại học, con BMW đen loáng đã đậu sẵn ở đó từ lúc nào không ai hay biết. Ngay trước mui xe là một chàng trai anh tuấn mang nét đẹp lạnh lùng thu hút mọi ánh nhìn.

Song song bước cùng Minh Tuấn trên nền xinăng lạnh lẽo và buông ra những mẩu chuyện nhạt nhẽo gọi niềm vui. Khi tia nhìn chạm ngay đôi mắt sắc bén của một ai đó, Thiên Di bỗng im bặt.

Vội kéo tay Minh Tuấn rồi chạy nhanh đến trước con người lạnh lùng kia, sóc con nhoeo miệng cười hớn hở :

- Vĩnh Khoa, anh đến khi nào vậy? Đợi em có lâu không? À, quên, giới thiệu với anh, đây là Minh Tuấn, lớp trưởng lớp em đó. Tuấn vẽ đẹp lắm ý, em rất hâm mộ.

Gieo tia nhìn nghi hoặc lên người chàng trai này giờ nhìn mình với con mắt thù hận, Vĩnh Khoa khẽ nở nụ cười làm quen rồi lạnh lùng nói :

- Chào cậu, rất vui được làm quen!

Làm quen sao?

Đến giờ mà nói câu làm quen thì... hơi muộn đấy!

Muốn trả thù đương nhiên phải có chuẩn bị chứ nhỉ! Hẳn là Minh Tuấn đã có biết sơ về chủ tịch tổ chức Demon rồi. Vì Wen vốn không đơn giản nên Minh Tuấn chắc cũng không hề đơn giản. Người của Wen cũng như người của Minh Tuấn, cậu chỉ cần ra lệnh là xong ngay.

Nhếch môi, Minh Tuấn nở nụ cười tinh quái rồi lướt qua người Vĩnh Khoa kèm theo một vài lời chào hỏi "thân mật" chỉ đủ để cả hai chàng thanh niên nghe thấy và thấu hiểu :

- Chủ tịch Demon đúng chứ? Nhớ cuộc gọi kia không? Là tôi đây! Hẹn gặp lại nhé!

Chẳng cần giấu giếm việc mình là chủ nhân của cuộc gọi mờ ám kia, Minh Tuấn thản nhiên nhún vai rồi bước đi. Vẫy tay chào Thiên Di, cậu cứ ung dung bước đi như thể mình chưa hề nói gì. Quang minh chính đại hết cậu mới là kẻ ngoài sáng, Vĩnh Khoa chỉ là con mèo của cậu mà thôi, không có gì đáng lo ngại cả!

Rốt cuộc... con người của Minh Tuấn là thế nào?

Hắn ta có lẽ sẽ là một đối thủ đáng gờm của vị chủ tịch trẻ tuổi đây!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Âng mây thứ 13 : Sao lấp lánh

- Chính An, cậu nói thử xem. Rốt cuộc tên Minh Tuấn đó là ai?

Đưa tay xoa cằm, Vĩnh Khoa chau mày rồi cất giọng nghi ngờ hỏi Chính An. Vẫn dán mắt vào màn hình vi tính, đôi tay thoăn thoắt làm việc của Chính

An không ngừng gõ cộc cộc lên bàn phím cứ như một con robot đã được lập trình sẵn vậy.

Bỏ qua lời hỏi han của Vĩnh Khoa, Chính An mò mắt đọc kĩ từng dòng chữ vừa phát hiện ra được rồi trở mắt ngạc nhiên, không tin lắm vào những gì mình vừa đọc được.

Đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, Chính An xoay ghế sang nơi Vĩnh Khoa đang ngồi. Khẽ thở dài, cậu lo lắng nói :

- Wen có con nuôi. Người đó là Minh Tuấn.

Việc thông tin trên mạng cũng là do Minh Tuấn dàn xếp. Vốn chẳng phải kẻ thích trốn chui trốn nhủi và hành động một cách lén lút nên Minh Tuấn chẳng ngần ngại gì mà bật mí mọi thông tin về mình cho đối thủ biết cả.

Con người Minh Tuấn... có thực sự đơn giản như vẻ ngoài lãng tử của cậu không? Hay hoàn toàn là bản chất gian ác ẩn sau nét mặt phong trần?

Có trời mới biết được điều đó!

Chau mày, Vĩnh Khoa suy nghĩ gì đó hồi lâu rồi khẽ dời tia nhìn sang Chính An. Trong đôi lúc, hai tia nhìn lo sợ bỗng nhiên chạm nhau. Tận sâu trong đáy mắt là nỗi lo ngại thoát ẩn hiện như chẳng có.

Bằng đi một lúc lâu, Chính An tựa hẳn lưng mình ra sau ghế rồi chậm rãi khép mi mắt sau những giây làm việc căng thẳng. Khỏe mỗi động đậy nhẹ nhẹ phát ra từng âm thanh trầm lắng, những điều Chính An nói giống hệt với suy nghĩ của Vĩnh Khoa.

- Chúng ta... có đối thủ rồi! – Như nhớ ra việc gì đó, Chính An lặng đi một lúc rồi chợt thở dài vô vọng. Đặt tay lên trán, cậu buồn bã nói, trong đôi mắt chứa nhiều phiền muộn như nhìn xoáy người khác bỗng làm tim Vĩnh Khoa vô cớ thất lại – Cần thận nhé! Tên Minh Tuấn đó không dễ đối phó đâu. Còn chuyện của...

- Ừ, tôi biết mà. Tôi sẽ không để có thêm một ai nữa xảy ra chuyện đâu!

Cất giọng lạnh tanh, Vĩnh Khoa nói nhanh như thể không muốn nghe tiếp những gì Chính An sắp sửa nói ra. Đơn giản bởi cậu ghét phải nghe chuyện đó. Nói thật ra là cậu không muốn nghe tí nào.

Trốn tránh hay hèn nhát đều đúng cả, chỉ vì cậu muốn kéo dài mọi chuyện và nuôi dưỡng niềm hy vọng nhỏ nhoi mà thôi.

Nhìn thấu suy nghĩ đó của Vĩnh Khoa, Chính An thôi không nhắc đến nữa. Quay trở lại bàn, Chính An tiếp tục làm việc bên máy tính một cách hăng say để quên đi một số chuyện phiền lòng.

Trong căn phòng có đề hai chữ “Chữ tịch”, bầu không khí chợt nặng nề hơn bao giờ hết. Khoảng lặng lại lao vào và ôm trọn không gian một cách vô tâm. Cứ như một người vô tâm nào đó đã bỏ bê công việc của mình suốt mấy tuần nay vậy!

Đêm.

Quãng thời gian hạnh phúc chỉ của hai người dưới bầu trời đầy sao.

Trên con đường rộng với những tia đèn sáng nhấp nháy. Xe chạy. Người đi. Tất cả đều vội vàng lao nhanh. Duy chỉ có hai người đang chậm rãi song song bước trên vỉa hè là không hề vội vàng. Họ đi cạnh nhau, tay nắm chặt tay.

Nở một nụ cười tinh nghịch, Thiên Di khẽ dừng lại rồi quay sang người bên cạnh, nói với giọng nũng nịu :

- Chồng yêu, chân em mỏi. Cõng em nha!

- Ừ... - Chợt, một vệt sáng lóe lên trong suy nghĩ. Đưa tay xoa xoa mũi, Vĩnh Khoa đột nhiên lấy lại nét mặt lạnh tanh thay vì gương mặt vương chút tâm trạng mơ hồ khi nãy. Với chất giọng khiêu khích, Vĩnh Khoa thản nhiên nói thẳng – Không! Anh đâu làm osin cho em. Nếu nói về địa vị, anh lớn hơn em vì em vẫn đi học. Nếu nói về chức vụ, anh vẫn lớn hơn em vì anh là chồng. Xem ra, em phải cõng anh mới đúng!

Hừm!

Đưa tay quệt ngang mũi một cái rõ ranh ma, Thiên Di cười lém lỉnh rồi lấy đà bay ngay lên lưng ai đó khiến ai đó mém xúu nữa té ra đường vì mất thăng bằng và không cảnh giác. Sau khi cảm thấy an toàn tuyệt đối, sóc con ma mảnh vồng tay qua cổ Vĩnh Khoa rồi siết chặt, nghiêng răng hung hăng :

- Nè, từ khi nào mà anh bắt đầu có thói lí sự đó thế hả? Ngoan ngoãn mà cõng em về nhà nhanh đi!

Ho nhẹ, Vĩnh Khoa đưa tay giữ chặt móng vuốt mèo con rồi nghiêm giọng trách móc như trẻ con :

- Chết anh. Từ khi nào mà em hung hăng đến vậy hả? Có tin anh quăng xuống đường không thương tiếc không?

Vừa hâm dọa, Vĩnh Khoa vừa kết hợp cùng hành động. Trước khi anh chuẩn bị bỏ cô nhóc xuống thì chất giọng trong trẻo đã vang lên cùng nụ cười nắc

nê :

- A, chồng yêu đại nhân, xin tha mạng. Em không dám nữa – Ngưng lại để lấy hơi, sóc con lè lưỡi tinh nghịch rồi đưa tay véo thật mạnh vào tai Vĩnh Khoa, nói tiếp – Giờ thì công em về mau nếu không muốn mất tai.

Thở dài, Vĩnh Khoa thật sự không muốn mất tai chút nào nên đành ngậm ngùi công cô nhóc lém lỉnh về nhà vậy.

Trên đường đi, cả hai cùng im lặng.

Sao trời cứ lấp lánh, lấp lánh chiếu sáng mãi.

Khóe môi hình thành nụ cười buồn, Vĩnh Khoa khẽ cúi đầu, bước chân cứ thế chậm dần, chậm dần...

Cô nhóc con đang yên vị trên lưng cậu thì sượng ròi. Cứ nằm đấy mà ngủ thôi.

- Sóc con, nếu em cứ vui mãi thế này thì tốt rồi!

...

- Anh chỉ sợ...

- Chồng em sợ gì thế?

Chất giọng đáng yêu kia tự nhiên vang bên tai khiến Vĩnh Khoa khựng lại, bước chân tiếp theo cũng chưa kịp bước.

Thì ra là giả vờ ngủ.

Mém tí là mắc lừa rồi!

Lấy lại tâm trạng, Vĩnh Khoa ung dung bước tiếp mà chẳng trả lời câu hỏi kia. Điều đó làm Thiên Di càng tò mò hơn nữa. Dùng giọng nũng nịu, cô nàng nhõng nhẽo cất giọng :

- Nói đi. Nói đi mà. Anh sợ gì thế?

...

- Nói đi mà chồng yêu, yêu anh nhiều mà!

...

Dừng hẳn lại, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng đặt Thiên Di xuống rồi dịu dàng đưa tay vuốt mái tóc mang hương thơm nhẹ nhẹ. Nhếch môi, cười một cách đầy tình cảm.

Cuối người xuống thấp, giữ cự li nhất định và thuận tiện cho một việc. Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy thì Vĩnh Khoa mới nở nụ cười gian manh nói to rồi bỏ chạy thật nhanh.

- Anh chỉ sợ... anh không cảm lòng được, lỡ có bồ nhí thì em sẽ thế nào?

...

Grừ...ừ...ừ...

TRƯỜNG VĨNH KHOA...

- Anh đứng lại đó cho emmmmm.....

Cùng lúc đó, tại một nơi chứa đầy sự im lặng. Chẳng có một thứ âm thanh nào cho thấy có sự sống tồn tại cho đến khi cánh cửa phòng mở ra rồi khép lại một cách nhẹ nhàng để tránh gây ra tiếng ồn.

- Chào cậu, tôi đến rồi đây!

Nói khẽ, chàng trai vừa bước vào lẳng lặng bước đến cạnh chiếc giường gần đó rồi ngồi xuống. Tia nhìn buồn soi đi soi lại người đang nằm đó rồi khẽ dời sang khung cửa – nơi đang có những vì sao lấp lánh soi sáng tâm thâm đen.

- Làm biếng thế đủ rồi, cậu nên dừng hẳn việc này lại đi.

...

- Cứ ngủ, ngủ và ngủ... cậu thấy vui lắm sao?

...

- Mau tỉnh lại đi...

Lạ thật!

Những gì chàng trai đang nói cứ như độc thoại vậy. Tự nói rồi lại tự nghe. Thế tại sao cậu vẫn dư hơi sức mà nói mãi thế chứ?

Đúng rồi! Cậu không còn hơi sức đâu mà nói mãi như vậy!

Nhưng... người kia có biết được không hay vẫn đang vui vẻ ở lại trong giấc mơ?

Chịu đựng như thế đã quá đủ rồi!

Rầm!

Tức giận, chàng thanh niên ấy nắm chặt tay rồi đá mạnh vào cái bàn vô hồn bên cạnh khiến đồ trên bàn rơi khắp sàn.

Tít... tít... tít

- Có chuyện gì vậy?

Bác sĩ từ ngoài chạy vào với nét mặt lo sợ, nhìn thấy cảnh trước mặt ông cũng đoán được phần nào sự việc vừa xảy ra. Chậm rãi tiến đến cạnh người trẻ tuổi, ông nhẹ đặt tay lên vai cậu rồi siết nhẹ, trấn an:

- Không sao đâu. Vẫn còn tia hi vọng mà. Nhưng... lần sau cháu đừng kích động như vậy nữa nhé. Nguy hiểm lắm. Những thứ này có thể cũng sẽ vỡ đấy, chàng trai ạ!

- Cháu... xin lỗi...

Đỡ lấy những dụng cụ vừa dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu vì một cú va chạm do chàng thanh niên kia gây ra, vị bác sĩ già cười buồn rồi khẽ bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Rồi mất khỏi người đang nằm trên chiếc giường đơn sắc, chàng thanh niên cười chua xót rồi cũng bước đi sau đó.

Trong căn phòng kia giờ chỉ còn lại những âm thanh chán nản của thiết bị y học cùng quả lắc đồng hồ. Như có một phép màu, cánh tay đã bất động suốt mấy tuần qua khẽ nhúc nhích rồi lại im lìm như chưa từng có sự thay đổi xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Áng mây thứ 14 : Bí mật được bật mí

- Ủ, ừ, mọi việc vẫn thuận lợi. Em đừng lo, không sao đâu. Ủ, sẽ ổn cả thôi. Ủ, tạm biệt em.

Cúp điện thoại, Vĩnh Khoa đưa tay day day hai bên thái dương, đôi mày rậm khẽ chau lại cùng gương mặt mệt mỏi. Mọi chuyện liệu đến bao giờ mới kết thúc đây? Còn có thể nuôi hy vọng được nữa không? Chết tiệt! Sao mọi thứ cứ rối như len thế này?

Rầm!

Đưa tay hất mạnh đóng đồ trên bàn làm việc, Vĩnh Khoa giận dữ thu tay thành nắm đấm rồi vung tay, đập thật mạnh xuống chiếc bàn kính. Thủy tinh trong suốt nứt thành những mảnh vụn, cắm sâu vào da thịt cậu. Nhưng... cái đau thể xác đó làm sao có thể sánh với nỗi đau trong tâm hồn cậu?

Mùi máu tanh nồng nặc bủa vây khắp căn phòng, mang hương vị nguy hiểm tràn vào làn không khí lẫn mùi máu.

Cạch!

Từ ngoài cửa, Chính An cuối đầu bước vào, trong cậu cứ như kẻ mất hồn. Trên đôi mắt cậu dường như biết nói hai từ “bất lực”, mi mắt cử động nhẹ nhàng cho nỗi đau chóng qua. Khi tia nhìn chạm ngay hành động hành hạ thể xác kia thì Chính An mới bừng tỉnh.

Biết lý do vì sao Vĩnh Khoa lại làm vậy nên Chính An đành im lặng. Lặng lặng dịch chân trên nền gạch lạnh ngắt vắng sự thân quen, Chính An thả mình ngồi xuống chiếc ghế đối diện Vĩnh Khoa rồi thở dài chán nản. Một lúc sau, cậu mới khẽ cất giọng. Những thanh từ trầm thấp quyện vào mùi máu tanh sắc mùi đau thương.

- Áp lực nặng quá, đúng không? Ngay cả tôi cũng vậy. Rốt cuộc thì đến bao giờ mọi chuyện mới trở về như cũ đây? Rốt thì bao giờ tên ngốc kia mới...

- Đủ rồi, Chính An.

Cười buồn, Chính An bỏ qua câu nói có hàm ý ngăn những lời cậu nói. Đan xen hai tay vào nhau, Chính An chậm rãi đẩy tia nhìn vô hồn sang khung cửa ngập nắng.

- Cậu biết không, tôi đã rất mệt, rất mệt mỗi rồi. Cứ chờ đợi trong vô vọng thế này thì...

Thả lỏng bàn tay dẫm máu sang một bên, Vĩnh Khoa trừng mắt nhìn Chính An rồi gất lên. Thật sự thì cậu cũng đang có tâm trạng như Chính An nhưng... cậu hiểu là mình không thể buông xuôi mọi chuyện trong lúc này. Nếu ngay cả Chính An cũng xuống tinh thần thì cậu còn có thể chống đỡ nổi sao? Cậu có thể chịu đựng một mình hay sao?

- Tôi nói đủ rồi, cậu không nghe thấy à?

Lúc này, Chính An mới hờ hững quay sang Vĩnh Khoa. Gieo tia nhìn nghi hoặc lên người Vĩnh Khoa, khóe môi xuất hiện một nụ cười nhẹ, cười mà như không cười. Cụp mắt, Chính An nhấn mạnh từng từ được bật ra. Mọi thứ đã quá giới hạn của sự cho phép trong cậu, dù muốn dù không thì cậu cũng chẳng còn sức lực đâu mà đâu trí hay đâu tinh thần với một ai cả.

- Nghe. Nghe rất rõ. Nhưng cậu cũng thế, không phải sao? Chịu đựng là đều không hề dễ dàng gì, cả tôi và cậu đều như nhau... **CHẲNG PHẢI CHÍNH ANH CŨNG KHÔNG THỂ KÌM NÉN CẢM XÚC HAY SAO, VĨNH...**

- **ĐỒ NGỐC, CẬU CÓ CHỊU IM KHÔNG HẢ?**

Dường mạnh tay xuống bàn, Vĩnh Khoa đứng phắt dậy, giương đôi mắt giận dữ nhìn sang Chính An. Mọi chuyện bây giờ đã rồi ren lắm rồi, làm ơn đừng một ai làm phức tạp hóa nó lên được không? Sức chịu đựng của con người đâu phải vô hạn?

Gì thì gì, lúc này Chính An cũng đã không còn kìm chế được. Cậu đã quá mệt mỏi rồi.

Đứng dậy nhanh như cắt, Chính An trừng mắt nhìn Vĩnh Khoa rồi buông lời chua xót, tận sâu trong đáy mắt cậu là sự chịu đựng đang lột khỏi ranh giới, vỡ tan tành.

- Đủ rồi... diễn thế này đã quá đủ rồi. Cuối cùng, người chịu đau nhiều nhất không phải là tôi, hay anh, mà chính là sóc con. Là sóc con chịu đau nhiều nhất đó. Sẽ ra sao nếu cô ấy biết anh và tôi cùng diễn kịch để gạt cô ấy? Nên dừng lại trước khi...

Bốp!

- Cậu nói gì hả? Tưởng có mình cậu là chịu đựng thôi sao? Tưởng có mình cậu là mệt mỏi chắc? Tôi cũng có cảm xúc của mình mà? Đến nước này cậu đòi dừng mọi chuyện lại thì dừng sao? Làm ơn có trách nhiệm tí đi, đồ ngốc!

Một cuộc ẩu đã diễn ra ngay sau đó, Vĩnh Khoa giận dữ và Chính An cũng không kém. Cả hai lao vào cuộc đọ sức vô nghĩa mà chẳng chịu nhường nhau. Cứ thế, họ đo tài, đo sức bằng những cú đấm dứt điểm. Có lẽ đó là cách tốt nhất để họ giải tỏa mọi đốn đau trong lòng...

Cạch!

- Chồng yêu, anh Chính An...

Nụ cười trên môi tắt hẳn khi nhìn thấy cảnh Vĩnh Khoa và Chính An ẩu đả nhau, Thiên Di ngỡ ngác nhìn hai chàng trai trước mặt lúc lâu rồi mới lí nhí hỏi khi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với họ. Chẳng phải trước giờ mọi người hòa đồng lắm sao? Có bao giờ Thiên Di thấy cả hai đánh nhau đâu!

- Hai anh... đang làm cái trò gì vậy? Sao lại...

- A, không có gì, không có gì đâu. Bọn anh đang đùa đó mà.

Rời tay khỏi ngời Vĩnh Khoa, Chính An nhoen miệng cười đáp. Ngay sau đó, Vĩnh Khoa cũng phui quần áo rồi đứng dậy trong tích tắc. Cậu khẽ gật đầu đề hưởng ứng lời nói của Chính An rồi giấu bàn tay đang bị thương ra phía sau để Thiên Di không nhìn thấy.

- Em tìm bọn anh có gì không?

Câu nói của Vĩnh Khoa như khẩu lệnh nhắc nhở và đã lôi Thiên Di thoát khỏi mối ngờ vực ban nãy. Cười tinh nghịch, cô nhóc nghiêng đầu ra phía sau rồi nói với người đang đứng sau lưng mình nãy giờ bằng chất giọng đáng yêu:

- Minh Tuấn, mau vào đây. – Đưa tay kéo anh chàng lớp trưởng vào trong, Thiên Di cười hóm hờ rồi nhìn sang Vĩnh Khoa và Chính An. – Tuấn nói có

chuyện muốn hai anh giúp nên nhờ em dẫn đến đây.

...

Sững người, Vĩnh Khoa và Chính An nhìn nhau hồi lâu rồi chợt hiểu ý nhau. Dám mò đến đây ngay lúc này, Minh Tuấn quả là không dễ đối phó chút nào. Còn nhờ và Thiên Di dẫn đến tổ chứ, không lẽ... định dùng sức con làm mồi nhử?

Bước đến cạnh sóc con, Chính An cười nhẹ rồi đẩy cô nhóc ra ngoài kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch :

- Nhiệm vụ của em đã xong. Giờ thì ngoan ngoãn về nhà đi nhé! Còn lại là chuyện của con trai, em không nên biết thì hơn.

Rầm.

Đóng sầm cửa lại, Chính An nhanh chóng trở lại vị trí của mình rồi ngồi xuống ghế, đẩy tia nhìn không thiện cảm sang người đang ngồi đối diện mình.

Định nói gì đó với Minh Tuấn nhưng Vĩnh Khoa chợt nhớ đến một chuyện quan trọng, cậu thần nhiên rời ghế rồi bước đến cánh cửa đang đóng kín kia, bất ngờ đẩy cửa ra.

Quả không sai, cái tính tò mò vẫn chẳng thay đổi. Cũng may cậu có đề phòng trước.

Đưa mắt nhìn cô nhóc đang cười lúng túng nhìn mình, Vĩnh Khoa vung tay lên, xoa nhẹ mái đầu xinh rồi dịu giọng bảo :

- Ngoan nhé, em về nhà trước đi. Bọn anh có chuyện phải bàn. Đây toàn là chuyện của con trai nên em không nghe sẽ tốt hơn.

Tận mắt chứng kiến Thiên Di lùi thui bước khỏi căn phòng chủ tịch thì Vĩnh Khoa mới an tâm đóng chặt cửa lại rồi tiến về phía bàn làm việc.

Giang phòng bỗng chốc chìm vào sự im lặng hiếm có. Im lặng đến ngạt thở.

Rốt cuộc thì Minh Tuấn đến đây với mục đích gì?

- Vết thương có lẽ không nhẹ lắm đâu, chủ tịch Demon!

Chất giọng trầm hiểm của Minh Tuấn đánh tan dấu hỏi to đùng trong đầu Vĩnh Khoa và Chính An, cả hai không rời mắt khỏi con người khó lường kia một giây nào ngay khi cậu nói vừa dứt.

Nhếch môi, Vĩnh Khoa khẽ cất giọng, âm vực trong giọng nói đầy chất mỉa mai, khinh bỉ :

- Chắc không nhọc công đến chỉ để xem vết thương của con này chứ, cậu Minh Tuấn? À, mà sao cậu không theo ngành y nhỉ? Cậu có tố chất đấy!

Cười nhạt, Minh Tuấn vẫn giữ nguyên thái độ từ lúc bước vào cho đến tận bây giờ, đứng đưng đáp trả Vĩnh Khoa :

- Đơn giản thôi, tôi có khiếu hội họa hơn khiếu khám chữa bệnh. Không đúng, phải nói là... tôi có tài năng về lĩnh vực báo thù hơn.

Đến mức này, Chính An đã không nhịn được nữa. Thu tay thành hình nắm đấm, cậu hàng học nhìn Minh Tuấn rồi gất lên :

- Nhưng cũng đừng dùng sức con làm bìa chắn, hèn lắm!

- Đó là cách làm của tôi.

...

Hừm! Nói sao nhỉ? Hôm nay thật là ngày tốt đối với Minh Tuấn. Chắc hẳn may mắn đang mỉm cười với cậu rồi đây! Nếu không phải vì Thiên Di tạo cơ hội cho cậu có dịp nghe lén toàn bộ mẩu chuyện kỳ bí kia thì làm sao cậu có thể phát hiện ra một bí mật to lớn đến thế?

Khi vừa đến trước cửa phòng của chủ tịch, tiếng ồn bên trong đã chóng truyền ra ngoài. Thấy Thiên Di toa đưa tay đẩy cửa bước vào thì Minh Tuấn lại tò mò muốn nghe xem chuyện gì đang xảy ra bên trong gian phòng rộng kia nên cậu đã vờ ho rồi nhờ sóc con chạy đi lấy nước cho cậu.

Cũng nhờ có thế mà Minh Tuấn đã biết được toàn bộ sự việc. Tại sao cậu lại lo là việc Vĩnh Khoa còn có người anh song sinh là Vĩnh Kỳ nhỉ? Thì ra... trong trận nổ ở cái nhà máy cũ mèm kia, ngoài việc có một người chết thì còn tồn tại một người đang bị thương và hôn mê. Ngay cả ông trời cũng giúp Minh Tuấn báo thù thì còn gì tốt hơn thế!

Im lặng một lúc lâu, Minh Tuấn khẽ đứng dậy rồi ung dung bước về phía cửa. Trước khi đưa tay mở cánh cửa đang khép chặt, cậu không quên bỏ lại vài lời nói quan trọng mà cậu đã thu thập được khi đến đây. Thật không uổng công cho chuyến đi đầy lí thú này.

- Tôi nên gọi chủ tịch là Vĩnh Khoa... hay Vĩnh Kỳ đây, Chính An? Khó quá nhỉ! Ha ha ha.

Chương 15

Áng mây thứ 15 : Sự trở về của A Huân

Rầm!

- Khốn khiếp.

Dường mạnh bàn tay đang nhuộm máu tươi xuống mặt bàn đầy thủy tinh, Vĩnh Khoa... à, không, đến bây giờ thì phải gọi cậu là Vĩnh Kỳ mới đúng. Vĩnh Kỳ chau mày cố nén thương đau trong lòng rồi bật cười, nụ cười kia có vẻ rất chua xót, đốn đau.

Máu rỉ ra từ vết thương ngày càng nhiều, mùi máu quện vào không khí khiến người ta cảm thấy ngột ngạt và đáng sợ. Gục đầu, Vĩnh Kỳ lại cười chua xót rồi cup mi mắt, chẳng nói thêm gì nữa.

Những điều cậu đang cố làm tốt, những chuyện cậu đang cố giấu nhem nay đã được phơi bày bởi tên Minh Tuấn. Liệu... hấn có nói với sóc con? Không thể được. Hoàn toàn không thể để chuyện đó xảy ra được! Cú shock này quá lớn, chắc chắn sẽ làm cô nhóc kia ngã gục mất.

Ngã người ra ghế, buông thõng hai tay đầy bất lực, Chính An chỉ biết cười trong nước mắt. Suốt bao năm làm việc cùng Vĩnh Khoa và Vĩnh Kỳ, chưa khi nào cậu có cảm giác bất lực đến tuyệt vọng này cả. Cảm giác lúc này... thật tệ hại.

Nhưng... lúc này, chính miệng Vĩnh Kỳ đã khuyên cậu đừng bao giờ bỏ cuộc mà, cho dù có còn 1% hy vọng cũng không được nản lòng. Nhất quyết không nản lòng. Vậy thì tại sao bây giờ Vĩnh Kỳ lại buông tay một cách thất vọng đến thế? Niềm tin mạnh mẽ mà cậu thể hiện khi này tiêu tan đâu mất rồi?

Lấy lại tinh thần, Chính An đứng lên rồi bước tới trước mặt Vĩnh Kỳ, đặt một tay lên bờ vai đang âm thầm run lên từng đợt, cậu dịu giọng cất lời :

- Đi. Đến bệnh viện băng bó vết thương cho anh.

Cạch!

- Xem ra... mọi chuyện đã dần bắt đầu rồi đây!

Cánh cửa phòng đột ngột mở toang kèm theo chất giọng trầm trầm quen thuộc thoảng vang lên. Cả hai chàng trai trong gang phòng nhuộm mùi máu điều hướng tia nhìn ngờ ngác sang người đang ung dung sải nhẹ chân bước vào.

Đúng là nghịch cảnh...

- Tại sao chứ... tại sao... với vai trò là một hậu duệ, chính tôi phải bảo vệ cậu mới đúng... tại sao...

- Tôi... không... cần... hậu... duệ... tôi... cần... một... người... bạn... luôn... bên... mình... Chính... An... à...

- Cậu là chủ tịch ngốc nhất mà tôi biết, Vĩnh Khoa ạ! Tại sao lại cứu cả tôi?

- Vì... cậu... đã... từng... cứu... sống... tôi...

- Đồ ngốc, cứu cậu là trách nhiệm của một bác sĩ, và vì tôi là bác sĩ nên tôi phải có trách nhiệm đó. Cậu hiểu không hả?

- Phiền... hai... người... nhờ... Vĩnh... Kỳ... sóc... sóc... con...

- Biết rồi! Tôi biết mình sẽ làm gì mà! Cậu hãy mau chóng tỉnh lại, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu.

- ...

Những lời nói trước khi ngắt đi của Vĩnh Khoa cứ luôn ám ảnh Chính An và A Huân, từng thanh âm yếu ớt mất đi sức lực như những mũi dao cứa vào tim hai chàng trai trẻ trong đêm tối hôm đó. Họ sẽ chẳng thể nào có thể quên được mẫu chuyện kia.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc sộc vào mũi Vĩnh Kỳ như muốn cướp đi hơi thở của cậu. Nếu biết trước cậu sẽ ngồi trong bệnh viện mặc cho người ta băng bó hay làm gì với cánh tay đầy thương tích kia và ngửi mùi thuốc quái quỷ này thì cậu nào dại dột trút giận vào thân xác mình. Nghĩ lại... thật hối hận biết bao!

Chán nản nhắm mắt lại, Vĩnh Kỳ chẳng muốn nhìn thấy công việc băng bó kia chút nào nên chỉ có nhắm mắt mới giúp cậu quên đi... Nhưng không, cái đau kia vẫn đến với thân xác cậu cho dù cậu có cố nhắm mắt để không nhìn thấy.

- A, đau, đau quá, nhẹ tay, nhẹ tay thôi A Huân...

- Giờ mới biết đau sao? Muộn rồi!

Cười nhạt, A Huân tiếp tục sát trùng vết thương cho con người sợ đau kia rồi quán băng quanh vùng bị thương. Thật là... nếu biết đau sao lại còn chơi trò trút giận lên đồ vật chứ!

- Cậu có phải bác sĩ không vậy, làm nhẹ tay chết à?

Cau có gắt lên, Vĩnh Kỳ trừng mắt nhìn A Huân rồi cất giọng. Nhưng ngay sau đó, A Huân lập tức xiết chặt vòng băng rồi nói lỏng ra. Đừng quên là cậu đang nắm giữ cánh tay bị thương của tên ngốc kia nhé!

- A, đau... coi như tôi thua, làm ơn nhẹ nhẹ thôi...

Hét lên, Vĩnh Kỳ đành phải xuống nước trong tình cảnh éo le này chứ biết làm thế nào. Cậu không muốn thân xác bị hành hạ dưới tay bác sĩ trẻ “tốt bụng” này chút nào.

Ngồi yên vị trên ghế, Vĩnh Kỳ lẳng lặng nhìn sang A Huân một lúc lâu rồi mới cất giọng, hỏi khẽ :

- Cậu chưa từng phải đầu trí và vướng vào những chuyện bạo lực như thế bao giờ, phải không?

Vẫn tiếp tục việc quán băng, A Huân im lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài. Buột miệng băng trắng trên bàn tay đã được khử trùng, cậu cất lại mọi thứ vào hộp y tế rồi cười nhẹ, nói như thể không có gì là nguy hiểm khi cậu tự nguyện trở về đây để tham gia vào việc được cho là nguy hiểm này.

- Tôi rất thích trải nghiệm. Dù sao thì... có một bác sĩ tốt bụng như tôi bên cạnh chắc mọi người sẽ đỡ mệt mỏi hơn. Không phải sao?

Cậu mà là bác sĩ tốt bụng?

Trố mắt nhìn A Huân như thể muốn bật miệng thốt ra những từ đang suy nghĩ kia, nhưng chợt nhớ lại rằng mình đang là kẻ yếu thế nên Vĩnh Kỳ đành ngậm ngùi im lặng. Cậu chỉ biết nhoen miệng cười như thể mình là tên ngốc không bằng.

- Cậu có vấn đề... ở đây à?

Đưa tay chỉ vào đầu mình, A Huân buong lòi trêu chọc rồi chậm rãi bước đi trước cái nhìn chết người của Vĩnh Kỳ. Cậu thừa biết, nếu không mau chóng rời khỏi đây thì cậu sẽ bị phanh thây bởi bàn tay ma quái của Vĩnh Kỳ mất.

Còn lại một mình trong phòng, Vĩnh Kỳ ngưng cười rồi khẽ ngã lưng xuống giường. Có khi... A Huân trở về lại tốt. Nhờ vào tài năng mua vui của anh chàng bác sĩ chất phác kia mà nụ cười có thể lại hiện diện trên khóe môi của cả cậu và Chính An.

Đôi lúc tự thấy, A Huân lại là người tâm lý nhất trong bốn người. Lối suy nghĩ của A Huân luôn luôn theo hướng tích cực và thấu đáo khiến mọi người cảm phục và quý cậu hơn. Cũng có lẽ là do A Huân được sinh ra ở làng chài đầy áp tình thương yêu con người, và được nuôi lớn bởi tấm lòng bao la của biển khơi nên cậu mới chứng chặc đến thế!

Đúng là chàng trai của biển cả...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Âng mây thứ 16 : Sự trở về của chủ tịch trẻ.

Trong không gian phủ đầy gam màu trắng như tuyết, ngoài sự im lặng đến đáng sợ ra thì chẳng còn gì ngoài những thanh âm khô khốc phát ra tiếng kiu “tít tít” náo lòng.

Khung cửa sổ ngả màu do ánh nắng nhàn nhạt bên ngoài soi thẳng vào, tấm rèm cửa lơ đễnh bay bay giữa không trung trắng xóa hết đang khiêu vũ chệnh vênh. Gió thổi nhẹ nhẹ, mang luồng không khí tinh sạch bên ngoài vào trong gian phòng kín.

Gần đó, trên chiếc giường trắng toát, một chàng trai với gương mặt anh tuấn cùng hàng mi cong vuốt đang nhắm nghiền. Từng ngón tay thon dài khẽ động đậy rồi lại bất động như chưa từng xảy ra.

Lúc sau, bàn tay yếu ớt kia lại cử động cùng lúc với đôi mày rậm nhẹ chau lại. Mi mắt từ từ hé mở để tiếp nhận luồng sáng bên ngoài một cách yếu ớt, đảo mắt quanh gian phòng phủ mảng trắng lạnh lẽo, chàng trai ấy nhủ mày rồi hướng mắt ra khung cửa sổ đang nhận vãi vệt nắng lung linh.

Cuối cùng cậu cũng thoát khỏi bóng tối u mê đầy rẫy sự cô đơn kia rồi. Không biết đã bao lâu cậu không được nhìn thấy ánh nắng mặt trời rồi nữa! Cũng có thể là rất lâu, nhưng cũng có thể chưa lâu lắm.

Trở người, chàng trai kia cố nhích mình ngồi dậy một cách khó khăn. Tựa hẳn lưng vào chiếc gối phía sau, người con trai ấy nhẹ mím cười sau bao ngày nằm im lìm trên chiếc giường vô hồn.

Cạch!

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột mở ra và nhanh chóng thu hút tầm nhìn của chàng trai trẻ.

Tia nhìn thoáng vui mừng lập tức bị khựng lại trong giây phút hai ánh mắt chạm nhau. Người đang đứng mặt chàng trai trẻ không phải người thường xuyên vào thăm cậu, càng không phải người cậu đã nhờ vả, lại không phải người có dung mạo giống hết cậu. Người đó là một người hoàn toàn lạ. Không, người đó dường như cậu cũng đã gặp qua...

Nhếch môi, chàng trai đứng ở phía cửa cười bí hiểm rồi đưa tay đóng chặt cửa lại. Khóa trái.

Cắt từng bước chân lạnh toát đến cạnh giường bệnh, chàng trai kia cười khinh bỉ. Dừng chân ngay trước tia nhìn đầy thắc mắc và phòng thủ kia, chàng thanh niên vừa bước vào lại nhếch môi cười nhạt. Cả hai người... cũng không khác nhau là mấy, nếu không nghe lỏm được mẩu chuyện kia thì cậu hẳn sẽ không biết được ai là ai mất.

Giữa bầu không khí im lặng, cả hai chàng trai trẻ nhìn nhau như thể họ có thù từ kiếp trước. Không ai nói với ai một lời nào cho đến khi gió ngừng thổi vào khung cửa sổ.

Cho một tay vào túi, Minh Tuấn bật cười rồi đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa đầy nắng vàng, cất giọng. Âm vực trong giọng nói chứa đầy mùi nguy hiểm khó thấy được, khiến nắng cũng chẳng dám hùng hực thiêu trụi khung cảnh mát lạnh trong phòng.

- Chào, lâu rồi không gặp, Trương Vĩnh Khoa!

Màn hình máy tính cứ phát sáng cùng những con chữ đang lướt nhanh qua mắt một ai đó. Một tay rê chuột lên xuống, tay còn lại thì lật đi lật lại sắp giấy trên bàn, Chính An làm việc nghiêm túc và chăm chú đến mức khiến hai người đang có mặt trong phòng làm việc cũng trở mắt ngạc nhiên. Nhưng... có khi nào nhìn thấy anh chàng kia chú tâm đến điên loạn như vậy? Ngay cả khi làm việc vì tổ chức hay công ty thì anh chàng Chính An cũng không chau mày nhiều lần đến thế. Lạ thật!

Săm soi anh chàng có thái độ kì lạ trong mấy tiếng đồng hồ gần đây hồi lâu, A Huân chậm rãi dịch chân đến phía sau Chính An sao cho không phát ra một âm thanh làm phiền nào.

Đứng thẳng người, A Huân nhủ nhẹ đôi mày lại rồi lên đưa mắt nhìn vào đồng giấy trên bàn cùng lúc với những dòng chữ trên màn hình máy vi tính...

- ...

Sặc!!!

Đưa tay bịt miệng lại để không phát ra tiếng cười, chàng bác sĩ “tốt bụng” lập tức chuyển hướng sang Vĩnh Kỳ rồi lon ton chạy đến chỗ Vĩnh Kỳ đang ngồi, nói nhỏ gì đó vào tai cậu ta.

Gương mặt căng thẳng vì áp lực dần biến sắc, Vĩnh Kỳ mím môi cho không cười thành tiếng rồi cổ nhỏ giọng hỏi lại A Huân:

- Thật không?

- Thật mà. Lại đây xem...

Đáp chắc nịch, A Huân kéo tay Vĩnh Kỳ bước lại phía sau Chính An rồi đứng yên ở vị trí dễ xem lên nhất. Cả hai cùng chú tâm đưa mắt xem những dòng chữ Chính An đang nghiền ngẫm rồi cùng tròn mắt nhìn nhau. Rõ là quái lạ! Anh chàng Chính An này... biết yêu rồi sao? Không thể nào. Không thể nào có chuyện lạ đời kia được. Suốt thời gian làm việc chung và thân nhau, ai mà không biết Chính An là quân sư tài ba trong việc chỉ bảo người khác chinh phục một nữ cho mình. Nhưng... khuyết điểm đáng nói của cậu ta lại là... không thể nào tự áp dụng những điều mình chỉ người khác cho chính mình được.

À, ra là vậy. Thì ra đây chính là lý do nảy giờ anh chàng Chính An điên đầu vì mớ chữ kia. Toàn là cách để chinh phục con gái không thôi!

- Bí quyết chinh phục bạn gái sao?

- ...

Đưa tay xoa cằm, Vĩnh Kỳ cười nham nhõ rồi thì thầm vào tai Chính An một cách sồn gai óc rồi lại xoa cằm rồi cười nham nhõ.

Giật mình, Chính An tắt ngay máy tính rồi cũng quăng luôn đồng hồ giấy trên bàn sang một góc, mặt đỏ ửng lên thấy rõ.

- Hey, cậu đang để ý em nào thế? Nói đi rồi bọn tôi bày cách cho.

- Không có.

- Nói đi. Nói đi, có khi bọn tôi lại giúp được cậu cũng nên.

Nghĩ ngợi gì đó hồi lâu, Chính An ho nhẹ lấy tinh thần. Dù sao cũng thân nhau đến thế rồi, làm thế nào mà giấu mấy tên nhiều chuyện này cho được. Lấy hết can đảm, Chính An lí nhí kể trông khi mặt thì tỏ rõ vẻ “mắc cỡ”, đáng yêu chết được.

- Tới qua, tôi... tôi đến trường sóc con tìm tên Minh Tuấn và thăm dò tình hình... Đi được một lúc thì tôi gặp một người... tên Diễm My, cô ấy là bạn cùng lớp sóc con nên sẵn tiện tôi hỏi về tên Minh Tuấn chút đỉnh. Rồi...

- Rồi yêu người ta luôn chứ gì? À, cái này... có được gọi là tình yêu sét đánh... Mà không, phải nói là tiếng sét ái tình mới phải.

Chần ngang câu nói của Chính An là cái giọng “chanh chua” của Vĩnh Kỳ. Võ vai A Huân, Vĩnh Kỳ nhovn miệng cười nói như chưa bao giờ được nói. Thoáng qua nét mặt ngỡ ngàng của A Huân, Chính An cứ tưởng anh chàng bác sĩ kia đang nghĩ chắc tên ngốc này điên lắm. Nhưng ai mà ngờ được chuyện diễn ra ngay sau đó.

...

- Ha ha ha, tiếng sét ái tình, là tiếng sét ái tình đó. Hay... Vĩnh Kỳ, mình nghĩ cách giúp Chính An của chúng ta đi.

- Ủ. Mà này, tôi lớn hơn nên phải gọi là anh chứ?

- Mệt, sao cũng được, mà anh lớn hơn tôi có nhiều tuổi đâu chứ. Nghĩ cách trước đi.

- Ừm, tôi có cách này. Hay mình hẹn cô bé đó ra rồi trò chuyện, sau đó dụ dỗ... à không, rủ cô bé ấy đi chơi. Rủ luôn sóc con nhé!

- Trước tiên mình vào quán nước trước nhé?

- Không. Ăn trước. Tôi thích món gà rán ở nhà hàng gần trường sóc con, món đó ngon lắm.

- Ha, trùng hợp thật. Tôi cũng rất thích ăn ở đó. Món đó ngon tuyệt.

- Chưa kể đến...

...

#\$#^#\$^#!@#@\$@...

Cuối đầu thiếu não, Chính An chỉ biết giữ im lặng cho hai cái loa phát thanh có dịp trùng phùng trò chuyện. A Huân trở về thật là chuyện... không nên chút nào. Rồi đây, cả cái công ty này sẽ được làm ồn bởi hai anh chàng có tâm hồn đồng điệu kia mất.

Kể cũng hay, khi có A Huân ở đây thì dường như tiếng cười mau chóng đến hơn và mọi phiền muộn mau chóng tiêu tan hơn thấy rõ. Áp lực như đang được gỡ bỏ vậy.

Reng reng reng

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Chính An, đồng thời cũng giúp giảm âm li của hai cái loa phát thanh kia xuống mức thấp nhất. Cả ba cặp mắt đều hướng về phía chiếc điện thoại đang reo lên từng đợt, ngay người hồi lâu rồi quay sang nhìn nhau. Họ nhìn nhau bởi số điện thoại hiện trên màn hình là số từ bệnh viện nơi người nào đó đang hôn mê.

Xảy ra chuyện gì sao?

- Tôi nghe.

Vĩnh Kỳ vội nghe máy, cậu hồi hộp cất giọng vào điện thoại như đang cố cầu mong điều gì đó kì diệu xảy ra. Mong không phải là tin xấu...

...

Gác máy, đôi mắt vương chút mệt mỏi khẽ chuyển động. Tận sâu trong đáy mắt là sự tuyệt vọng khốn cùng.

Nhìn chằm chằm A Huân và Chính An hồi lâu, Vĩnh Kỳ như kẻ mất hồn, đôi mắt mong lung kia chuyển động dập dờn rồi nhìn sang góc khuất trong phòng. Mảng đen trong đôi mắt vương tia mệt mỏi kia đã bị lấn át bởi gam màu tuyệt vọng, u ám.

Bản thân ngã người xuống chiếc ghế xoay, Vĩnh Kỳ bất động không thốt nên lời càng khiến Chính An và A Huân lo lắng hơn. Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra rồi? Tại sao Vĩnh Kỳ lại mang nét mặt đau đớn thế kia?

Chẳng cần chờ nhiều, Chính An xông thẳng đến nơi Vĩnh Kỳ đang ngồi, kéo mạnh cánh tay đang buông lơ lửng giữa không trung, hỏi dồn:

- Chuyện gì... đã xảy ra chuyện gì ở bệnh viện hả? Anh nói gì đi chứ, Vĩnh Kỳ? Nói gì đi. Ông bác sĩ đó đã nói gì với anh? Anh nói đi, nói mau đi.

Tâm trạng cũng bồn chồn không kém, A Huân nheo mắt tò mò rồi chậm rãi dịch chân trên nền gạch bóng loáng lạnh toát. Thở hắt, cậu từ tốn đặt câu hỏi trong khi tâm trạng thì đang căng thẳng vô cùng.

- Vĩnh Kỳ, anh nói đi. Rốt cuộc anh đã nghe những gì trong điện thoại? Đừng làm bọn tôi lo...

- Vĩnh... Vĩnh... Khoa...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Áng mây thứ 17 : Tuyệt vọng.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

- Chết tiệt!

Rầm!

Rầm!

- Khốn kiếp!

Quăng hết mọi thứ trên bàn xuống đất, Chính An giận dữ hét lớn. Cảm xúc của cậu lúc này hết ngọn gió đang nổi giận, dồn hết sức bình sinh để quật ngã mọi thứ mình nhìn thấy trong cơn tuyệt vọng khốn cùng. Nhưng cho dù có quăng hết mọi thứ trên bàn xuống thì cũng không thể nào làm hạ đi cái đau lớn trong cậu được.

Lúc này, Chính An cứ như con thú dữ lâu ngày bị giam cầm đang nổi điên vậy. Con thú ấy sẵn sàng làm mọi chuyện mặc cho hậu quả có là gì trong những lúc giận dữ.

Bóng tối trong sâu thẳm tâm hồn của một con người yếu đuối tràn ngập nỗi thất vọng khó tả. Bóng tối ấy dần lấn át mọi hy vọng và đập đổ mọi niềm tin trong nháy mắt.

Bóng tối ấy... thật đáng sợ!

Chưa một ai nhìn thấy gương mặt hung tợn kia xuất hiện một giây phút nào cả, nhưng bây giờ thì có đó thôi. Một Chính An luôn biết giữ bình tĩnh, luôn biết đè nén cảm xúc của mình, luôn tạo niềm vui cũng như tiếng cười cho nhiều người lại có lúc biến thành một con người hung hăng đến thế. Gương mặt trẻ trung và dễ mến kia rất ít khi cau bần vì một ai hay một chuyện gì. Đôi mày thanh thoát có nét cười được thay thế bằng cái nhíu mày khốn khổ và hiện diện trên khuôn mặt Chính An.

Bây giờ thì cậu còn có thể vui sao? Còn có thể cười sao? Có thể xem như không có chuyện gì xảy ra hay sao?

Hoàn toàn không!

Ngồi bệnh xuống nền gạch lạnh toát, A Huân đưa đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không trước mặt. Tin được không? Cậu có thể tin được chuyện vừa nghe thấy không? Làm thế nào... làm thế nào có thể xảy ra chuyện đó được?

Tâm trạng của chàng bác sĩ trẻ giống như rơi vào hố đen tuyệt vọng, không lối thoát, không ánh sáng. Một người bạn tốt cậu vừa quen không bao lâu, một anh chàng ngốc đến khó chấp nhận, một con người tài năng có thể quán xuyến mọi chuyện dù là nhỏ hay lớn một cách toàn mỹ nhất. Con người đó... làm sao có thể...

Trong lúc này, A Huân cảm thấy mình thật vô dụng, vô dụng đến đáng trách. Với trách nhiệm là một bác sĩ thì cậu nên cố gắng tìm hiểu về tình trạng của Vĩnh Khoa chứ? Tại sao cậu lại lơ đãng đến như vậy? Tại sao... tại sao lúc đó Vĩnh Khoa lại ngốc đến mức nhào ra cứu người khác? Tại sao? Tất cả là tại sao?

Buồng thông hai tay lơ lửng trong không trung, Vĩnh Kỳ cuối đầu không nói gì, bàn tay cậu xiết chặt vào nhau như cổ kìm hãm cơn đau đang khuấy động tâm can. Vì cuối đầu nên không ai thấy những giọt nước trong suốt lớp kính đang âm thầm rơi xuống. Thật khẽ. Thật nhẹ. Thật đau...

Khung cảnh vui vẻ khi nãy bỗng chốc hóa đau thương. Mảng màu sắc vui nhộn lấp lánh ánh nắng ấm giờ đã được thay thế bằng sắc trắng vô hồn đáng sợ. Tất cả những người có mặt trong gang phòng tỉnh lặng đều mang chung một tâm trạng đốn đau. Tâm trạng ấy... chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ mà thôi.

- Không được! Tôi phải đến đó!

Vụt chạy sau những lời chắc nịch đầy vẻ đau thương, A Huân lao đi như gió khỏi tổ chức với gương mặt tuyệt vọng. Nơi cậu đến hẳn là nơi đó. Bệnh viện mà Vĩnh Khoa đang hôn mê.

Im lặng nhìn theo chàng trai trẻ lúc lâu, Vĩnh Kỳ thiếu não đứng dậy rồi lùi thủi bước đi. Dường như biết Vĩnh Kỳ sẽ đi đến đâu nên Chính An cũng chỉ im lặng và bước theo. Trong đầu Chính An hiện giờ rối như tơ, không cách nào thoát khỏi được mớ hỗn độn đó. Con người vô tâm kia, cái con người biếng lười trong suốt những ngày tháng qua... Tại sao... Tại sao lại thành ra như thế này?

Chết tiệt! Cứ mãi hỏi tại sao như thế thì được ích lợi gì? Có cứu sống được mạng người không? Có thay đổi được chuyện gì không? Có làm ra phép màu không?

Thừa thôi! Tất nhiên là không rồi! Nhưng... những câu hỏi không có lời giải kia cứ luẩn quẩn bám theo ba chàng trai trẻ như mớ rễ vương vãi ngoan cố thì phải làm thế nào? Bút rề và không quan tâm? Họ làm được chứ? Họ có thể không quan tâm đến con người ngốc nghếch kia được sao?

Bầu trời quang đãng trong chốc lát bỗng phủ đầy màu xám ngắt vô vọng đến đau lòng.

Gió hiu quạnh vờn nhẹ từng cơn như kéo giọt thời gian chạy chậm lại để mong muốn đảo ngược tình thế.

Lá cây lao xao phát ra tiếng thét vô hình, chẳng một ai, chẳng một ai có thể nghe thấy bất cứ gì ngoài gió...

Lao như tên bắn vào sảnh của bệnh viện, A Huân ngoái quanh quất rồi định hướng, lại tiếp tục chạy như bay, nơi cậu chạy đến tất nhiên là căn phòng quen thuộc mà cậu vẫn hay ghé qua trong vài ngày gần đây.

Vừa lúc A Huân dừng chân trước cánh cửa trắng toát cũng là lúc một vị bác sĩ già từ trong bước ra với nét mặt u rầu của người trong ngành.

Nhìn thấy A Huân, ông khẽ cuối đầu rồi lướt qua chàng trai trẻ như thể chàng trai ấy là vô hình. Vì ông biết, ông hiểu. Rằng A Huân sẽ đoán được những gì ông sắp nói với nét mặt như thế. Đơn giản, bởi A Huân là người trong ngành nên chắc sẽ thấu hiểu tội tệ đó mà không cần một bác sĩ nào phải nói ra.

Nhưng không, ông đã lầm.

A Huân vẫn không thể nào tin nổi sự thật tàn khốc kia! Nói đúng hơn là... cậu không-hề-muốn-tin.

Quay người lại, A Huân từ tốn nhích chân đến cạnh vị bác sĩ kia rồi chậm rãi cất giọng, âm vực trong giọng nói yếu đến mức vị bác sĩ kia phải cố lắm mới nghe rõ những gì cậu vừa nói.

- Tình hình... xin bác sĩ... nói cho tôi biết... tình hình của...

- A Huân, cậu từng làm trong bệnh viện cũng khá lâu, và cậu là một bác sĩ giỏi nên chắc sẽ hiểu ý của tôi mà, phải không?

- Tôi...

Định nói gì đó nhưng lại thôi, A Huân trầm tĩnh cuối thấp đầu, im lặng.

Thở dài, vị bác sĩ kia lắc nhẹ đầu rồi bỏ đi. Trước khi cất bước, ông không quên bỏ lại vài lời cần thiết, cứ coi như để ai ui... mà không biết đó có được gọi là an ủi hay không nhưng ông phải nói, nói cho anh chàng trẻ tuổi hiểu rõ.

- Sống hay chết, đều đã được đặt sẵn. Đó là quy luật. Mà đã là quy luật thì không một ai có thể thay đổi hay phá bỏ cả. Phải biết chấp nhận mọi chuyện, A Huân à. Tôi rất tiếc khi phải nói điều này với cậu nhưng đó là sự thật. Hẳn là... cậu không muốn nghe câu nói muôn thuở của ngành y khiến bao người ngã gục phải không? Thế nên... tôi sẽ không nói. Nhưng, cậu phải hiểu điều đó vì sự thật mãi chỉ là sự thật mà thôi.

Sai rồi! Quy luật không mãi là quy luật nếu có một người tài giỏi có thể phá bỏ nó. Và Vĩnh Khoa chính là người đó. Chính cậu đã tự phá bỏ cái quy luật gần dờ lâu đời của tổ chức DemonWhite đó thôi! Không phải sao!

Quy luật vẫn có thể được thay đổi hoặc phá bỏ, chỉ có điều... chắc vị bác sĩ kia không hiểu được đâu.

Có thể nói A Huân điên rồ, ngốc nghếch hay mơ tưởng cũng được. Vì cậu vẫn tin, tin rằng ai đó có thể một lần nữa tự mình thay đổi quy luật...

Sự thật? Sự thật ư? Sự thật quái gì chứ?

Đấm mạnh tay vào tường, Vĩnh Kỳ đau khổ nghiêng rằng khi vừa nghe hết thấy những gì vị bác sĩ kia vừa nói. Cậu không thể chấp nhận... không thể nào chấp nhận được sự thật quá tàn nhẫn trước mắt mình. Cái sự thật ấy... nó đau lắm. Rất đau!

Liệu... một cô nhóc ngây thơ, đáng yêu như sóc con có chịu đựng được cú shock này?

Không, không thể được... Thiên Di không thể nào chịu được cú shock quá tàn nhẫn kia... cô nhóc ấy... không thể nào chịu được đâu...

Phải làm sao đây? Làm thế nào đây?

Diễn hết màn kịch?

Nhưng... còn Bảo Châu... cho dù là Bảo Châu hiểu rõ và đã đồng ý cho cậu sang đây để giúp sóc con nhưng... Bảo Châu là vợ cậu, cậu phải có trách nhiệm với cô gái đó. Lại còn cả Trương Tề và cha mẹ sóc con, cha cậu và đứa nhóc Thiên Vũ... tất cả mọi người sẽ ra sao đây?

Vĩnh Kỳ thật sự chẳng dám nghĩ tiếp đoạn kết cho vai diễn của cậu được nữa! Cái kết này... rất đau thương và mất mát.

- Sóc con... ra sao đây?

Giọng nói đau đớn của Chính An chậm rãi phá tan cái im lặng chết người và bầu không khí ngột ngạt trong khung cảnh ảm đạm. Giọng nói ấy như sợi dây đứt mạnh mọi vấn đề, khiến mọi người thoát khỏi bóng tối đón đầu mà quay trở về với thực tại tàn khốc.

Ánh nhìn vô hồn cùng dáng người từ từ hạ xuống thấp của Vĩnh Kỳ, nhìn cậu cứ như vừa bị tử thần rút hồn và ném vào tường vậy. Khung cảnh ấy làm A Huân và Chính An tự nhủ mình phải mạnh mẽ hơn nữa thì mới giữ kín chuyện này, được đến đâu hay đến đó. Nếu cả ba người đều buông xuôi, đều tự nguyện dâng linh hồn của mình cho lưỡi hái tử vong thì tất cả sẽ sụp đổ, mọi công sức sẽ tan thành tro bụi.

Ngồi xuống cạnh Vĩnh Kỳ, Chính An nhỏ giọng nói trong khi lòng cậu cũng thất lại từng cơn. Tự dặn mình phải cố chịu đựng, phải có kìm nén, Chính An giữ nét mặt bình tĩnh nhìn sang Vĩnh Kỳ.

- Vĩnh Kỳ, chúng ta phải cứng rắn, nếu chúng ta buông xuôi như thế thì sóc con chắc cũng không sống nổi đâu. Màn kịch này... chưa thể kết được.

Màn kịch này... đúng thật là chưa thể kết thúc được! Vì đã diễn quá đạt và vì không thể lại để sóc con khóc mãi như lúc nào đó được nên không thể nào chọn cái kết đau lòng như vậy.

Cười chưa xót, Vĩnh Kỳ khẽ gạt đầu thay cho câu nói "Tôi biết rồi!" đang nghẹn đắng nơi cổ họng. Ánh nhìn hơi có chút thần sắc, Vĩnh Kỳ nhích người đứng thẳng dậy rồi im lặng, không nói một lời.

- Minh Tuấn... Minh Tuấn... cái tên đó... có khi nào...

Mơ hồ thoát ra ý nghĩ của mình, A Huân đảo mắt quanh bệnh viện rồi chạy đến chỗ cô y tá gần nhất, hỏi với giọng gấp gáp :

- Cho tôi hỏi, trong ngày hôm nay có ai đến căn phòng đó không?

Đưa mắt nhìn theo hướng cánh tay A Huân chỉ đến, cô y tá kia khẽ nhủ mảy mòi rồi suy nghĩ lúc lâu. Như nhớ được gì đó, cô khẽ mỉm cười rồi đáp nhanh :

- Có, lúc sáng có một chàng trai đến.

...

Rõ rồi!

Sáng nay không một ai trong ba người có mặt ở đây đến bệnh viện cả.

Những lời Minh Tuấn nói hôm đó cứ như một cuốn phim được tua chậm, thật chậm trong đầu mỗi người.

Vô tay thành hình nắm đấm, Vĩnh Kỳ nghiêng răng ken két rồi rít lên, gương mặt cậu từ đau đớn chuyển sang căm phẫn tột cùng.

- Khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Áng mây thứ 18 : Sự thật thương tâm

Đêm lặng lẽ.

Bóng tối vụt qua khung cảnh đặc sánh mùi thuốc bệnh viện, rồi lướt nhẹ ra ngoài sa lộ đồng đúc, bao trùm cả không gian ngoài kia.

Bóng tối nhanh chóng chiếm lấy những tia đèn lấp lánh đến chói mắt, nhưng không thành. Mảng ánh sáng mờ mờ ảo ảo về đêm vẫn ung dung tỏa sáng.

Qua khung kính trong suốt từ dãy lầu bệnh viện, Vĩnh Kỳ lặng lẽ đứng đó, đưa mắt về phía nền trời chuyển màu kia. Sắc màu ấy cứ như tâm trạng của cậu trong lúc này. Tận trong đáy mắt sâu hoắm là màu đen đau thương.

Một chiếc giường trắng tinh khôi, lạnh lẽo...

Một tấmgrap giường trắng toát...

Một con người với gương mặt anh tuấn xanh xao, nằm bất động nhắm nghiền mắt...

Trong lúc tấmgrap giường từ từ được vị bác sĩ phủ lên đỉnh đầu của Vĩnh Khoa thì mọi hy vọng đều tiêu tan như chưa từng có. Kết thúc rồi, tất cả đã kết thúc rồi!

Yên ắng.

Chỉ khi chiếc xe đẩy vừa khuất bóng sau dãy hành lang, thì không khí liền trở nên ngột ngạt, không một nói gì với nhau. Khoảng không hẹp giữa bức tường trắng chỉ còn lại ba bóng đen thấp thoáng, kẻ đứng người ngồi, tâm trạng phức tạp.

Thời gian trôi qua như cả ngàn thế kỉ, Vĩnh Kỳ chỉ trầm ngâm đứng chết lặng bên khung cửa rực ánh đèn bên đường. Dường như cậu chỉ muốn thời gian ngay lúc này dừng hẳn lại và ngưng trôi, cậu không muốn đối diện với sự thật khó tin kia chút nào. Cậu phải đối diện thế nào đây? Chấp nhận? Hẳn là phải chấp nhận rồi, nhưng bằng cách nào và khoảng thời gian nào cậu mới có thể chấp nhận chuyện này?

Ngồi bất động trên chiếc ghế trong hành lang, chiếc ghế màu đỏ như màu tan thương, chiếc ghế đỏ thắm cứ như vết máu còn loang lại đầu đó.

Cuối đầu, Chính An cười buồn rồi đưa tay sẫm soi đôi cánh bạc lấp lánh màu ánh kim. Đôi cánh bạc mang hình ảnh một ai đó mà cậu đã từng quen biết, đôi cánh bạc cho thấy sức mạnh không gì đánh gục của một vị chủ tịch trẻ tuổi luôn hết sức vì công việc, đôi cánh bạc phản chiếu toàn bộ tính cách thật bên trong con người lạnh lùng nhưng trẻ con...

Nắm chặt đôi cánh bạc trong tay, Chính An cố kìm nén xúc cảm của mình.

Tại sao chứ?

Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Nếu Ngài không muốn giúp đỡ con người kia thì tại sao ban đầu, trong những lúc nguy hiểm khác, Ngài lại tạo ra phép nhiệm màu để làm gì? Nếu đã giúp con người kia thì sao Ngài lại không giúp luôn trong lúc này, Ngài tiếc gì một phép màu kia chứ?

Tại sao tử thần lại đáng ghét như thế? Đã bao lần, đã bao lần Ngài không nhận con người vô tâm, tính tình trẻ con kia, thì hà cớ gì vào lúc này, ngay tại thời điểm này, Ngài lại nở lòng cuồn đi nguồn sống của con người ngốc nghếch đó? Cái lưỡi hái của Ngài có bao giờ chịu nhận sinh mạng kẻ lạnh lùng ấy đâu, tại sao lại đòi ý khi mọi chuyện đang dần tốt đẹp?

Phải chăng... trong cuộc chơi tàn khốc kia, ông trời đã luôn dày vò Vĩnh Khoa?

Dựa người vào tường, A Huân im lặng nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt. Đôi mắt vô hồn như lưỡi dao bén muốn chém nát tất cả. Chưa lúc nào một A Huân của biển cả lại đầy đặc tâm trạng khốn đốn thế này.

Biển có thấu nỗi không? Biển có nhìn thấy không? Đứa con của Người đang rất tuyệt vọng, đang rất khốn khổ. Nếu bây giờ, trước mặt A Huân không phải là cánh cửa trắng toát, lạnh lẽo đóng chặt và cướp đi sinh mạng người khác, mà là biển khơi trắng xóa và đầy nước xanh thăm thì chắc chắn A Huân sẽ lao mình như bay, xuống tận đáy biển, để được biển ôm trọn vào lòng, được biển lắng nghe và an ủi, được biển vỗ về như một đứa trẻ mất đi phương hướng. Để rồi sau đó, thân xác mệt mỏi sẽ nằm dài trên bờ cát trắng, từng hạt cát li ti sẽ quấn quít quanh cơ thể rồi rời vì đuối sức, như muốn chia sẻ nỗi buồn.

Nhưng, trước mặt A Huân lúc này lại là cánh cửa đóng chặt, đóng chặt như chính tâm hồn cậu vậy. Không có biển, không có sóng, cũng chẳng có cát trắng mà chỉ là khoảng không trống rỗng, trống rỗng đến đáng sợ.

Bên ngoài, nhịp sống con người vẫn trôi chậm, đều. Không một ai hay biết vừa có một thiên thần đã bay đến cõi hư không. Không một ai cả!

Gió mang tiếng thét như gọi hồn lượn lờ quanh gốc cây to, quện vào âm thanh cộc lốc phát ra từ những chiếc lá xơ xác.

Sao chẳng hiện, trăng chẳng sáng.

Trên nền thảm đen chỉ có vệt đen là rõ nhất, là chói mắt nhất, chói đến mức làm nhòe khung cảnh trước mặt ba chàng trai trong bệnh viện.

Ba con người...

Một tâm trạng..

Xoảng!

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ đụng phải một chiếc cốc thủy tinh trong suốt, khiến chiếc cốc chao đảo hồi lâu rồi rơi tõm xuống nền gạch bóng, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Ngồi thụp xuống, Thiên Di vội nhặt nhanh mảnh vỡ thủy tinh lên, nhưng không hiểu sao, chỉ khi cô nhóc vừa chạm tay vào mảnh vỡ thì tay liền chảy máu. Màu đỏ của máu thấm vào lớp thủy tinh trên nền gạch, mùi máu tanh lan tỏa nhanh sau đó.

Sao thế này?

Cả ngày hôm nay, trong giờ học thì tâm trạng treo ngược cành cây, ngay cả bài giảng cũng chẳng thêm để tâm, mắt cứ để đâu đâu tận ngoài ô cửa. Đến khi về nhà thì lại làm ‘hư hao tài sản’, Vĩnh Khoa mà biết chắc sẽ bầm cô ra mắt.

Nhưng... tại sao khi nghĩ đến Vĩnh Khoa thì tâm trạng lại... hỗn độn đến thế?

Đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ khuya. Vĩnh Khoa vẫn chưa về.

Bỏ luôn đóng mảnh vỡ trên nền gạch, sóc con vội bước ra khoảng sân trước nhà, ngó nghiêng mắt về phía cổng vào. Chẳng thấy ai, chẳng thấy một con xe nào cả.

Bỗng nhiên, Thiên Di cảm thấy sợ, nỗi sợ này rất lạ. Nỗi sợ lạ này chưa khi nào xảy đến với cô cả. Tại sao lúc này...

Nỗi sợ vô hình kia đã gợi nhớ cho sóc con về những chuyện thường xuyên xảy ra dạo gần đây. Mỗi tối, nếu không về trễ thì Vĩnh Khoa cũng luôn tìm có lẽ có hẹn với người trong tổ chức để nán lại đâu đó cho đến tận sáng mới về. Ngược lại, nếu cậu về sớm thì chỉ cười nói vài câu với cô rồi lại đi tuốt vào tận phòng làm việc rồi chăm chú thực hiện công việc của ngày hôm sau, cậu còn viện lý do là dạo này công việc bận tất bật nên cố gắng làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Thế là cả đêm cậu chẳng vào phòng ngủ.

Dạo này, thái độ của Vĩnh Khoa rất lạ, trái ngược hoàn toàn. Nhưng... Thiên Di vẫn luôn cố tin tưởng cậu, rằng những gì cậu nói điều là sự thật. Vì cô tin cậu sẽ không nhẫn tâm lần thứ 2 để rút cạn nước mắt của cô. Nếu có... nếu chuyện đó lại lặp lại thêm một lần nữa... thì... chắc chắn... cô sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu. Sóc con không thể nào chịu thêm cú đánh mạnh nào nữa. Thật sự rất đau. Đau lắm!

Brum

Két.

Ánh sáng từ hai quả đèn ô tô làm sóc con phải đưa tay che mắt lại để tránh. Cho đến khi luồng ánh sáng ấy chuyển sang một hướng khác thì Thiên Di mới có thể nhìn thấy người bên trong buồng lái.

Chiếc BMW đen loáng chạy nhanh vào khu vườn đầy cỏ. Đó chính là người mà sóc con đang đợi còn gì!

Xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn trong khoảng sân rộng trước nhà. Tháo dây an toàn, Vĩnh Kỳ im lặng nhấc chân xuống xe và mau chóng lấy lại nét mặt thường ngày của một... Vĩnh Khoa.

Vừa nhìn thấy cậu, Thiên Di nhón miệng cười rồi lao như bay về phía chồng mình, vòng tay ra sau eo, ôm chặt lấy Vĩnh Khoa.

- Sao anh về trễ thế? Hôm nay lạ lắm, không hiểu sao em cứ nghĩ đến anh thôi, cứ sợ anh xảy ra chuyện...

- Ngốc, anh bận việc ở tổ chức. Đừng nghĩ linh tinh.

Ôm chặt sóc con vào lòng, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng luồn tay vào mái tóc mang hương thơm dịu, khẽ đặt lên đó một nụ hôn... thay cho lời xin lỗi.

Phải rồi! Cậu đã có lỗi lớn với cô nhóc đáng yêu này. Tội lỗi kia... biết bao giờ mới rửa sạch? Với trách nhiệm là một người anh, tại sao cậu lại không bảo vệ nổi đứa em trai song sinh của mình chứ? Cậu là người anh tồi, người anh vợ dụng nhất trên thế giới này.

Rời tay khỏi thân hình nhỏ bé, Vĩnh Khoa cười dịu dàng rồi cất giọng:

- Vào nhà thôi, em định cho anh ngủ ngoài này huh?

Cười hi hi, Thiên Di lon ton chạy theo sau Vĩnh Khoa. Chắc là tại dạo này học hành căng thẳng nên sóc con bị stress thôi. Cứ nghĩ linh tinh, lang tang rồi đâm ra lo lắng vớ vẩn. Vĩnh Khoa của cô vẫn an toàn đó thôi, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Yên tâm được rồi!

Trong vô thức, bàn tay nhỏ nhắn đã nắm chặt đôi cánh bạc đang lác lác trên chiếc cổ trắng ngần lúc nào không hay, cho đến khi vào tận nhà...

Tiếng nhạc xập xình cùng ánh đèn mờ ảo chuyển động không ngừng khiến người ta chóng mặt, hoa mắt. Bầu không khí ồn ào trái ngược hoàn toàn với khung cảnh im ắng ngoài kia vào lúc giữa đêm như thế này.

Ngồi ở một góc khuất, một mình, Minh Tuấn chậm rãi nâng niu cốc rượu thượng hạng lên ngắm soi rồi lại từ tốn uống từng chút một, như để thưởng thức và lưu giữ hương thơm của nó. Hoặc cũng có thể là để nuốt trôi dòng suy nghĩ lang thang trong đầu.

Đặt lại cốc rượu đã hết sạch xuống bàn thủy tinh, Minh Tuấn lại tiếp tục rót đầy cốc rồi ngã hân người ra sau ghế.

Một lúc lâu, cậu lại tiếp tục nhâm nhi hương rượu mạnh rồi hòa mình cùng những giai điệu điên cuồng nơi náo nhiệt được gọi là bar. Lắc lư thân xác, thả lỏng tinh thần, đánh bay nghĩ suy là ba điều Minh Tuấn đang cần phải làm. Cậu cứ như thế, điên cuồng theo nhạc như một kẻ vô âu vô lo.

Chợt, Minh Tuấn thả lỏng người rồi cười nhạt. Cậu quay trở lại ghế ngồi, buông thõng hai chân trên sàn, rồi hướng tia nhìn bất cần sang hai người vừa đặt mình ngồi xuống chiếc bàn đối diện cậu.

Tia nhìn đầy hận thù hằn mạnh trên mắt Chính An, nhấp một ngụm rượu ngon, cậu nhếch môi khinh bỉ rồi đá một câu sang Minh Tuấn:

- Đồ hèn.

- ...

Chẳng đáp, Minh Tuấn chỉ "kiêm tốn" thực hiện cái nhếch môi bĩu cợt rồi lại ngồi thong thả, nhâm nhi rượu như chẳng có gì.

Thái độ cợt cợt của Minh Tuấn càng làm Chính An tức điên lên, bấu chặt chiếc cốc thủy tinh như muốn nghiền nát nó ra, cậu nghiến răng giận dữ nhìn sang Minh Tuấn.

Đặt một tay lên bờ vai đang run từng hồi, A Huân nhẹ giọng lên tiếng, mắt thì đảo đảo ném sang Minh Tuấn những cái nhìn không ưa.

- An, mặc kệ hắn ta. Chúng ta đến chỗ khác.

Chết tiệt!

Vì muốn giải khuây nên cậu mới kéo thêm A Huân đến nơi này, để phòng khi say quá thì còn có người đưa về, ai ngờ lại gặp phải kẻ không ưa đâu chứ. Đúng là khốn kiếp!

Chính An chỉ ước sao cậu có thể nhào đến và giết chết tên khốn nạn kia, ngay bây giờ. Nhưng, vì Vĩnh Khoa, vì sóc con, vì tất cả mọi người nên cậu không muốn tay mình vương máu. Nhiệm vụ của cậu là gì chứ? Là bảo vệ chủ tịch chứ không phải bảo thù một cách ngu xuẩn như Minh Tuấn. Cậu và hắn hoàn toàn khác nhau, vậy nên, cậu không muốn mình phải giống hắn.

- Đồ tồi. Thật hèn hạ khi lợi dụng lúc người khác đang bị thương nặng mà ra tay. Có giỏi sao không đợi Vĩnh Khoa khỏe lại rồi đấu một cách công bằng? Đúng là loại người đáng khinh bỉ. Sao không chết quách đi cho rồi!

- Tôi thích hành động tiểu nhân, thì sao nào? Cậu tức vì không giống tôi được à, Dương Chính An?

Khác với lần trước, lần này Minh Tuấn đã cất giọng đáp trả. Ném cái nhìn đầy thách thức sang bàn đối diện, cậu thẳng thừng ngênh mặt như một kị sĩ chuẩn bị ra trận.

Rầm!

Đá đổ cái bàn trước mặt, Chính An trừng mắt nhìn Minh Tuấn như muốn lao đến ngay.

Tâm trạng cậu đang không tốt, đừng có điên mà châm dầu vào lửa. Đừng nghĩ một con người với gương mặt trẻ con lúc nào cũng tạo tiếng cười cho mọi người là không biết hoặc rất hiếm khi nổi giận. Con giận của Chính An có thể sẽ tương đương với sự giận dữ lúc Vĩnh Khoa cáu bẳn đấy! Có điên mới dám chọc giận kẻ nguy hiểm ngầm.

- An, đi thôi. Đừng để hấn khiêu khích mình!

Lại bàn tay ấy, lại cách nói chuyện nhẹ nhàng ấy, A Huân lườm Minh Tuấn một cái sắc lẹm rồi kéo tay Chính An, nói khẽ :

Cũng may, nhờ có A Huân can ngăn nên con giận trong Chính An mới dịu đi. Vì cách nói chuyện của A Huân, cách A Huân trấn an cậu và cách nhìn nhận vấn đề một cách sáng suốt rất giống với... Vĩnh Khoa.

Yên lặng mặc cho A Huân kéo đi, Chính An cụp mắt xuống để cố bình tĩnh lại. Nếu cứ mãi thế này, nếu cậu cứ nhằm lẫn A Huân và Vĩnh Khoa ở cái tính cách của họ thì sẽ có ngày cậu điên lên mất. Sự thật là Vĩnh Khoa đã chết, làm gì còn Vĩnh Khoa để mà cậu bảo vệ chứ? Mọi thứ kết thúc rồi, tất cả đã chấm dứt rồi. Chẳng còn gì cả! Không còn một thứ gì cả!

Nhiệm vụ bảo vệ chủ tịch coi như chấm dứt... Nhưng... Tại sao chứ? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm cướp đi mạng sống của một người bạn mà cậu quý nhất? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm cướp đi nguồn sống của một người tài năng khó ai bì kịp như Vĩnh Khoa?

Nếu ông muốn lấy mạng người khác, sao lại không nhắm vào cậu, cậu sẵn sàng chết thay cho Vĩnh Khoa, bất kì lúc nào.

Nếu được quay trở về thời điểm đó, Chính An thề, nhất định cậu sẽ thay thế Vĩnh Khoa để thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm đó, cho dù cậu phải chết...

Nhưng... được sao, có thể sao? Thời gian qua rồi làm sao quay lại được?

Mãi mãi vẫn thế!

Vĩnh viễn vẫn là thế!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Áng mây thứ 19 : Nghi ngờ

Một tuần sau,

Việc làm đám tan cho Vĩnh Khoa cũng chỉ diễn ra trong yên ắng và vô cùng bí mật, chỉ có ba người tham dự. Sau khi mọi chuyện đã chấm dứt thì mọi người vẫn giữ vẻ bình thản như chẳng có gì vừa xảy ra.

Mọi chuyện vẫn cứ trôi đi như chính nó phải thế. Không có một dấu hiệu gì cho thấy sẽ lại có chuyện xấu xảy đến cả. Vì sao à? Vì Minh Tuấn đã báo thù được cho Wen rồi còn gì? Hấn ta đã giết Vĩnh Khoa rồi còn gì? Thế thì việc gì hấn phải tạo nên sóng, dệt nên gió nữa để phí công.

Vẫn dồn hết sức lực vào công việc ở công ty và tổ chức, Vĩnh Kỳ trong vai Vĩnh Khoa làm việc như chưa từng được làm, như thể ngày mai cậu sẽ chết và như thể nguồn năng lượng trong người cậu luôn tràn trề. Ngày và đêm vẫn luân phiên trôi, Vĩnh Khoa vẫn không ngừng làm việc. Điều đó khiến một cô nhóc tinh ý như sóc con khá nghi ngờ, rằng có chuyện gì đó đã xảy ra với cậu, rằng có điều gì đó mà cô không được biết hoặc không được phép biết đến, rằng có việc gì đó... rất đau lòng. Việc đau lòng ấy như vô hình, nhưng nó cứ khiến tâm trạng Thiên Di ngày một tệ đi, cô bắt đầu nghi ngờ Vĩnh Khoa. Mỗi ngày vực mà sóc nhỏ đang cố giấu nhem đi ngày một lớn dần mà Vĩnh Khoa lại chẳng để tâm nhận ra hay để phòng.

Kể từ cái hôm làm vỡ đồ trong nhà thì không ngày nào Thiên Di không suy nghĩ về Vĩnh Khoa. Tâm trí cô cứ tồn tại những chuyện của trước đây, chuyện Vĩnh Khoa đã luôn tự hứng chịu mọi thứ, chỉ một mình. Chuyện cậu giấu cô để gọi Vĩnh Kỳ thế vai...

Vĩnh Kỳ? Thế vai?

Có thể không?

Lẽ nào mọi chuyện cứ như một vòng xoay như thế? Vĩnh Khoa đã lật ngược đồng hồ cát ư? Cậu lại muốn sóc con phải nếm vị thương đau thêm một lần nữa thì mới vừa lòng hả dạ chẳng?

Vĩnh Khoa chưa từng hứa là sẽ không giấu nhem mọi chuyện nữa... Nhưng... cậu cứ thích làm cô phải rơi nước mắt hay sao?

Mọi chuyện cứ rối tung lên trong trí óc cô gái nhỏ, khiến cô không ngừng nghĩ ngợi lung tung.

Về Chính An, cậu vẫn cứ một mình, một máy làm việc điên cuồng chẳng khác Vĩnh Kỳ. Suốt ngày, chỉ thấy anh chàng ngồi bên chiếc máy tính thân quen, gõ cạch cạch cứ như trong đầu cậu có nhiều điều phải viết ra. Lấp lánh trong ánh nắng tỏa sáng mỗi ngày là ánh phản chiếu sáng chói của đôi cánh bạc được đặt trên bàn máy tính. Còn cô nhóc Diễm My nào đó mà cậu thoáng để ý qua cũng đã cho vào dĩ vãng, đối với Chính An bây giờ thì chẳng có gì quan trọng ngoài việc ngồi vào bàn máy tính và chăm chỉ làm việc như kẻ ngốc.

Hằng ngày, ngoài việc ngồi yên một góc trong căn phòng im lặng ra thì A Huân còn là người phải nhắc nhở hai chàng trai ngốc nghếch kia ăn uống đầy đủ và ngủ đủ giấc.

A Huân, với vai trò là một bác sĩ, cậu chỉ lượn quanh những nơi hai anh chàng kia xuất hiện và luôn ngầm quan tâm đến sức khỏe của cả hai. Cậu thực sự không muốn có thêm một ai phải chết hay bị thương nữa. Như thế đã là quá đủ rồi. Thật sự đã đủ rồi!

Cạch!

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra, mang theo luồng ánh sáng bên ngoài tràn vào không gian yên ắng bên trong. Từ ngoài cửa, Thiên Di chậm rãi bước vào với gương mặt tươi tắn.

Tan học, vì muốn gặp Vĩnh Khoa nên sóc con mới đến tổ chức. Chẳng biết vì sao nữa, nhưng lý trí cứ thôi thúc cô đến gặp Vĩnh Khoa, dường như có gì đó không ổn thì phải? Mọi chuyện gần đây thật lạ! Lại đến mức Thiên Di phải nghi ngờ Vĩnh Khoa, rằng Vĩnh Khoa đã không còn là Vĩnh Khoa nữa, cậu thay đổi chẳng?

Rồ ngốc!

Làm gì có chuyện đó kia chứ? Vĩnh Khoa vẫn là Vĩnh Khoa, cậu chẳng thay đổi gì cả. Chỉ có điều...

Cảm nhận được sự khác thường trong căn phòng ảm đạm phủ màu tan thương, sóc con ngơ ngác nhìn sang Chính An đang miệt mài đánh máy rồi lại đảo mắt sang Vĩnh Khoa đang hăng say làm việc. Đúng thật là có gì đó lạ lắm!

Bỗng dưng, bàn tay trong vô thức của cô nhóc đã nắm chặt lấy sợi dây chuyền có đôi cánh màu bạc đang đeo trên cổ. Cảnh tượng này... rất quen!

Rồi, như có ai đó mê hoặc, đôi môi chúm chím khẽ mấp máy hai từ quen thuộc mà khi xưa đã từng thốt ra.

- Vĩnh... Kỳ...

Bộp!

Cộc... Cộc... Cộc...

Cây bút trên tay Vĩnh Kỳ lặng lẽ rơi xuống nền đất lạnh, lăn vài vòng rồi nằm im lìm tại đó.

Đôi mắt đen một mỗi khẽ lay động, khóe môi héch lên như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Bần thần nhìn sóc con không thốt nên lời, Vĩnh Kỳ đột nhiên như biến thành kẻ vô hồn.

Cô vừa gọi cậu là...

Vậy... mọi chuyện...

Ngưng hẳn việc đánh máy, Chính An lập tức quay mặt sang cô nhóc đang đứng đó, đỡ lời giúp Vĩnh Kỳ:

- Sao thể sóc con? Sao em lại gọi tên Vĩnh Kỳ?

Như nhận ra việc mình vừa nói khá điên rồ, Thiên Di lúng túng chớp chớp mắt rồi khẽ nói:

- Không... không có gì! Em xin lỗi, chắc là tại lâu quá không gặp anh Vĩnh Kỳ nên thuận miệng nhắc tên anh ấy vậy thôi. À, cũng trễ rồi, em phải về nhà. Tạm biệt nhé! – Quay người đi, sóc con toan chạy thật nhanh nhưng chợt nhớ đến một chuyện nên cô cười tinh nghịch rồi nói tiếp – Vĩnh Khoa, anh đừng lo làm việc mà quên ăn, quên ngủ. Không biết tự chăm sóc sức khỏe thì chết chắc với em đấy. Thôi, mọi người làm việc tiếp đi, em phải về.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô nhóc, Vĩnh Kỳ cuối đầu đau khổ. Một lúc sau, môi cậu khẽ mấp máy, giọng nói nhỏ đến mức không một ai trong phòng nghe thấy được.

- Sóc con... anh... xin lỗi...

Bước thật chậm trên vỉa hè vắng người, Thiên Di thả tâm trí trôi lơ đãng theo dòng suy nghĩ mông lung trong đầu. Cứ bước đi như kẻ mất hồn. Tình huống này... đúng thật là rất quen, quen đến đau lòng.

Rốt cuộc là có chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì mà mọi người lại cố giấu nhem đi?

Còn Vĩnh Khoa... thái độ của Vĩnh Khoa dạo này cứ là lạ làm sao. Cậu không thường xuyên về nhà như trước, cũng không hôn cô vào mỗi sáng thức dậy như trước, càng tiết kiệm những lời nói hay cử chỉ thân mật hơn so với trước. Có thật Vĩnh Khoa là Vĩnh Khoa không?

Đầu óc như muốn nổ tung khi phải nghĩ đến những việc đã xảy ra trước đây, Thiên Di chỉ muốn biết được sự thật nhưng sao mọi người lại cố giấu cô? Như vậy chỉ khiến cô càng đau đầu thêm thôi.

Nghĩ đến đây, sóc con bỗng dưng cảm thấy hận... cô hận Vĩnh Khoa biết bao. Chính cậu, cậu đã luôn dằn vò cô khi mà cứ luôn hứng chịu mọi chuyện, một mình. Cậu muốn cô phải đau khổ đến bao giờ nữa đây?

Tìm điện thoại trong túi xách, Thiên Di vội nhấn số của Bảo Châu rồi ấn phím gọi. Cô quyết phải tìm ra sự thật này, cô không muốn để mình mãi bị dằn vò như thế nữa.

- Alo, chị nghe!

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào của Bảo Châu, giọng nói mà rất lâu rồi sóc con chưa được nghe thấy.

Nắm chặt điện thoại trong tay, Thiên Di hít thở chậm rồi nhẹ nhàng hỏi. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm trạng để tiếp nhận mọi chuyện từ lâu rồi. Rằng Vĩnh Khoa hiện tại không ai khác chính là Vĩnh Kỳ.

- Chị, em rất tin tưởng chị, xin chị đừng cùng bọn họ gạt em nữa. Anh Vĩnh Kỳ... chính là người đang ở cạnh em, phải không chị?

- ...

- Chị, đừng im lặng như thế. Em muốn khẳng định, chị làm ơn... làm ơn nói cho em biết đi mà... linh cảm của em là đúng... là đúng phải không?

- Thiên Di...

- Em ghét anh ta... hận anh ta... Tại sao chứ... tại sao đến bây giờ anh ấy vẫn sử dụng chiêu đó, anh ấy còn muốn dằn vò em đến bao giờ nữa thì mới chịu buông tha em, anh ấy muốn lấy sạch nước mắt của em thì mới hả dạ sao?

- Thiên Di...

- Anh ấy xem em là con ngọc, mãi mãi cũng xem em là con ngọc. Nếu biết trước sự việc như thế này thì em sẽ không đồng ý lấy anh ta đâu. Em ghét anh ta, em sẽ không tha thứ cho anh ta nữa...

- Thiên Di, em bình tĩnh lại đi, mọi chuyện không như em nói đâu, Vĩnh Khoa là vì có nỗi khổ...

- Chị, chị không cần nói giúp con người đó nữa. Em không muốn nghe. Xin lỗi vì đã làm phiền chị, em cúp máy đây. Tạm biệt chị!

- Thiên Di... em...

Tút. Tút. Tút.

Rõ rồi! Cuối cùng cũng rõ rồi! Linh cảm của Thiên Di không bao giờ là sai cả! Thảo nào những dạo gần đây ở cạnh Vĩnh Khoa cô nhóc lại chẳng thấy cảm giác hạnh phúc là gì cả. Thì ra, cái con người phụ bạc kia đã "mời" Vĩnh Kỳ về đây để thế vai như trước! Thì ra, cái con người nhẫn tâm kia vẫn luôn muốn cướp đi nước mắt của cô bằng cách làm đau lòng đó!

Lần này sẽ không còn như những lần trước đâu. Sẽ không có một sự tha thứ nào tồn tại nữa! Đơn giản bởi Thiên Di đã chịu đựng dằn vò đủ rồi, không còn sức để chống chịu thêm nữa thì đành buông xuôi thôi.

Nếu muốn chấm dứt, thì chấm dứt.

Đơn giản, nhanh, gọn, lẹ.

Giải thoát cho nhau.

Không ai nín kéo ai nữa.

Không ai dày vò ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Áng mây thứ 20 : Thú nhận... có chăng cũng đã muộn?

Khung cảnh ngập nắng và yên ắng trong một không gian đầy cây xanh, thật bình yên. Tiếng nước chảy róc rách từ cái hồ nhỏ nhí bên gốc cây kiềng không ngừng vang lên, mang đến những giai điệu tươi mát, tạo cảm giác dễ chịu cho khách hàng khi bước vào đây.

Cạnh cửa gỗ vương chút nắng bụi, một cô gái với gương mặt vô hồn đang ngồi đó. Đối diện cô là một chàng trai anh tú với đôi mày thoáng nhú lại, chăm chú quan sát nét mặt thờ thần kia. Tận sâu trong đáy mắt chàng trai là nỗi niềm xót thương khó tả.

Một lúc sau, chàng trai ấy mới khẽ cất giọng, phá tan cái khoảng lặng giữa hai người.

- Nếu xem Tuấn là một người bạn, Di có thể kể mọi chuyện với Tuấn mà. Dạo này, Di có vẻ khác trước lắm, ít cười hơn trước, ít đùa giỡn hơn. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Thật là mấy ngày nay trông Thiên Di khác hẳn. Hình ảnh một cô nhóc năng động, luôn nghịch ngợm đã mất đâu, giờ đây chỉ còn lại một cô nhóc với ánh mắt u buồn và chứa sự căm phẫn tột cùng.

Chuyện gì đã xảy ra thì chắc hẳn Minh Tuấn đã rõ như trở bàn tay rồi nhỉ? Vậy cậu hỏi thế có nghĩa gì chứ? Tỏ ra mình không biết gì? Tỏ ra mình là người vô tội?

Kể từ cái ngày hôm đó, Minh Tuấn đã không ngừng quan sát Thiên Di một cách âm thầm, lặng lẽ. Cậu muốn chứng minh, muốn kiểm chứng điều gì đó chẳng?

Nhìn thấy gương mặt đáng yêu ngày một tiêu tụy, Minh Tuấn đau lòng khôn xiết. Cậu không muốn nhìn thấy cảnh tượng này chút nào cả. Nếu cậu nhận ra sớm hơn, nhận ra rằng cậu không nên làm những chuyện ngu ngốc đó, nhận ra rằng cậu không nên mang thù hận trong mình... Thì có lẽ, bây giờ sóc con sẽ không như thế này.

Khuấy đều tách sữa mà Minh Tuấn vừa gọi cho mình một lúc, Thiên Di chậm rãi nâng tách nước lên để uống. Nhưng... có gì đó đáng ghen lại ở cổ họng, mùi vị ngọt ngào của sữa cũng chẳng thể áp đảo được vị đắng ngắt ấy.

Xoảng!

Thủy tinh lại vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Tách nước trên tay sóc con bỗng nhiên rơi xuống đất, sữa văng cả ra nền đất sạch sẽ. Nhìn Thiên Di không chớp mắt, Minh Tuấn ngỡ người khi lại nhìn thấy cô nhóc rơi nước mắt.

Không biết đã bao nhiêu lần trong trường cậu nhìn thấy cảnh này rồi nữa. Cứ mãi nhìn Thiên Di khóc như thế chắc cậu sẽ chết mất. Nước mắt của cô cứ như kim nhọn đâm sâu vào trái tim cậu vậy. Thật sự rất đau!

- Di...

- Mình ghét anh ta, rất ghét anh ta. Mình hận là không thể nào giết chết anh ta. Tại sao chứ? Tại sao anh ta lại nhẫn tâm như vậy? Anh ta còn muốn mình phải khóc đến bao giờ nữa...

- ...

- Vĩnh Khoa... Di rất hận cái tên đó...

Khóc nức lên, sóc con căm phẫn nói, trong khi nước mắt cứ rơi mãi không ngừng. Cứ như con suối vỡ bờ, tràn vào đất liền.

- ...

Chỉ biết ngồi lặng thinh, Minh Tuấn đau khổ nhìn người con gái mình đã và đang yêu đậm sâu. Đáng ra cậu không nên làm như vậy! Cậu vẫn không thể nào trở thành con người tàn bạo được. Nhìn thấy cảnh Thiên Di rơi nước mắt vì Vĩnh Khoa, cuối cùng thì cậu đã hiểu. Rằng cậu đã hành động sai lệch... Ai lại đi làm cho người mình yêu phải khóc cơ chứ? Cậu đúng là đồ tồi!

Nhưng... phải đợi đến khi Thiên Di nhận ra thì... có kịp không? Liệu có đúng như những gì cậu đã nghe thấy và nghi hoặc tin tưởng?

- Vĩnh Kỳ... Chắc Tuấn biết anh Vĩnh Kỳ nhỉ?

Câu hỏi của Thiên Di như đánh mạnh vào tâm trạng Minh Tuấn, cậu không rời mắt khỏi cô nhóc, thoáng gật nhẹ đầu rồi chờ nghe những lời tiếp theo. Mong rằng... cậu đang nghĩ đúng...

- Vĩnh Khoa ác lắm... anh ấy ác lắm... Mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra, anh ấy luôn tìm đến Vĩnh Kỳ. Anh ấy xem Di là con cóc chắc? Làm sao mà Di không nhận ra cho được? Bọn họ tuy là song sinh nhưng khác nhau một trời một vực đó. Tuấn có tin không? Di có thể phân biệt hai người bọn họ chỉ trong thời gian ngắn...

Như có một luồng điện chạy xẹt ngang tâm trí Minh Tuấn, khiến cậu cảm thấy chói vói rồi mau chóng tỉnh hẳn. Rút chân khỏi vũng lầy sa đọa, Minh Tuấn hếch môi hồ hững, nhìn Thiên Di với ánh mắt đờm buồn.

Cậu đã sai! Sai hoàn toàn khi... thách thức ai đó!

Cuối cùng thì Thiên Di cũng nhận ra Vĩnh Kỳ là người đang thế vai Vĩnh Khoa. Tại sao khi trước cậu lại không hề tin rằng điều này có thể xảy ra kia chứ? Tại sao cậu không nghĩ rằng sóc con có thể cảm nhận được yêu thương?

Cậu quả là kẻ ngốc! Kẻ cuồng si!

Đan xen hai tay vào nhau, Minh Tuấn chậm rãi gieo tia nhìn mơ hồ lên đôi mắt ngắn lệ rồi nhỏ giọng hỏi, âm vực trong giọng nói cứ như một bản giao hưởng dịu nhẹ, mang đến cảm giác chua xót cho người khác khi nghe.

- Nếu như anh ta... ý Tuấn là Vĩnh Khoa, nếu Vĩnh Khoa vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của Di, thì Di có mở lòng để tiếp nhận một tình yêu khác hay là sẽ mãi lưu giữ hình ảnh anh ta trong tim mình?

Trong vô thức, Thiên Di như không nghe rõ những gì Minh Tuấn vừa nói. Tai cô như ù đi khi những thanh từ được mài giũa nhọn như lưỡi giáo đâm thẳng vào tim mình.

Mà không... cô đang rất hận người con trai đó. Vậy... việc anh ta có biến mất vĩnh viễn hay không cũng chẳng nghĩa lý gì nữa. Chẳng phải ngay bây giờ, ngay lúc này, Vĩnh Khoa cũng đã vụt khỏi tầm với của cô đó thôi.

Nhưng... việc đón nhận tình cảm mới thì... có lẽ... không...

Đưa tia nhìn kiên định nhìn Minh Tuấn, sóc con nhẹ giọng nói, tận sâu trong đáy mắt là sự kiên cường hiếm có ở những người con gái khác.

- Với Di, bây giờ Thiên Vũ mới là quan trọng nhất!

Thiên Vũ...

Minh Tuấn đã nghe đến cái tên ấy rồi, thế nên nó không mấy xa lạ đối với cậu.

Cười nhẹ, Minh Tuấn uống một ngụm đắng cà phê rồi buồn bã nhìn chăm chăm người con gái trước mặt như muốn lưu giữ những kỉ niệm đẹp giữa cả hai.

Hoàng hôn buông dần trên khoảng không vô tận. Tít xa, đường chân trời rực màu cam sẫm, ngăn cách giữa trời và đất, tạo ra hai gam màu khác nhau.

Ánh chiều buồn ghé sát khung cửa kính trong suốt, lặng lẽ quăng mình lên dãy hành lang trước khuôn viên, trườn dài lên bãi cỏ xanh rì vừa rũ nước.

Trong ngôi nhà lấp lánh ánh đèn điện, chiếc tivi được bật sáng trưng, phát ra những thứ thanh âm vui nhộn từ một bộ phim hoạt hình nào đó.

Như kẻ mất hồn, Thiên Di thờ người ngồi đó. Cô nhóc đang đợi. Đợi... một người về nhà để... thú nhận sự thật...

Mà không, phải nói là Thiên Di đang chờ để nghe Vĩnh Kỳ nói sự thật mà cậu đã giấu mình. Sau đó, cô sẽ sang chỗ Thiên Vũ và đưa cậu nhóc về đây cùng mình, sống một cuộc sống hai người. Và tất nhiên, chuyện liên quan đến Vĩnh Khoa, Thiên Di sẽ không đề một ai bên đó biết, để họ không phải lo lắng.

Cạch!

- Em chưa ngủ sao?

Từ ngoài, Vĩnh Kỳ mở cửa bước vào với gương mặt mệt mỏi sau một ngày làm việc căng thẳng. Cậu cứ tưởng cô nhóc đã đi ngủ như mọi ngày rồi

nên mới vác bộ mặt thảm sầu đó vào nhà. Nếu biết rằng Thiên Di vẫn còn thức thì cậu đã không mang bộ dạng ủ rũ đó vào nhà rồi. Vì... Vĩnh Khoa đâu khi nào để vẻ mặt uất hiện trên gương mặt mình mỗi khi ở cạnh cô vợ nhỏ. Đơn giản bởi Vĩnh Khoa luôn muốn vợ mình vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng... cậu nào ngờ cách mà cậu vẫn thường hay làm lại cướp đi sự hồn nhiên của cô nhóc tình nghịch!

- Dạ, em chưa muốn ngủ!

Rời ghế, Thiên Di sai nhẹ chân đến cạnh Vĩnh Kỳ, cười tình nghịch. Đan xen hai tay vào nhau để lấy can đảm, cô nhóc nhỏ giọng gọi tên thật của người đang đứng trước mình một cách rành rọt, khiến đối phương vô cùng ngạc nhiên.

- Em muốn chờ anh về, vì em nghĩ anh có chuyện muốn nói cho em biết, đúng chứ anh... Vĩnh Kỳ?

- ...

- Anh còn muốn giấu em đến bao giờ?

- ...

- Em đã nói là có thể phân biệt hai người trong khoảng thời gian ngắn mà. Tại sao anh lại làm như vậy? Cả anh và Vĩnh Khoa đều như nhau cả. Hai người thật sự rất tàn nhẫn...

Kịch!

Dáng người cao cao từ từ quỵ xuống nền gạch bóng lạnh ngắt một cách bất ngờ, làm Thiên Di hơi bối rối vì không biết phải nói gì thêm nữa. Đứng bất động, cô nhóc nấc lên từng hồi, mặc cho nước mắt rơi đầm trên gương mặt xinh xinh.

Cuối đầu, Vĩnh Kỳ nắm chặt nắm đấm, nói trong đau khổ :

- Anh xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi em! Thật sự xin lỗi!

- Anh Vĩnh Kỳ...

- Xin lỗi...

Tách...

Tách...

Một giọt... Hai giọt... Rồi ba giọt...

Lần này, không phải sóc con khóc mà là... Vĩnh Kỳ. Cậu đang khóc, khóc trước mặt Thiên Di.

Vội ngồi xuống cạnh Vĩnh Kỳ, Thiên Di nhỏ giọng nói :

- Anh không cần phải làm thế, em... Xin lỗi vì đã nói những lời không hay với anh. Em xin lỗi. Anh làm ơn, làm ơn đứng lên đi, có được không? Em sẽ không hỏi nữa, sẽ không nói gì nữa. Những việc liên quan đến con người đó em cũng không bao giờ muốn nghe hay biết nữa. Thật đó! Em sẽ không phiền anh nữa. Cũng không muốn biết về con người đó nữa. Anh làm ơn, đứng lên có được không?

Căn nhà trở nên hiu quạnh hẳn. Gió bên ngoài rít mạnh vào không trung, tạo nên những âm thanh ghê rợn, sồn gai óc.

Ánh đèn cũng không đủ để sưởi ấm hai tâm hồn đã và đang gánh chịu tổn thương.

Chỉ có nước mắt là có thể giúp họ giải tỏa nỗi buồn trong tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Âng mây thứ 21 : Tìm lời giải

- Hi, hi, bắt con đi, bắt con đi.

Đứa nhóc với gương mặt tròn phúng phính vừa chạy lon ton vừa ngoái đầu lại phía sau, cười híp mắt rồi hớn hở reo lên. Gương mặt trẻ thơ trong sáng, thuần khiết trông thật đáng yêu biết bao!

Ánh nắng chan hòa giữa cung mây, len lỏi chiếu xuống vài tán lá trên nhánh cây cao cao. Bên dưới bóng râm là vài người trung niên đang ngồi trò chuyện vui vẻ, lắm lúc họ lại hướng mắt về phía phát ra những thanh âm vui tai cùng tiếng cười giòn tan của trẻ con.

- Ya, bắt được con rồi!

Chất giọng trầm ấm thoảng vang bên tai khiến cậu nhóc bật cười khúc khích. Trèo lên tấm lưng to lớn, cậu nhóc nhanh nhẩu truyền giọng nói trong veo đến người đang cõng mình :

- Vũ không muốn đâu, không muốn xa...

- Ngoan nào Thiên Vũ, con sẽ sớm được gặp mẹ Thiên Di thôi!

Thoảng chút tiếc nuối trên nét mặt mắt tia vui mừng, Thiên Vũ tựa chiếc cằm nhỏ xinh vào bờ vai rắn chắc, thở nhẹ từng hơi.

- Nhưng...

- Ngoan nào, đừng cãi lời! Thiên Vũ là ngoan nhất nhà mà!

Vẫn chất giọng nghiêm nghị khi nãy, từng câu chữ rành rọt như nhấn mạnh làm cậu nhóc im thin thít. Một lúc sau, Thiên Vũ mới dám nhỏ giọng đáp :

- Con biết rồi! Sau này, con sẽ méc mẹ Thiên Di cho xem!

Cười nham hiểm, chàng trai kia khẽ ngoái cổ lại rồi thì thảo với chất giọng gian manh :

- Thách con đấy! Có tin con sẽ đáp đất không?

- A, không dám. Hi hi...

Tiếng cười cứ thế vang vọng mãi một lúc lâu. Dưới ánh nắng vàng rực đầy tia ấm áp, bầu không khí như quang đãng hơn nhờ những hành động vui nhộn từ tí xa. Những thanh âm trong trẻo như lẫn vào không trung, tạo nên một giai điệu truyền cảm khó tả.

Mãi lúc lâu, khi cả hai đã mệt nhoài và không còn đủ sức lực để tiếp tục chạy giỡn trên thảm cỏ rộng lớn nữa thì những âm thanh ấy dường như lặn hẳn vào gió.

Chạy lại chỗ chiếc bàn tròn đầy ắp bánh trái, Thiên Vũ cười tinh nghịch rồi lè lưỡi :

- Con mệt quá! Mà hôm nay trời đẹp thế không biết! Hai ông cũng đẹp thế không biết!

Đã quá rành cái trò nịnh nọt kia nên Trương Tề chỉ phì cười rồi lăm lăm nhìn cậu nhóc tinh ranh. Ông và Lâm Kỳ thừa biết nhóc con tinh nghịch Thiên Vũ muốn gì mà!

- Muốn ăn thì cứ “tự nhiên”, con không cần dùng lời mật ngọt dụ khị hai lão già này đâu.

Bật cười lớn, Lâm Kỳ gieo tia nhìn hài lòng lên người chàng trai trước mặt. Ông khẽ gật gù rồi quay sang cậu nhóc Thiên Vũ, nói bằng giọng nghiêm khắc :

- E hèm, phải rửa tay trước khi ăn, quên rồi sao Thiên Vũ?

- Dạ! – Ngoan ngoan gật đầu.

Rình luôn đĩa bánh trên tay, Thiên Vũ chạy vọt vào nhà rửa tay rồi măm măm một cách ngon lành.

Bên ngoài, hai người trung niên lại tiếp tục chuyện trò vui vẻ. Còn lại chàng thanh niên kia, cậu tựa lưng vào góc cây gần đó rồi khép hờ mắt, để cho dòng kí ức trong đầu ủa về như con sóng tràn vào đất liền.

Trong vô thức, bàn tay ấy khẽ mò mẫm trong túi lấy ra chiếc phone quen thuộc. Chiếc phone đã theo cậu trong dạo thời gian gần đây. Đặt phone lên tay và mở âm lượng lớn nhất, chàng trai ấy nhẹ thả mình vào những chất giọng quen thuộc đang vang lên trong phone.

Đúng là thời buổi công nghệ thông tin hiện đại, việc gì cũng có thể làm được!~

- Anh Chính An!

Ngồi xuống ghế, Thiên Di chậm rãi đưa tia nhìn nghi hoặc sang chàng trai đang ngồi chăm chú đánh máy. Vào giờ này, mọi người trong tổ chức đều đã nghỉ ngơi, trong căn phòng lớn chỉ còn lại mình Chính An là vẫn ngoan cố vui đầu vào công việc. Cũng vì nắm bắt được khoảng thời gian vắng vẻ này nên sóc con mới có mặt ở tổ chức, vào lúc này.

Tối hôm đó, sau khi chứng kiến Vĩnh Kỳ khóc thì Thiên Di mơ hồ nghĩ ra vấn đề gì đó. Lý do gì mà một người trước giờ luôn cười đùa, luôn mạnh mẽ lại có thể rơi nước mắt? Còn Vĩnh Khoa, tại sao cậu lại biến mất một cách bất ngờ như vậy? Tại sao Chính An lại luôn lui đến tổ chức và không mấy may trò chuyện cùng một ai trong đạo gần đây? Tại sao anh chàng bác sĩ trẻ A Huân lại cười buồn mỗi khi chỉ ở một mình trong phòng làm việc? Và Minh Tuấn, tại sao Minh Tuấn lại hỏi cô những vấn đề chẳng liên quan, và tại sao cậu lại biết nhiều về Vĩnh Khoa đến vậy?

Những câu hỏi kia được sóc con thu góp từ những lần quan sát và trò chuyện cùng những con người luôn mờ mờ ám ám ấy. Cô luôn đợi đến một lúc nào đó có thể được biết hết sự thật!

Đạo gần đây, Vĩnh Kỳ vẫn giữ nguyên thái độ như trước. Chỉ là, khi Thiên Di đã biết được thật sự Vĩnh Khoa chính là Vĩnh Kỳ thì khoảng thời gian dài đằng đặc gần đây, Vĩnh Kỳ đã trở về với chính tính cách, con người thật của mình. Có điều, khác ở chỗ là cậu dường như đã thay đổi hẳn. Trầm lặng và vô cảm là hai từ có thể miêu tả Vĩnh Kỳ lúc này, điều đó làm Thiên Di không ngừng suy nghĩ về vấn đề đang được che giấu. Có liên quan đến Vĩnh Khoa chăng?

Vào ngày rảnh, Thiên Di thường tìm cơ để mò đến bệnh viện – nơi A Huân đang làm việc. Có những lúc, Thiên Di chỉ lên đến và lên quan sát nét mặt của chàng bác sĩ trẻ. Điều nghi hoặc là ánh mắt đượm buồn mãi nhìn xa xăm và nụ cười có như không đang gột tả tâm trạng A Huân mỗi khi phòng làm việc chỉ có mình cậu. Những lúc như thế, Thiên Di chỉ biết giữ im lặng rồi lặng lẽ rời khỏi bệnh viện như chưa từng đến. Cho đến một hôm, có cơ hội được trò chuyện cùng A Huân thì Thiên Di càng ngạc nhiên hơn hẳn. Một anh chàng dịu dàng, mang dòng máu của biển cả trong người, luôn trò chuyện một cách thoải mái và chân thật với người khác lúc xưa đã biến mất. Thay vào đó và một chàng bác sĩ lạnh nhạt, tia nhìn lúc nào cũng đượm buồn xa xăm, nhìn về một hướng nào đó. Cách nói chuyện thì lạnh lẽo, vô vị, dường như cậu còn chẳng muốn trò chuyện cùng một ai. Nhưng vì đó là Thiên Di nên cậu mới chịu hé miệng chẳng?

Chính An, một người cũng khá thân với Vĩnh Khoa và Thiên Di cũng khác hẳn mọi khi. Làm việc bất chấp ngày đêm, chẳng nói chẳng rằng cứ như người câm. Những lúc nhìn thấy Thiên Di thì nở nụ cười ngượng ngạo mà chính cậu cũng chẳng khi nào nhận ra. Để được trò chuyện cùng Chính An thì còn khó hơn cả A Huân. Mỗi khi Thiên Di đến tổ chức thì chỉ bắt gặp một dáng người ngồi chăm chỉ nhìn vào màn hình máy tính như một con robot đã được lập trình sẵn vậy. Muốn bắt chuyện còn khó hơn cả. Lúc ấy, Thiên Di chỉ biết im lặng ngồi bên cạnh và quan sát Chính An làm việc. Còn Chính An, cậu cứ làm việc một cách hăng say như thể không hề biết đến sự tồn tại của cô nhóc ngồi cạnh mình.

Rốt cuộc thì chuyện quái gì đã làm thay đổi ba con người kia chứ?

- Em tìm anh?

Chất giọng trầm ấm phá tan cái suy nghĩ trong đầu và mang Thiên Di quay về với thực tại.

Cuối cùng thì Chính An cũng chịu hé môi nói chuyện rồi ư? Sóc con có nghe lầm chăng? Là Chính An đang nói thật sao?

Đẹp hẳn công việc sang một bên, Chính An xoay người về phía cô nhóc rồi trầm tư đặt câu hỏi:

- Máy hôm nay em cứ đến tổ chức là vì muốn nói chuyện với anh, phải không?

Chính An thừa biết Thiên Di đến tìm cậu là để làm gì mà. Chỉ là, cậu không đủ can đảm để đối mặt với cô nhóc thôi. Làm sao, làm thế nào hay bằng cách nào mà cậu có thể nói toàn bộ sự việc cho Thiên Di biết đây?

- Anh Chính An, em biết, anh là người bạn, người anh tốt nhất. Anh cũng là người hiểu rõ tên gốc Vĩnh Khoa nhất. Em muốn biết, tại sao cả anh, anh Vĩnh Kỳ và A Huân lại khác xưa đến vậy? Mọi người đang có chuyện giấu em, đúng không?

- Anh...

Thôi thì, đã đến lúc phải đối mặt với sự thật. Lẽ nào cậu cứ mãi lần tránh trong bóng đêm như một tên hèn nhát sao!

Bầu chặt nắm ngón tay, Chính An giương tia nhìn buồn bã nhìn đầu đó rồi nhỏ giọng nói khẽ:

- Anh xin lỗi vì đã giấu em chuyện này quá lâu. Chỉ vì anh sợ em sẽ không đủ sức để đối diện với nó. Ngay cả anh, Vĩnh Kỳ và A Huân cũng đã đổ gục thì làm sao em có thể. Anh nghĩ vậy đó. Nhưng, bây giờ có lẽ đã không còn giấu được nữa rồi. Em có quyền được biết sự thật. Sóc con à, Vĩnh...

RENG RENG RENG

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Âng mây thứ 22 : Kể “tình nghi”

Reng reng reng

Từng hồi chuông điện thoại vang lên liên hồi, vội vã, thúc giục cứ như người gọi điện đang có chuyện gấp gáp lắm. Ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại trong phòng hồi lâu, Chính An quay sang Thiên Di cũng đang tròn mắt ngạc nhiên, nói khẽ, rồi tiến đến chiếc điện thoại đang làm ồn.

- Em đợi anh tí!

Nghi ngờ áp ổng nghe lên tai, Chính An chưa kịp đáp trả thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói lạnh lẽo đến quen thuộc. Phải nói là cậu chẳng bao giờ cho phép mình quên đi chất giọng lạnh tanh ấy :

- Chính An ngu ngốc!

- ...

Đôi mắt sâu hoắc ẩn chứa tia buồn bỗng chốc vụt sáng sau khi não bộ vừa phân tích những thanh âm “lạ” trong điện thoại. Mở to mắt ngạc nhiên, Chính An như biến thành kẻ ngốc khi dường như tưởng tượng ra ai đó đang đứng bên đầu dây bên kia.

Làm thế nào có thể chứ?

Điên rồi!

Gạt phăng cái ý nghĩ điên rồ kia ra khỏi trí óc, Chính An lấy lại tinh thần rồi nghiêm túc trả lời vào điện thoại bằng giọng trầm trầm :

- Tổ chức Demon ...

- Giữ nguyên điện thoại và nghe, đừng nói.

Cái chất giọng “đậm đà bản sắc dân tộc” kia không ngừng dấy lên não bộ Chính An một mối ngờ vực mơ hồ, khiến cậu không tài nào tập trung và nghe được nữa. Cảm giác chông chênh như thể cậu đang lơ lửng giữa không trung, chẳng thể nào giữ thăng bằng cho được.

Lại gạt phăng những suy nghĩ “trừu tượng hóa” sang một bên, Chính An khẽ nhủ mày rồi nói vào điện thoại. Cậu cho rằng có kẻ nào đó đang đùa giỡn với tổ chức nên mới hăng học gắt lên :

- Xin lỗi, tôi không rành đề đòi co với anh. Thật ra, anh là ai?

- Tôi đã bảo cậu cứ im lặng và nghe mà. – Giọng nói bên đầu dây kia vẫn điềm tĩnh như thế. Âm vực trong giọng nói đầy hơi lạnh âm u, truyền thẳng vào ông nghe.

- Tôi không có thời gian. Cũng chẳng muốn nghe. – Đáp một cách thản nhiên và đầy dứt khoát, Chính An khẽ nhủ mày.

- Tôi biết. Cậu, Vĩnh Kỳ và cả A Huân đều đã rất mệt mỏi.

Đến nước này thì Chính An không thể nào bình tĩnh hơn được nữa. Cậu lập tức gác máy trong căm phẫn.

Nhân thần chứa đầy tia tức giận lẫn buồn bực, nắm chặt nắm đấm, Chính An dờ dẫm nhích chân về phía trước như kẻ mất hồn.

Làm ơn đừng có đùa như vậy chứ? Cú shock kia vẫn chưa nguôi ngoai trong thâm tâm mỗi người đâu!

Nhìn sóc con đang ngơ ngác nhìn mình như muốn hỏi gì đó, Chính An vội cười trừ rồi gắng bình tĩnh để nói vài câu quan trọng :

- Sóc con, anh có việc bận phải đi ngay bây giờ. Chuyện em muốn biết tối nay anh sẽ nói. Cứ ở nhà em và chờ anh. Anh hứa đấy!

Nói xong, Chính An vội lao đi như thể thực sự cậu đang có chuyện quan trọng lắm. Nhìn theo cái dáng cao cao dần khuất xa, sóc con khẽ chau mày suy nghĩ. Tại sao chỉ vì một cú điện thoại mà sắc mặt Chính An lại thay đổi đến như vậy? Rốt cuộc thì người gọi điện thoại là ai chứ?

Đột nhiên, mắt Thiên Di bừng sáng. Lon ton chạy lại chiếc điện thoại để bàn, cô nhanh mắt liếc qua dãy số vừa gọi đến, và lưu vào máy của mình trong nháy mắt.

Rồi tổ chức với tâm trạng khá phức tạp và khó gọi tên, sóc con lướt nhẹ tay trên bàn phím điện thoại rồi do dự một lúc. Sau khi đã đấu tranh nội tâm xong thì cô nhóc mới mạnh dạn nhấn phím gọi.

Tút tut tut

Lạ thật!

Chẳng thể nào gọi được!

Ngơ ngác nhìn vào màn hình điện thoại và nhìn vào dãy số ban nãy, rõ ràng là không sai một số nào, sao lại không có tín hiệu?

Chán nản thở dài, Thiên Di lê từng bước chân nặng trĩu trên con đường đầy nắng. Việc cô nhóc cần làm bây giờ là về nhà và trông chờ vào những gì Chính An sắp kể tối nay.

Trương Vĩnh Khoa đáng ghét, cậu không biết rằng cô đã nhớ cậu biết bao! Nỗi nhớ ấy đã được dung hòa và hiện nay đã hóa thành hận thù. Sợ con hận vì cậu đã nhẫn tâm rời xa cô trong im lặng, chẳng một lời giải thích, chẳng một lời nhắn nhủ.

Cậu muốn dày vò cô lắm sao?

Đồ tồi!

Hộc hộc hộc

Chạy thụt mạng vào bệnh viện, Chính An lao nhanh vào căn phòng ngập sự im lặng rồi tựa lưng vào tường, thở dốc.

Căn phòng im lặng kia không nơi đâu xa lạ chính là nơi trú ngụ của anh chàng bác sĩ trẻ tuổi A Huân. Mỗi khi rảnh rỗi thì Vĩnh Kỳ đều tìm đến đây, đôi khi Chính An cũng thế, vì chỉ có nơi đây mới có thể giúp ba anh chàng kia “tĩnh tâm” và tự an ủi lẫn nhau. Ngoài nơi đây, chẳng còn nơi nào khác!

Nhận thấy sự khác lạ trên gương mặt đầm mồ hôi đầu tiên, A Huân chậm rãi nhìn Chính An hồi lâu rồi đặt câu hỏi, giọng nói vẫn nhẹ và buồn tháy rõ :

- Cậu có chuyện gì à? Sao lại chạy đến đây rồi đứng đờ thờ hòng hộc thế?

- Lúc này, lúc này tôi nhận được một cuộc điện thoại. Giọng nói từ đầu dây bên kia rất quen, rất giống với tên ngốc Vĩnh Khoa – Vói hơi thở gấp gáp, Chính An cố gắng nói thật chậm rãi để A Huân và Vĩnh Kỳ có thể nghe thấy.

Câu nói vừa dứt, mặt A Huân liền biến sắc. Cậu trân trân mắt nhìn Chính An như thể không tin những gì mình vừa nghe thấy.

- Sao?

Lúc này, Vĩnh Kỳ mới đứng lên, chậm chạp sải nhẹ chân trên nền gạch trắng toát. Bước đến cạnh Chính An, cậu cuối đầu ừ ừ rồi nói khẽ :

- Chỉ là giống thôi. Trên thế giới này thiếu gì người có giọng nói khá giống nhau. Làm ơn đừng nhắc về chuyện này nữa!

Lùi thui bước đi trong vô vọng, Vĩnh Kỳ hiện giờ đã đau đầu, đau lòng lắm rồi. Làm ơn đừng một ai khơi gợi lại chuyện đáng thương tâm đó nữa. Phép màu ư? Vĩnh viễn không hề có thứ đó tồn tại đâu! Mọi chuyện đã rành rành trước mắt thế kia, không chấp nhận thì còn làm được gì!

Đợi đến khi Vĩnh Kỳ khuất bóng, Chính An mới gieo tia nhìn khó hiểu về phía A Huân. Rõ ràng lúc này cậu nghe rất rõ ràng mà. Chẳng những thế, người đó còn gọi đúng tên cậu mà.

Phải rồi!

Người gọi điện đã gọi tên Chính An còn gì!

Mất bỗng sáng lên cho một tia hy vọng mỏng manh, Chính An đẩy tia nhìn ấy về phía A Huân, mong muốn A Huân nói vài lời.

- Người gọi đến đã gọi đúng tên tôi. Thật đấy, A Huân!

Cụp mắt xuống, lắc đầu buồn bã, A Huân dời mắt sang khung cửa kính ngập nắng rồi nhỏ giọng. Giống như đang tự nói với chính mình vậy!

- Chắc nhầm lẫn thôi. Chẳng phải ta đã chấp nhận sự thật hay sao. Đừng khơi lại mọi chuyện. - Ngưng lại một lát, A Huân khẽ đứng khò khể rồi tiến về phía Chính An đang đứng, vỗ nhẹ lên vai Chính An rồi tiếp tục thì thào - Về danh tính của tổ chức cũng như tên của những người đứng đầu, hẳn là ai ai cũng biết đến, cho nên, chuyện ai đó biết đến cậu cũng dễ hiểu thôi.

Cũng đúng thôi! Những gì Vĩnh Kỳ và A Huân nói đều đúng cả. Sự thật đang ở trước mắt mà sao cậu cứ viễn tưởng thế kia. Có lẽ, người gọi điện cũng chỉ là tình cờ có giọng nói giống với ai đó mà thôi.

Cậu nên bớt ảo tưởng thì hơn!

Nhếch môi cho một nụ cười buồn, Chính An gật nhẹ đầu rồi ngồi xuống nền gạch trắng toát, lạnh lẽo.

Đưa mắt nhìn vào không trung hồi lâu, Chính An cuối đầu xuống rồi nhủ này nghi hoặc, rõ ràng là nghe đúng chất giọng ấy mà...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Đêm.

Gió lạnh luồng qua khe cửa hở, bao quanh gang phòng ngập ánh đèn chói mắt. Tiếng nhạc du dương phát ra từ một chương trình truyền hình nào đó bỗng chốc hóa thành những đợt sóng dập dềnh, tưới mát tâm hồn ai đó giữa màn đêm tĩnh mịch.

Trống vắng.

Sự im lặng đến nỗi lòng không biết đã xuất hiện trong căn nhà ngập tiếng cười tự bao giờ. Mảng đen bóng tối như vết thương không lành, rưới máu lên trái tim đang còn thốn thức.

Có ro trên chiếc sofa, Thiên Di đưa ánh mắt vô hồn nhìn ra khung cảnh im lìm ngoài khoảng sân rộng đầy áp kị niệm đẹp. Tận sâu trong đáy mắt đen u buồn là tia hy vọng, chờ đợi để được biết sự thật về Vĩnh Khoa. Vì lý do gì mà Vĩnh Khoa lại rời bỏ cô trông khi chẳng hề có bất cứ chuyện gì xảy ra?

Chợt, ánh mắt hững hờ ban nãy khẽ lay động. Cái vóc đáng quen thuộc cuối cùng cũng đã xuất hiện trong khoảnh sân lớn trước nhà.

Phóng khỏi chiếc ghế lạnh lẽo, sóc con nhanh chân chạy đến trước mặt Chính An, gieo tia nhìn mong chờ lên người cậu, khẽ hỏi với giọng gấp gáp :

- Anh Chính An, mau nói cho em biết đi!

- Mình vào nhà đã.

Nghe lời Chính An, sóc con lon ton theo sau cậu vào nhà.

Thả mình lên chiếc sofa quen thuộc, Chính An thở dài rồi đưa tay day day hai bên thái dương một nhồi của mình trong chốc lát. Thời gian như liều thuốc độc cực mạnh, nó không có công dụng làm lành vết thương mà chỉ đào bới cho lỗ hổng đau thương thêm sâu mà thôi. Sự việc diễn ra cứ như hết từ hôm qua, mọi thứ diễn biến quá bất ngờ cứ như một cú đánh mạnh từ Thượng đế giáng vào con người vậy. Không một ai có thể lường trước được những gì sẽ xảy ra cả!

Chớp nhẹ mi mắt, Chính An cố giữ thái độ bình thản nhất để đối diện với cô nhóc tinh nghịch trước mặt. Nén cảm xúc, cậu nói với giọng trầm ấm của mình, âm vực trong giọng nói không ngừng run lên bần bật :

- Anh không giấu em nữa. Thật ra, Vĩnh...

Reng reng reng

Chết tiệt!

Rốt cuộc thì sao đây?

Chuông điện thoại sao cứ canh ngay đúng lúc Chính An định nói với Thiên Di toàn bộ sự thật thì mới reo lên thế kia?

Dời mắt sang nơi phát ra tiếng ồn, Thiên Di khẽ chau mày rồi bước đến chiếc điện thoại đang reo ồm ồm, nhắc máy :

- Alo?

- ...

Đầu dây bên kia không có một tiếng đáp trả nào ngoài sự im lặng đáng nghi. Ngơ ngác đẩy tia nhìn sang Chính An lúc này đã đứng cạnh mình, Thiên Di nghi hoặc lặp lại lời nói của mình một lần nữa:

- Alo?

- ...

Lẽ nào...

Lẽ nào là...

Tròn mắt nhìn Chính An hồi lâu, sóc con run run đưa ống nghe cho cậu rồi hồi hộp nói nhỏ với Chính An :

- Anh Chính An, có khi nào... là... là... mà không?

- Để anh nghe!

Đây cô nhóc sang một bên, Chính An hồi hộp áp ống nghe lên tai. Đầu dây bên kia không hề có một tiếng động nào khác ngoài sự im lặng khi nãy. Bình thần nhìn sóc con, Chính An nghi ngờ nói vào điện thoại bằng giọng điềm tĩnh :

- Alo, cho hỏi là ai vậy?

- ...

Lại im lặng!

Muốn chơi nhau chẳng?

Giữ bình tĩnh, Chính An cố dịu giọng để lập lại lời nói của mình thêm lần nữa. Vì cậu không nghĩ có một ai đó rảnh rỗi đến mức gọi đến chỉ để nghe từ “Alo” vang vọng trong điện thoại.

- Alo, là ai...

- Chính An, là tôi đây!

Chất giọng lạnh tanh đột nhiên thánh thót vang lên bên đầu dây kia của cuộc gọi đến. Bàn thần hồi lâu, Chính An chỉ biết đứng lặng người khi nghe thấy ai đó vừa nói.

Chất giọng ấy, rất quen! Đây đã lần thứ hai trong ngày cậu nghe phải giọng nói quen thuộc này rồi!

Nhận thấy nét mặt thoáng biến sắc của Chính An, Thiên Di tò mò quan sát hồi lâu rồi nhỏ giọng hỏi khẽ :

- Anh, là ai vậy?

- Chính An, cậu nghe cho kĩ đây. Đừng bao giờ nói gì với Thiên Di cả. Nhất là chuyện liên quan đến tôi. Sau này, tôi sẽ giải thích rõ cho cậu, anh Vĩnh Kỳ và A Huân. Nhớ đấy! Không được phép kể chuyện đau lòng ấy cho sóc con, không thì tôi giết cậu!

Từng thanh âm lạnh toát không ngừng vang lên trong điện thoại, thấm sâu vào não bộ của Chính An khiến cậu bất động, không nói nên lời. Liệu, những gì Chính An đang nghĩ là đúng? Rằng Vĩnh Khoa vẫn chưa chết?

Tút. Tút. Tút

Đầu dây bên kia đã gác máy tự bao giờ. Đặt điện thoại lại vị trí ban đầu, Chính An đưa tia nhìn mông lung vào khoảng không vô tận, quên mất sự hiện diện của sóc con.

Rốt cuộc thì đây là thật hay là mơ?

Rốt cuộc thì ai là người vừa mới nói chuyện với Chính An?

Thật mơ hồ! Viễn tưởng!

- Anh Chính An...

Quơ quơ tay qua lại trước đôi mắt vô thần của Chính An, sóc con khẽ gọi tên cậu, nhưng mãi chẳng thấy cậu nhúc nhích hay đáp lời. Bực mình, Thiên Di đưa tay lay nhẹ cánh tay buông thõng kia, nói như quát vào mặt Chính An :

- Nè, anh bị gì vậy?

- À, không!

Giật mình, Chính An vội lấy lại dáng vẻ ban đầu rồi tiến lại chỗ sofa, thả mình rơi tự do vào lòng ghế ấm áp. Nếu những gì Chính An suy nghĩ là đúng, vậy thì, suốt mấy ngày qua, cậu, Vĩnh Kỳ và A Huân đã mắc lừa Vĩnh Khoa?

Nhưng, có quá đáng lắm không?

Cú lừa này, có vẻ rất quá đáng! Kẻ gây ra chuyện này hẳn sẽ phải trả cái giá khá đắt!

Nghĩ thầm, Chính An trầm tư nhìn sang cô nhóc đang ngồi đối diện mình hồi lâu rồi buộc miệng cất giọng. Ẩn sâu trong giọng nói trầm trầm trù mẩn là một lối suy nghĩ mơ hồ về sự việc vừa xảy đến.

- Thật sự thì, Vĩnh Khoa đã đi công tác xa. Vì chuyến đi quá vội và bất ngờ nên cậu ấy không kịp báo trước với em, nên mới phải nhờ đến anh Vĩnh Kỳ sang giúp đỡ.

Chính An ơi là Chính An, sao nói dối tài thế không biết!

Cười ma mị, Chính An khẽ nâng cấp trình độ bốc phét của mình lên thêm một mức nữa chỉ với một câu nói rất nhẹ nhàng :

- Nghe nói Vĩnh Khoa đã có bồ bên ngoài đấy!

Bar.

Tiếng nhạc ồn ào như lưỡi cưa cạy sâu vào não bộ của người đến đây. Từng thanh âm dồn dập như chất kích thích ăn mòn vào tế bào của mỗi người, khiến họ cứ lắc lư điên cuồng theo những nhạc điệu vừa vang lên.

Bên trên chiếc sàn lấp lánh ánh đèn đủ màu và hiệu ứng chóng mặt, một vài cô nàng với thân hình nóng bỏng đang lắc lư một cách điên dại và gây kích thích cho những tên lăng nhăng say mềm.

Một góc khuất nhỏ của quán, ánh đèn đỏ sẫm chiếu thẳng vào gương mặt anh tuấn của một chàng thanh niên điển trai. Cốc rượu trên tay không ngừng chuyển động theo từng nhịp lắc của bàn tay ma quái. Chợt, ánh nhìn sâu hoắc bỗng nhớ ra điều gì đó, buông vội cốc rượu lưng chừng xuống bàn, chàng trai ấy nhanh chóng chen vào đám đông rồi bước ra khỏi quầy để lấy lại khoảng không im lặng cho mình.

Móc chiếc điện thoại trong túi ra, đưa tay lướt nhẹ trên bàn phím rực sáng, chàng thanh niên ấy khẽ mỉm cười rồi nhấn phím gọi khi đã xác định được số cần gọi.

Một tràng “tút” dài vang lên liên hồi. Ngay sau đó, chất giọng lạnh tanh cũng vừa vang lên :

- Tôi nghe.

- Hai ngày nữa!

- Được!

Cuộc nói chuyện diễn ra ngắn gọn đến nỗi không ai ngờ. Toan cúp máy, chàng thanh niên kia nhẹ chớp mắt để tận hưởng bầu không khí tĩnh lặng, êm đềm dưới ánh trắng sáng.

Bỗng, cảm xúc từ đâu ứa về, lấn át mọi suy nghĩ trong cậu. Chần chừ vài giây, cậu thản nhiên nói vào điện thoại, bằng giọng nói buồn buồn :

- Tôi rất ngưỡng mộ anh. Thật đó.

- ...

- Nhưng, tôi không thể làm khác được.

Đầu dây bên kia lại im lặng.

Một lúc sau, chất giọng lạnh tanh ấy mới lại vang lên. Từng câu chữ trôi chậm rãi và đều đều trong ống nghe như một câu chuyện dài vô tận, mà có kẻ cũng chẳng một ai hiểu rõ.

- Không! Đó là đề nghị của tôi. Cứ coi như, một mạng đổi một mạng! Không ai có lỗi cả!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

- Không! Đó là đề nghị của tôi. Cứ coi như, một mạng đổi một mạng! Không ai có lỗi cả!

Câu nói ấy cứ được lặp đi lặp lại trong đầu anh chàng đang ngồi bên bậu cửa kính trong suốt, mãi không ngừng. Nói như thôi thúc, như trách mắng cậu, rằng cậu đã phạm lỗi và gây thương tổn cho người mình thương yêu nhất.

Phải!

Đó là lời đề nghị của cậu!

Không một ai trong chuyện này có lỗi cả, lỗi là ở cậu. Vì cậu đã không cứu được sinh mạng của người có ơn với gia đình mình và vì cậu đã không thể nhìn ra tâm địa của con người đó sớm hơn, để có cách khuyên ngăn ông sớm hơn, để không xảy ra chuyện thương tâm như thế.

Vậy thì, cách giải quyết “một mạng, đổi một mạng” ấy đâu phải không hữu dụng?

Chỉ trách cái đầu của cậu không thể nào nghĩ ra một kế sách nào hoàn hảo hơn thôi. Đành thế, mặc dù tim cậu cũng rất đau, cứ như có hàng vạn mảnh vỡ thủy tinh găm vào. Thật sâu.

Nhớ.

Tận sâu trong tâm trí của anh chàng anh tú là nỗi nhớ vô hạn về thời khắc hạnh phúc và đáng trân trọng. Cậu rất nhớ người con gái ấy. Rất nhiều!

Hằng ngày, việc nghe cái giọng trong trẻo của cô nhóc con nghịch ngợm đã trở thành thói quen của cậu mất rồi. Đến mức, cậu không nghĩ sẽ có lúc cả hai xa cách đến vậy!

Lần này, tuy việc hành động được cho là ngốc nghếch này có thể kéo cả hai ra xa nhau, mãi mãi. Nhưng, vì cuộc sống là muôn vàn thử thách mà, cứ cho là sẽ có cầu vồng sau cơn mưa đi.

Đề nghị được đưa ra vào cái hôm định mệnh ấy có lẽ là một đề nghị đúng. Vì lời đề nghị kia, có thể sẽ thay đổi cả một con người. Cậu tin là thế!

Găm nhăm nỗi nhớ một mình trong mỗi đêm đã là thói quen trong khoảng thời gian gần đây đối với chàng trai này. Cứ cô độc, hiu quạnh như thuở ban đầu, cái thuở mà cậu chưa được gặp mặt cô nhóc con nào đó.

Buồn.

Nỗi buồn cứ đan xen vào nỗi nhớ, ăn sâu vào máu của cậu như một loại côn trùng gây hại, khiến mọi suy nghĩ, hành động của cậu dường như bị kìm hãm, hạn chế. Thường ngày, cậu chỉ việc nằm ườn ra đó và dán mắt vào trần nhà, đốt cháy mọi suy nghĩ, triệt tiêu mọi buồn phiền.

Đã có những khi, cậu muốn bay ngay về nơi nào đó thật nhanh. Và, cô nhóc con đã gây ra nỗi nhớ trong cậu sẽ hiện diện ngay trước tầm với, cậu sẽ chạy đến cạnh cô và thì thầm vào tai “Anh nhớ em!”.

Nhưng, điều đó chắc chỉ có trong mơ.

Hiện giờ, ngay cả một cú gọi cậu cũng chẳng dám thực hiện đề gọi găm nỗi nhớ của mình nữa là. Không phải vì cậu không muốn. Mà là vì, cậu đã trót hứa với một người, rằng cậu phải “mất tích” trong một thời gian khá dài. Chẳng biết là bao lâu nữa.

Chỉ mong rằng, nhóc con kia đừng suy nghĩ lung tung, đừng khóc vì cậu. Và quan trọng là, đừng hận cậu...

Thế đã đủ!

Tích tắc.

Tích tắc.

11h đêm, tổ chức DemonWhite :

Cạch. Cạch. Cạch

Màn hình máy tính sáng trưng liên tục hoạt động và đưa ra những dòng chữ cần thiết cho người xem. Bàn tay thon dài gõ miệt mài lên bàn phím, tạo ra những con chữ chạy dài trên màn hình đang bật sáng.

1 sáng, tổ chức DemonWhite :

Chính An ngồi đó, mắt dán chặt vào chiếc máy tính đang thực hiện nhiệm vụ quan trọng giúp mình. Gương mặt anh tuần có phần hốc hác sau nhiều ngày liên làm việc miệt mài cùng những khoảng thời gian u buồn vô tận. Nhưng bây giờ, nét mặt hăng say vì “công việc quan trọng” đã làm gương mặt ấy bùng sáng, không phải do ảnh hưởng từ ánh sáng của chiếc máy tính kia mà là ánh sáng từ tia hy vọng mới vừa lóe lên sau những cuộc nói chuyện trong ngày hôm qua.

Trước đó, khi vừa trò chuyện và mách “sự thật dối lòng” cho cô nhóc Thiên Di nghe thì lập tức, Chính An liền nhớ đến một việc khá quan trọng mà cậu đã có “đỉnh đáng ngầm” đến.

Đề lại Thiên Di và mỗi nghi ngờ to đùng về việc chồng mình cả gan đi ngoại tình trong lúc đi công tác ở ngôi nhà đầy ánh đèn điện, Chính An vội tức tốc phi như bay đến phòng làm việc của tổ chức để thực thi những ý nghĩ ban nãy lóe lên trong đầu cậu.

Và, đã có kết quả cho sự thành khẩn của Chính An.

Là thế này, khi xưa, vì dễ tiện bề theo dõi mọi hành động trong tổ chức và quan sát “bằng tai” hết thấy mọi thứ diễn ra vào mỗi giờ nên anh chàng chủ tịch lâm trí đa mưu Trương Vĩnh Khoa đã cho gắn máy nghe “nhĩ” vào toàn bộ các khu trong tổ chức. Lẽ tất nhiên, ở phòng của chủ tịch cũng có một chiếc. Hôm đó, Chính An tình cờ biết được nên đã nảy ra một ý định nho nhỏ cho riêng mình.

Với tài năng của mình và những am hiểu về các máy móc cũng như thiết bị hiện đại, Chính An đã dễ dàng lòng ghép chương trình đặc biệt của mình vào trong chiếc máy kia và kết nối vào vi tính riêng của mình trong tổ chức – chiếc máy mà chỉ mình Chính An có quyền sử dụng.

Việc làm “lén” đó, Vĩnh Khoa nào hay biết!

Xem ra, lúc đó, trí thông minh của Chính An không phải thừa thãi. Nhờ thế mà lúc này cậu mới có thể dễ dàng tìm vị trí của ai đó trong vài tiếng đồng hồ miệt mài gõ “cách, cách” trên bàn phím máy tính.

Bây giờ, Chính An chỉ việc kích hoạt chương trình đặc biệt kia là xong!

Mọi việc diễn ra khá suôn sẻ và thuận lợi với Chính An, cậu chỉ việc lưu lại số di động “bí mật” và địa chỉ cần đến.

Thật hoàn hảo!

Ý là, không phải “cách làm” của Chính An thật hoàn hảo mà là “âm mưu” của vị chủ tịch trẻ kia. Mọi thứ hoàn hảo đến không ngờ! Và, Chính An chính là người sẽ phá tan sự hoàn hảo kia một cách bất ngờ nhất.

Cứ chờ đó, Trương Vĩnh Khoa ạ!

Sương sớm.

Từng hạt sương long lanh nhẹ lăn dài trên tán lá xanh um sau trận mưa rào ban tối.

Đúng như người ta nói, sau cơn mưa trời lại sáng.

Hôm nay, quang cảnh thoáng đặng, tinh sạch hơn hẳn hôm qua.

Bầu trời trong vắt màu thiên nhiên tuyệt đẹp, trên nền trên trời chan hòa cùng mây ấy là những hình thù đáng yêu, hóm hỉnh từng mỗi cụm mây xấp mịn như kẹo gòn, thu hút ánh nhìn từ chàng trai đang ngồi đó.

Nghiêng đầu tựa vào tấm kính trong suốt trong một khu khách sạn tiếng tăm ở một đất nước có vai trò lãnh đạo. Chàng thanh niên với gương mặt thoáng nét buồn khê đây tia một vòng quanh khung cảnh thơ mộng trước mắt, hững hờ theo dõi nhịp sống ngày một trôi đi với từng nhịp thời gian trông vắng, không một ai để tâm sự. Với khung cảnh tuyệt đến thế thì cậu rất cần một người ở bên cạnh, vào lúc này. Nhưng, bất lực, vì lúc này, chẳng một ai bên cạnh cậu cả!

Reng reng reng

- Alo?

Chán nản nhấc máy với mớ tâm trạng hỗn độn, chàng trai kia khê nói vào điện thoại với chất giọng mệt mỏi.

Chàng trai ấy thừa biết ai là người hay thường gọi điện cho mình nên cũng chẳng hồi hộp hay vui mừng nữa. Nhưng, lần này, suy nghĩ của cậu đã sai hoàn toàn. Người vừa-gọi-đến không phải là người hay-gọi-điện cho cậu.

- Là tôi đây.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen đến khó quên, phải nói là không thể nào quên được. Chất giọng trầm trầm đơn điệu nói nhẹ vào điện thoại, cho thấy người gọi điện có tâm trạng rất điềm tĩnh, chẳng hề nghi ngờ hay tò mò, cứ như người gọi ấy đã biết rất rõ và tường tận mọi chuyện đã diễn ra vậy!

Đúng vậy! Chính anh chàng điển trai Dương Chính An chứ không ai khác!

- ...

Im lặng hồi lâu, chàng trai đang nằm trên chiếc giường rộng êm ái ấy nhanh chóng ngồi bật dậy, vì ngạc nhiên. Cậu thừa biết ai là người gọi điện, nhưng tại sao người đó lại biết...

Hừ!

Chết thật!

Tại sao cậu lại quên mất con người có nhan sắc “trẻ hóa” kia lại thông thạo mạng internet và các thủ thuật vi tính cơ chứ?

Quả là một sai lầm lớn khi gọi điện để “cảnh báo” anh chàng “muru trỉ” kia!

Trầm ngâm hồi lâu với dòng suy nghĩ khá chính xác của mình, chàng trai ấy lạnh lùng nói vào điện thoại với chất giọng tỉnh bơ như không biết gì.

- Sao cậu...

Chưa kịp để ai đó nói hết câu của mình thì người gọi đến đã hung hăng nói vào điện thoại. Tráo trộn và đầy bất ngờ. Cứ như một món quà tặng dành cho con người thích “đùa” người khác kia!

- Im lặng và ra mở cửa cho tôi. Mau lên đi chủ tịch... Trương Vĩnh Khoa!

- Gì hả?

Tròn mắt ngạc nhiên, Vĩnh Khoa như không tin vào tai mình và những từ ngữ vừa vụt qua não bộ. Từng tế bào thần kinh như run lên bần bật khi trí não giàu vitamin... À, trí não giàu chất xám của mình đã phân tích kỹ lưỡng những thanh từ có phần quan trọng ấy xong.

Chuyện gì đang diễn ra thế?

Vĩnh Khoa đang “cư ngụ” tại Mỹ, không phải đang có mặt tại tổ chức ở Việt Nam. Tại sao lại phải ra mở cửa? Hiện giờ Chính An vẫn đang ở Việt Nam kia mà? Dù cho có thông thạo và rành về lĩnh vực mạng thông tin thì Chính An cũng không thể nào tìm được manh mối của cậu nhanh đến vậy chứ?

Nghi ngờ nhìn về phía cửa phòng, Vĩnh Khoa khẽ nhíu mày rồi bước nhẹ đến cạnh cánh cửa đang đóng im lìm.

Có nên mở không?

Nếu đúng là Chính An, thì cậu phải giải thích rõ mọi chuyện trong lúc này ư?

Còn nếu không phải... thì sao?

Điên thật! Đó đã đúng là giọng nói đặc trưng của Chính An rồi còn gì? Nhầm lẫn sao cho được!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chần chừ.

Do dự.

Cầm chặt chiếc điện thoại vừa lóe sáng trên tay, Vĩnh Khoa không ngừng nghi hoặc dán chặt mắt vào cánh cửa bất động trước tầm nhìn. Tư tưởng trong cậu đang đấu tranh mãnh liệt : Một là mở và giải thích với Chính An mọi chuyện. Hai là không mở và lập tức trốn khỏi đây để Chính An không tìm thấy.

Vòng luẩn quẩn tâm trí không ngừng dẫn dắt Vĩnh Khoa đi hết mê cung này đến mê cung khác, khiến cậu không tài nào tập trung được.

Reng reng reng

Đột nhiên, chiếc điện thoại trong tay cậu lại phát sáng và run liên hồi. Lần này, người gọi là một người khác, không phải anh chàng Chính An muru lược.

Không hề nghĩ suy, Vĩnh Khoa thụt lùi lại vài bước, ấn điện thoại và nghe.

- Hôm nay sao? Được, tôi biết rồi!

Cúp máy, Vĩnh Khoa khẽ thở dài rồi lùi lại thêm vài bước nữa. Khác với những lần do dự khi nãy, cậu không ngần ngại gì mà nhấn phím điện thoại để gọi cho phục vụ phòng. Chưa đầy 5 phút, cậu đã tiếng người phục vụ trước cửa phòng mình và người phục vụ kia đã thực hiện đúng những gì cậu nói qua điện thoại, không sót một chi tiết nào.

- Chào cậu, tôi được Vĩnh Khoa gọi đến bảo đón cậu. Hiện cậu Trương đang đợi cậu dưới sảnh khách sạn ạ!

- Ừ. Tôi biết rồi!

- Mời cậu theo tôi.

- Được.

Mẫu đối thoại ngắn gọn và xúc tích kia không thoát khỏi tai Vĩnh Khoa. Khá hài lòng với những gì vừa xảy ra, Vĩnh Khoa ung dung cho điện thoại vào túi rồi nhếch môi cười lạnh.

Đợi cho đến khi không còn một ai đứng trước cửa phòng mình thì Vĩnh Khoa mới nhẹ nhàng đặt tay lên tay vịn, đẩy nhẹ. Nụ cười trên khóe môi đỏ mọng vẫn nguyên vẹn.

Cạch!

Không gian bên ngoài khá lạnh và tươi mới, hàng mi cong vút khẽ chớp nhẹ vài cái rồi đột nhiên khựng hẳn trong làn gió tươi mát vừa tràn vào gang phòng âm cùng.

Nụ cười trên khóe môi mọng đỏ cũng chẳng còn thấy đâu.

Ngạc nhiên nhìn người đang đứng trước mặt mình, Vĩnh Khoa chỉ biết trừng mắt khó tin chứ không nói gì. Cậu hoàn toàn bất động khi nhìn thấy anh chàng đang hếch môi cười, như châm biếm.

Làm thế nào có thể chứ?

Tên phục vụ phòng đáng chết! Dám không thực hiện nhiệm vụ được giao!

- Tôi thừa hiểu tính cậu, Vĩnh Khoa ạ! Nên, người phục vụ ấy là vô tội. Định không mời tôi vào phòng nói chuyện sao?

- Cậu... - Bỗng, một ánh đèn sáng chói lóe lên trong tâm trí Vĩnh Khoa. Cười lạnh, cậu thần nhiên khoanh hai tay trước ngực, gieo tia nhìn lạ lẫm lẫn dò xét lên người anh chàng trước ngưỡng cửa hồi lâu rồi ngò nghếch cất giọng, nói với gương mặt tỉnh bơ - ... là ai? Tôi có quen cậu?

Khà khà!

Thật tài! Thật vẹn toàn! Cứ giả vờ như cậu đang mất trí nhớ cũng hay.

Cười thâm trong bụng, Vĩnh Khoa vẫn giương đôi mắt “thỏ non” của mình nhìn sang Chính An cứ như là hai người chưa từng gặp mặt nhau thật vậy. Tại sao con người này lại tài ba đến mức hoàn hảo như thế chứ? Nói dối mà không hề chớp mắt!

À, không! Cũng tương tự lúc Chính An lừa gạt cô nhóc cả tin Thiên Di đó thôi. Sẽ ra sao nếu Vĩnh Khoa biết chuyện tày trời đó nhỉ?

- ...

Grừ!!!

Cái tên này!

Định chơi trò mất trí nhớ nữa sao?

Cũ mèn!

Ho nhẹ, Chính An khẽ đảo mắt một vòng quanh con đường nhỏ trong khách sạn rồi nhếch môi cười gian manh. Chẳng nghĩ tình, Chính An thẳng thừng giơ tay lên, đẩy mạnh vào người Vĩnh Khoa khiến cậu thụt lùi lại vài bước chân, bước trở lại vào phòng. Theo đó, Chính An nhanh chân bước vào phòng và tiện tay đóng cửa, cài chốt khóa trong.

Nhanh, gọn, lẹ và đầy bất ngờ!

Có hơi ngạc nhiên nhưng Vĩnh Khoa vẫn cố giữ được bình tĩnh trước thái độ “muốn ăn đấm” của tên bạn thân thói tha Dương Chính An. Vờ “ngây thơ”, Vĩnh Khoa gằng giọng rồi gất lên, đồng thời cũng chuyển ánh mắt không vui sang người lạ mặt vô duyên :

- Làm gì hả? Đã nói tôi và cậu không quen nhau. Có tin tôi gọi bảo vệ không?

Cười nhạt nhẽo, Chính Anh hất hàm, nói với giọng như ra lệnh, cùng điệu bộ gian manh khó lường :

- Gọi bảo vệ? Được, cứ thỏa thích. Tôi chiều cậu!

Gậy ông đập lưng ông đây mà.

Còn gì để nói hay để nguy biện đây Trương Vĩnh Khoa?

- ...

Thấy Vĩnh Khoa im lặng không nói gì, Chính An nhân cơ hội nói tiếp những gì đã được dồn nén bấy lâu trong cậu, bằng giọng căm phẫn, tức giận :

- Cậu rất muốn chết, đúng không? Có biết vì chuyện cậu giả chết mà mọi người dường như mất hết mọi dũng cảm để đối mặt hay không? Khi hay tin, anh Vĩnh Kỳ dường như ngã quỵ, cậu đã từng nhìn thấy anh ấy rơi nước mắt vì cậu chứ? Còn A Huân, ngày càng mất thần, chẳng còn vui vẻ, năng động như ngày nào. Ngay cả tôi, tôi cũng... Còn vợ cậu, cậu có biết khó khăn lắm bọn tôi mới giữ kín được chuyện này không? Nếu biết, cậu nghĩ sóc con có sống nổi không? Vì tan lễ của cậu tổ chức rất nhỏ nên bọn tôi đã lo là và không hề xem mặt người mình đã chôn. Buồn cười thật, tại sao lúc này tôi mới nghĩ đến chuyện quan trọng đó nhỉ? Nếu biết được, người nằm dưới mồ không phải cậu thì bọn tôi đã không như thế rồi. Lần này, trò đùa của cậu là rất quá đáng, Trương Vĩnh Khoa ạ!

Kịch.

Tròn mắt ngạc nhiên, Chính An nhìn trừng trừng đáng người thanh niên anh tú vừa quỳ kịch xuống nền gạch hoa nỉ không chớp.

Sao chứ?

Con người hiên ngang trước giờ không bao giờ cuối đầu trước ai, nay lại có hành động thấp hèn đến như vậy ư? Việc gì mà Vĩnh Khoa lại phải quỳ rạp xuống đất như thế?

Tuy đã từng thấy Vĩnh Khoa rơi nước mắt nhưng chuyện đang xảy ra lúc này là chưa khi nào Chính An nhìn thấy. Thậm chí là chẳng một lúc nào, một thời khắc nào anh chàng chủ tịch trẻ tuổi ấy lại đi làm như vậy cả.

Rốt cuộc là chuyện kinh khủng gì đã xảy ra? Tại sao... tại sao Vĩnh Khoa lại thay đổi đến mức này?

Bất động vài giây, cuối cùng, Chính An cũng lấy lại được bình tĩnh. Đẹp bỏ sự ngạc nhiên đang chiếm trọn trong mắt, Chính An trầm giọng gọi khẽ :

- Cậu...

- Chính An, tôi... xin lỗi!

Sân bay :

- Thiên Di, em đi thật sao?

Với hơi thở gấp gáp vì chạy một mạch đến tận sân bay khi vừa nhận được tin nhắn từ cô nhóc tinh nghịch, Vĩnh Kỳ khó nhọc thốt lên từng chữ trong tiếng thở đứt quãng. Đưa ánh nhìn mong đợi nhìn cô nhóc hồi lâu, cậu lại chuyển mắt sang người con trai mà cậu đang căm hận lúc này đang đứng cạnh Thiên Di bé nhỏ.

Không sai! Anh chàng đứng cạnh cô chính là Minh Tuấn!

Tối hôm đó, sau khi nghe Chính An nói chuyện xong thì Thiên Di đã không ngừng suy nghĩ. Cô nhóc không cho rằng Vĩnh Khoa đã đi công tác xa giống như lời Chính An thuật lại chút nào. Càng không tin Trương Vĩnh Khoa chồng cô lại đi dăn dúi với con “mắm” nào bên ngoài.

Nếu có, chắc chắn cậu sẽ chết chắc! Nhưng, điều đó rất hiếm để được xảy ra!

Một đêm trằn trọc suy nghĩ về chồng mình, cuối cùng, Thiên Di đã đưa ra quyết định cho riêng mình khi nhận được dòng tin nhắn từ số điện thoại của anh chàng lớp trưởng lớp Hội họa, với nội dung :

“Di, Tuấn biết hiện giờ tâm trạng Di rất buồn bực, về chuyện của Vĩnh Khoa, đúng chứ? Nhưng mà, Di nè, nếu một người con trai, một người chồng thực sự yêu thương người con gái, người vợ của mình, thì hẳn là anh chàng ấy sẽ không ra đi mà không hề nhắn nhủ điều gì với vợ mình. Và hẳn là, sẽ không bao giờ làm người yêu thương phải khóc. Vì, khi yêu, ai mà không muốn mang lại hạnh phúc cho đối phương. Di có cảm thấy mệt mỏi không? Mệt mỏi vì phải nghĩ nhiều và suy đoán lung tung? Mệt mỏi vì bị dày vò trong nước mắt? Mệt mỏi vì mọi thứ đang diễn ra? Với Tuấn, Di thật mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không còn đủ sức để chống chọi khi mọi thứ đã quá tải. Từ bỏ luôn là quyết định không dễ dàng, và rất ít người có thể làm được điều đó. Khi không hạnh phúc, bên nhau mà cứ dày vò, đau khổ thì sao không buông tay nhau ra. Để không phải cắn rứt và cho rằng mình đã sai ngay từ lúc khởi đầu? Có lẽ, duyên của Di và Vĩnh Khoa đã hết. Có lẽ, số mệnh hai người đã đưa hai người quá lâu. Vậy thì, tại sao không tự giải thoát cho nhau, để Di không phải khóc khi không biết rằng chuyện gì đang diễn ra quanh mình? [...] Nếu muốn, Di hãy đi đâu đó cho thư thả. Tuấn sẽ là người đi cùng

Di, Di nhé?”

Những gì Minh Tuấn viết trong tin nhắn đều là sự thật. Chúng đều là những gì luôn luẩn quẩn trong đầu của Thiên Di trong dạo gần đây. Và rồi, Thiên Di đã khóc, khóc mà chẳng biết lý do. Cô cũng chẳng cần biết Vĩnh Khoa đã giấu cô chuyện gì, cũng chẳng cần biết hiện giờ Vĩnh Khoa đang ở đâu.

Có quan trọng không chứ?

Thiên Di không quan tâm đến con người đó nữa. Có lẽ, hai người nên sớm kết thúc thì hơn!

“Di muốn thăm Thiên Vũ”

Sau khi đã trả lời lại tin nhắn của Minh Tuấn, sóc con khê nằm xuống giường rồi cô nhắm mắt để ngủ. Không hiểu sao, cô lại chẳng thể chìm vào giấc ngủ và lãng quên mọi chuyện được. Cho đến rất lâu, rất rất lâu sau đó, đến khi không còn ý thức được nữa thì cô nhóc mới dần dần chìm vào giấc ngủ muộn. Tạo cảm giác thư giãn cho cái đầu đang căng cứng của mình.

Đó chính là nguyên do khiến Thiên Di chọn chuyến bay hôm nay để sang Mỹ cùng Minh Tuấn. Đáng ra, cô cũng định từ biệt Chính An, nhưng mà, gọi mãi chẳng thấy cậu nghe máy và tìm đến tổ chức cũng chẳng thấy bóng dáng anh chàng ấy đâu cả. Còn A Huân, vì hôm nay có ca mổ đột xuất nên anh chàng đành phải ở lại bệnh viện. Không đến tiễn sóc con được, cậu cũng rất tiếc.

Tạm biệt người anh cả Vĩnh Kỳ xong, Thiên Di khẽ cười nhẹ rồi kéo vali bước vào trong khi nghe thông báo vang lên.

Đứng đó, nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn khuất dần sau đám hành khách đông đúc, Vĩnh Kỳ tự trách mình, vo tay thành hình nắm đấm rồi xiết chặt.

Mong sao Thiên Di luôn luôn vui vẻ!

Bên cạnh cô nhóc lại là tên Minh Tuấn đáng chết mà không phải Vĩnh Khoa. Chết tiệt! Nếu không tại Minh Tuấn thì hiện giờ, người đi cùng Thiên Di bé nhỏ phải là Vĩnh Khoa mới đúng. Nếu không vì Minh Tuấn, thì giờ họ đã được hạnh phúc bên nhau...

Nhưng, đời đâu như là mơ. Chẳng ai có thể ngờ mọi chuyện lại đi theo chiều hướng như thế cả. Có muốn cũng chẳng thể nào ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Ánh nắng ban mai soi nhẹ vào hàng ghế đá trong khoảng sân đầy cỏ dại. Mùi sương đêm còn đọng lại theo gió thoảng thoảng bay đi, chốc lát lại hòa tan rồi lẫn vào không khí. Từng hạt sương long lanh rơi khẽ xuống nền đất ẩm ương, thấm vào đất. Một quang cảnh thật yên ả, thanh bình và nhẹ nhàng với những thứ dịu dịu, vừa tầm mắt.

Phía bên kia đường, dòng người đông đúc không ngừng ngược xuôi hết như bị cuốn theo dòng chảy của thời gian. Hồi hả. Vội vã. Để chóng bắt kịp chuyển xe của cuộc sống.

Ngược lại với những thứ đang diễn ra để đón chào ngày mới là một tâm trạng hỗn độn rối rồ như tơ sau một đêm trằn trọc không ngủ.

Thở dài, Chính An khẽ ngẩng đầu nhìn lên nền trời xanh thăm thẳm.

Ngày hôm qua, cậu đã thu xếp mọi chuyện để lập tức bay đến nơi có vị chủ tịch trẻ đang “ẩn mình” với ý nghĩ sẽ làm rõ mọi chuyện và trừng trị con người đáng bị “ăn đấm” kia. Khi đến nơi, cậu còn mèm xiu nữa là lại mắc lừa tên chủ tịch đáng chết. Nhưng mà cũng may thật, sau bao năm tháng cùng làm việc với nhau thì Chính An cũng đã dần nắm bắt hết thấy mọi “thói hư tật xấu” của tên bạn trời đánh của mình.

Ngay lúc đứng trước cánh cửa phòng đóng chặt, Chính An đã dồn hết chất xám lại một nơi trong não bộ, vận dụng hết kiến thức và kỹ năng được tích lũy để đối phó với những mưu lược khôn khéo của Vĩnh Khoa. Mập mờ trong lối suy luận với nhiều chiều hướng, cuối cùng Chính An đã rút ra được hai suy đoán có khả năng “đỉnh” cao nhất. Điều đầu tiên, tên ngốc trong phòng sẽ giữ im lặng tuyệt đối và không màng đến tiếng gõ cửa cũng như giọng nói gọi của quen thuộc. Điều thứ hai, một con mồi khác sẽ được sử dụng để dẫn dụ Chính An rời khỏi khách sạn trong thời gian sớm nhất. Và tất nhiên, mọi thứ không ngoài dự đoán và điều nằm gọn trong tầm kiểm soát của Chính An nên cậu mới ứng phó nhanh chóng và đánh lừa được ai kia.

Đúng như người ta thường nói : Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Ở gần Vĩnh Khoa lâu đến như vậy, lẽ nào Chính An lại không sưu tập được nhiều chiêu bồ ịch cơ chứ!

Gặp được “kẻ giả chết” bằng xương bằng thịt trước tầm mắt, Chính An không khỏi “ngờ ngàng và xúc động”. Trong đầu cậu lúc ấy dường như chỉ muốn hỏi rõ Vĩnh Khoa mọi điều. Đơn giản bởi Chính An مطم chắc rằng Vĩnh Khoa sẽ không hành động một cách ngu ngốc và không lý do như vậy. Hẳn là

trong chuyện này vẫn còn chuyện Chính An chưa biết đến. Nhưng, dù thế nào đi chăng nữa, sự việc Vĩnh Khoa đã và đang làm vẫn không thể nào tha thứ một cách dễ dàng được.

Ngay thời điểm Vĩnh Khoa quỳ kịch xuống nền gạch hoa mĩ sang trọng, trông mắt Chính An như dẫn ra hết cỡ, bộc lộ sự ngạc nhiên khôn cùng. Sau đó, những gì được Vĩnh Khoa giấu trong lòng bấy lâu như nước vỡ bờ, kể hết mọi sự trong thâm tâm bao ngày qua. Và giải thích luôn cả nỗi thống khổ của mình đang bị đè nén bao lâu nay.

Ngay đêm hôm đó, mọi sự đã được làm rõ, chẳng còn mỗi nghi vấn nào tồn tại nữa.

Cả người như cứng đờ khi nghe Vĩnh Khoa buồn bã thuật lại câu chuyện có nguy cơ bị chôn vùi trong quá khứ.

Vĩnh Khoa vừa đáng trách, vừa đáng “đánh”, chẳng hề đáng thương tí nào khi ngốc nghếch sử dụng cách hóa tan thù hận như vậy!

Câu hỏi đầu tiên được đặt ra trong đầu Chính An và giành riêng cho Vĩnh Khoa chính là : Tại sao lúc đó cậu không nói với bọn tôi. Cùng nhau tìm hướng giải quyết?

Nhưng, những từ ấy như nghẹn lại ở cổ họng khi Chính An nhìn thấy gương mặt u buồn của Vĩnh Khoa. Khoảng thời gian qua, chắc chắn Vĩnh Khoa cũng đã rất đau khổ và nhớ con sóc nghịch ngợm ở nhà.

Đột nhiên, nghĩ đến Thiên Di, Chính An chợt cảm thấy cắn rứt lương tâm và có lỗi thật lớn đối với cô. Trông khi Vĩnh Khoa đang cố kìm nén cảm xúc và ẩn thân như một kẻ có tội chỉ vì muốn kết thúc thù hận trong lòng Minh Tuấn thì Chính An lại nỡ lòng đi bêu rêu với Thiên Di rằng Vĩnh Khoa đi ngoại tình!

Ôi !!

Dương Chính An ơi Dương Chính An, cậu lần này chết chắc với chủ tịch Trương rồi. Hic hic...

* * *

Quá khứ :

Thời khắc Vĩnh Khoa vừa tỉnh lại và nghiêng mình cử động để đón nhận luồng sáng mới sau bao ngày ngủ vùi.

Cạch!

Tiếng mở cửa đập tan cái ý nghĩ đón nắng mới trong đầu Vĩnh Khoa ngay lập tức. Đồng thời, một tiếng động nhỏ nữa lại vang lên ngay sau đó. Không quá mê mụi để không nhận ra rằng người đang đứng trước mặt mình là người nào và nhận biết được cánh cửa đã được khóa trái cùng lúc với một vật thể đen kình, lạnh buốt được giờ lên không trung trong tích tắc.

Giương đôi mắt hơi mệt nhìn về phía đối diện, Vĩnh Khoa điềm đạm héch đôi môi tái nhợt của mình lên rồi khẽ nói nhỏ, với chất giọng yếu ớt của một bệnh nhân vừa tỉnh lại sau chuỗi ngày dài hôn mê, ngập chìm trong khoảng không cô đơn đầy bóng tối.

- Cậu đến đây tìm tôi cũng đâu cần mang theo vũ khí?

Cười nhạt, Minh Tuấn nhếch môi khinh bỉ rồi ném cái nhìn giận dữ sang Vĩnh Khoa, gất lên :

- Tôi không tìm anh. Tôi đến để giết anh. Còn ngạc nhiên khi tôi đem thứ này đến đây nữa không, Trương Vĩnh Khoa?

Hơi sững người trước thái độ quá đáng của anh chàng cùng lớp với vợ mình, Vĩnh Khoa khẽ nhủ mảy may nghi hoặc. Rõ ràng cậu không làm gì hại đến Minh Tuấn, tại sao Minh Tuấn lại dùng ánh nhìn hung hăng, thù hận và giọng nói oán trách để nói với cậu?

Trước khi Vĩnh Khoa định cất giọng thì chất giọng mạnh mẽ, kiêu căng của Minh Tuấn đã cướp quyền nói trước :

- Vị bác sĩ già làm ở gia đình anh, nhớ chứ? Ông ấy chính là người tôi yêu quý nhất. Tại sao anh lại được quyền sống sót mà ông ấy thì không? Chính anh đã hại ông ấy phải ra nông nỗi ấy!

Vị bác sĩ già làm ở gia đình cậu... Lẽ nào là... Wen?

Rõ ràng rồi!

Vậy ra, Minh Tuấn có quan hệ thân thuộc với Wen!

Chết tiệt!

Chỉ vừa mới tỉnh dậy sau chuỗi ngày dài mê man cùng bóng tối u mê, Vĩnh Khoa vẫn chưa phục hồi sức khỏe và lấy lại thần sắc của mình. Chưa kể đến chuyện Vĩnh Khoa không hề muốn nhắc đến chuyện đau thương của tàn dương quá khứ khi đó. Vì cứu Wen, người cậu luôn kính trọng và quý mến cho dù có gây thương tổn cho cậu, người luôn tin tưởng ông nhất. Vào thời khắc cuối cùng trước khi sự việc tan thương xảy đến, Vĩnh Khoa luôn ôm mong muốn có thể dùng lời nói chân thành của mình để xóa tan lòng tham vô đáy trong Wen. Nhưng, mọi chuyện xảy đến quá bất ngờ, bất ngờ đến mức Vĩnh

Khoa sẽ mất luôn tính mạng của mình nếu không được cứu chữa kịp thời. Trong tận thâm tâm của mình, Vĩnh Khoa không hề muốn mọi chuyện đi theo chiều hướng tiêu cực như thế chút nào. Cậu không hề muốn!

Lúc này, Minh Tuấn – người thân của Wen – lại đích thân tìm đến ngay thời khắc cậu vừa tỉnh thức. Thật trùng hợp! Có lẽ, Vĩnh Khoa đã nợ Minh Tuấn một món nợ lớn vì cậu đã vô dụng đến mức không cứu nổi một mạng người.

Vẫn điềm nhiên quan sát Minh Tuấn, Vĩnh Khoa khẽ thờ dài rồi chậm rãi cất giọng. Nếu muốn, cậu sẽ thuật lại mọi việc của đêm ấy cho Minh Tuấn nghe. Thật sự thì lúc này Vĩnh Khoa đã quá mệt mỏi rồi, cậu không muốn phải hận thù một ai cả, và càng không muốn một ai khác phải thù hận mình. Vì đâu đó trong con người vẫn còn tồn tại thứ tình cảm gọi là vị tha.

- Minh Tuấn, tôi thật sự rất tiếc khi không cứu được Wen. Đối với tôi, Wen là một người đáng kính ngưỡng. Tôi rất biết ơn và quý ông ấy. Chỉ là, tôi không lường trước được lòng tham của con người lại khiến tâm trí người ta ngu muội đến vậy. Sự việc đau thương hôm đó, tôi thật sự không muốn chút nào. Tôi đã cố hết sức mình để mong cứu được tất cả mọi người, đặc biệt là Wen. Nhưng, chỉ với sức của một mình tôi thì việc đó gần như là không thể. Tôi đã liều lĩnh để xong vào cứu Wen, nhưng không được...

- Hừ, đừng biện minh cho hành động hại người của anh, Trương Vĩnh Khoa ạ. Tôi không tin anh lại “cao thượng” đến vậy trông khi ba nuôi tôi lại muốn hại cậu!

Thì ra là ba nuôi!

Nghĩ thầm, Vĩnh Khoa cố rướn người ngồi dậy một cách khó nhọc. Sau khi đã định được cả thân hình yếu sức của mình trên chiếc giường lạnh buốt, Vĩnh Khoa khẽ tựa lưng vào thanh giường, gieo đôi mắt mệt mỏi nhìn Minh Tuấn, nói rõ :

- Tôi không biện minh.

Tin làm sao được khi trong lòng Minh Tuấn bây giờ chỉ chất chứa toàn hận thù?

Cười nhạt với ý nghĩ mĩa mai câu nói của Vĩnh Khoa, Minh Tuấn hạ giọng châm biếm. Cùng lúc đó, cậu duỗi nhẹ chân trên nền gạch nóng mùi thuốc sát trùng, đến trước mặt Vĩnh Khoa và chìa thẳng ngón súng đen kình, lạnh toát vào đầu Vĩnh Khoa.

- Hừ, những gì anh đang nói ý ám chỉ anh là người tốt, còn ông ấy là kẻ xấu, không phải sao?

- Tin hay không tùy cậu!

- Suy cho cùng thì anh cũng chỉ là một tên gian ngoa mà thôi. Cứu người ư? Tôi cóc tin! Chẳng phải anh rất muốn nhìn thấy ông ấy chết hay sao?

Thái độ giận dữ của Minh Tuấn vẫn chẳng làm lung lay Vĩnh Khoa hay thậm chí là dọa dẫm để cậu run sợ. Vì Trương Vĩnh Khoa nào phải kẻ hèn nhát!

Bình thần nhìn chằm chằm Minh Tuấn, Vĩnh Khoa mau chóng tập trung mọi chất xám vốn có trong trí não của mình lại vị trí cần thiết, sau đó bình tâm mà suy ngẫm, tìm ra cách giải quyết êm thỏa cho đôi bên và đánh tan lòng thù hận vốn có của con người.

- Cậu hận tôi? Và rất muốn giết tôi?

- Còn phải hỏi sao? Tôi không nghĩ một người thông minh như anh lại có lúc ngu ngốc đến vậy?

Bỏ qua lời thách thức của anh bạn trẻ nóng nảy, Vĩnh Khoa cười nhẹ rồi trầm tĩnh nói tiếp. Phải chăng cậu đã nghĩ ra cách hay nào đó để giải quyết mọi chuyện?

- Vậy thì, một mạng đổi một mạng. Okay?

- Okay! Tôi rất thích lời giải quyết nhanh - gọn của cậu đấy, chủ tịch Trương ạ!

Cùng lúc đó, Minh Tuấn giờ cao cánh tay cầm súng của mình lên trên, ngang thái dương của kẻ thù, toan bóp cò thì bị chất giọng trầm trầm lạnh toát của Vĩnh Khoa ngăn lại :

- Điên! Tôi không kêu cậu giết tôi bằng cách này! Cậu muốn đi tù à?

- ...

Ngơ ngác nhìn anh chàng đang đứng giữa ranh giới câu sống và cái chết mà vẫn còn tâm trạng dùng những ngôn từ đùa giỡn để đàm thoại cùng mình, Minh Tuấn nghi hoặc nhủ mảy may nhìn Vĩnh Khoa hồi lâu như không hiểu. Mà thật sự là Minh Tuấn hoàn toàn không hiểu Vĩnh Khoa đang ám chỉ điều gì nữa!

Trong khi Minh Tuấn vẫn im lặng và suy nghĩ những gì Vĩnh Khoa ám chỉ thì bên đây, Vĩnh Khoa đã đoạt quyền nói trước, vẫn bằng giọng lạnh tanh vốn có của mình.

- Cậu vẫn chưa hiểu yêu cầu của tôi? Minh Tuấn này, những điều tôi nói với cậu điều là sự thật. Tôi chỉ tiếc cậu không được tận mắt chứng kiến mọi chuyện và gặp mặt Wen lần cuối. Về chuyện “một mạng đổi một mạng” cậu có thể hiểu nom na thế này. Tôi sẽ chết như cậu muốn, nhưng là chết “giả”.

Cũng sẽ có đám tan và chuyện này chỉ mình tôi và cậu biết. Có như vậy, mọi thứ mới thật tự nhiên như thật. Khi Wen mất, cậu đau lòng và hận tôi. Như vậy, khi tôi chết, cũng sẽ có người đau lòng và hận cậu. Trong thời gian “chết giả”, tôi sẽ mất tích cho đến khi cậu bình tâm trở lại và hận thù trong cậu tiêu tan hẳn. Cậu thấy thế nào? Yêu cầu của tôi có vẻ rất hợp lẽ. Một mặt, cậu sẽ không đi tù vì tội mưu sát người tài năng. Mặt khác, tay cậu chẳng nhuộm máu, vì đôi tay của cậu là để tạo ra những bức tranh đẹp như thật. Và quan trọng, mọi người sẽ không gây thêm thù hận cho nhau.

Những thanh từ trầm lạnh thoát ra từ đôi môi nhợt nhạt của Vĩnh Khoa đi sâu vào dòng suy nghĩ của Minh Tuấn và mọi thứ khựng lại khi Vĩnh Khoa thoáng ám chỉ đến người sẽ đau lòng và hận cậu. Như vậy, khác nào nói rằng Thiên Di sẽ hận cậu, oán trách cậu. Vì Vĩnh Khoa là chồng, là người mà cô nhóc yêu thương cơ mà.

Chỉ nghĩ đến đó thôi là Minh Tuấn đã quặng lòng rồi. Minh Tuấn không hề muốn Thiên Di hận cậu chút nào cả!

Đột nhiên, trong đầu Minh Tuấn dấy lên một ý nghĩ. Nếu như vậy, giao ước giữa cậu và Vĩnh Khoa sẽ được thực hiện. Trong khoảng thời gian ấy, Minh Tuấn sẽ tìm hiểu nguyên do của tất cả mọi chuyện về Wen, về Vĩnh Khoa để xác minh sự thật mà Vĩnh Khoa vừa kể. Đồng thời, Vĩnh Khoa cũng phải thực hiện một điều kiện do Minh Tuấn đặt ra. Vậy mới công bình!

Hạ nòng súng đầy mùi chết chóc xuống, Minh Tuấn ung dung cất vật thể nguy hiểm ấy vào túi rồi hất mặt về phía Vĩnh Khoa, trầm giọng bảo :

- Được. Và tôi cũng có điều kiện dành cho anh!
- Tôi đồng ý!
- Oh, anh chưa nghe điều kiện của tôi mà lại đồng ý sớm vậy. Không sợ sẽ hối hận ư?

Sở dĩ Vĩnh Khoa đồng ý một cách nhanh đến độ choáng như vậy là do tận sâu trong đáy lòng mình, Vĩnh Khoa vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Minh Tuấn vì cậu không cứu được Wen. Nhưng nào ngờ, điều kiện mà Minh Tuấn đưa ra lại vượt quá mức tưởng tượng của Vĩnh Khoa.

- Rời xa Thiên Di, mãi mãi. Và cô ấy sẽ thuộc về tôi. Anh làm được chứ? Đừng quên là anh vừa đồng ý với tôi đấy, chủ tịch Trương!
- Cậu...

Sững người trước những gì Minh Tuấn vừa thốt ra, Vĩnh Khoa chỉ biết trừng mắt nhìn chằm chằm Minh Tuấn mà không nói được một lời nào. Làm sao có thể chứ? Cậu làm sao có thể rời xa cô vợ ngọc ngà của mình, thậm chí là vài ngày cũng đã làm cậu muốn phát điên lên rồi.

Không dừng lại ở đó, Minh Tuấn tiếp tục khẳng định yêu cầu của mình trước Vĩnh Khoa, một cách thẳng thừng đến độ khiến Vĩnh Khoa đau buốt tim khi nghĩ đến yêu cầu khó khăn ấy :

- Nói lời phải giữ lấy lời đấy!
- Nhưng...
- Vậy nhé!
- Không được!

Lạnh lùng gạt bỏ yêu cầu đáng ghét của Minh Tuấn sang một bên, Vĩnh Khoa hung hăng nghiền răng như muốn xông đến đâm ngay vào mặt Minh Tuấn mà quên rằng mình vẫn còn rất yếu.

- Được. Thêm một điều nữa vậy. Anh sẽ mất tích trong khoảng thời gian không xác định, cho đến khi anh tìm được Thiên Di. Okay?
- Sao?
- Trong thời gian anh mất tích, tôi sẽ thay anh chăm sóc và đưa Thiên Di đi khỏi anh. Nếu trong tương lai gần anh tìm được Thiên Di thì tôi sẽ chịu thua trước anh, dẹp bỏ hận thù và tiếp tục thực hiện ước mơ của mình. Còn ngược lại, Thiên Di sẽ mãi thuộc về tôi, anh sẽ mất cô ấy vĩnh viễn.
- ...
- Vậy nhé!

Rời đi sau những lời khẳng định của mình, Minh Tuấn duỗi thẳng chân trên nền gạch trắng đầy mùi thuốc sát trùng, bỏ đi trước ánh nhìn như muốn phản đối của Vĩnh Khoa.

Minh Tuấn đi rồi, chỉ còn lại một mình Vĩnh Khoa trong căn phòng lạnh lẽo. Chỉ có căn phòng ấy mới hiểu rõ mọi chuyện và biết được bí mật giữa hai chàng trai trẻ.

Điều kiện Minh Tuấn đưa ra, Vĩnh Khoa thật chẳng muốn thực hiện. Hẳn là Minh Tuấn sẽ đưa Thiên Di đến một nơi mà Vĩnh Khoa vĩnh viễn không tìm được. Vậy thì làm sao...

Khôn khiếp!

Ngay từ lúc đầu, Vĩnh Khoa đã không nên đề ra giao ước điên rồ kia và đừng nên đồng ý thoả thuận vô lý do Minh Tuấn đề ra.

Không!

Đáng ra Vĩnh Khoa đừng bao giờ đồng ý trước khi nghe điều kiện của Minh Tuấn mới đúng. Nếu cậu chịu nghiêm túc và suy nghĩ kĩ càng hơn thì mọi việc đã không nằm trong tầm kiểm soát của Minh Tuấn rồi.

Ngoài kia, bầu trời quang đãng.

Gió vẫn thổi đưa nhánh cây cạnh cửa sổ.

Chỉ có điều, tâm trạng hiện giờ của người vừa hồi phục sau bao ngày biếng lười nằm yên trên chiếc giường lạnh lẽo trong bệnh viện lại không được tốt. Chuối ngày thênh thang phía trước sẽ ra sao đây khi phải rời xa cô nhóc nghịch ngợm, đáng yêu?

Vĩnh Khoa thật chẳng dám nghĩ tiếp nữa!

* * *

Hiện tại :

Tiếng xào xạc khi mỗi chiếc lá xanh tươi va chạm vào nhau do gió thúc đẩy đánh tan dòng suy nghĩ của Chính An ngay lập tức.

Một lúc lâu, bờ môi kia mới khẽ động đậy khi vừa nhìn thấy một dáng người quen thuộc đang từ từ tiến đến phía mình :

- Cậu phải đi bây giờ sao?

Nét mặt bình thản xen chút buồn thảm kín bỗng nhiên rực sáng dưới tia sáng ấm từ ông Mặt trời trên cao. Sải nhẹ đôi chân trên bờ cỏ xanh mướt, Vĩnh Khoa khẽ đẩy mắt về phía Chính An rồi héch môi, tạo nụ cười có như không khi nghe được câu hỏi thoáng qua của cậu bạn thân.

- Ừ!

- Sao nhanh vậy?

Ngớ người, Chính An nghi ngờ hỏi lại với nét mặt hung tợn. Tính đùa nhau chẳng! Chính An tốn công, tốn sức để truy tìm tung tích và địa điểm nơi ở của Vĩnh Khoa. Hơn nữa, cậu còn phải tốn tiền vé máy bay để bay chuyến sớm nhất sang đây nữa là.

Vậy mà bây giờ, một câu nói của Vĩnh Khoa thôi cũng đã khiến Chính An rụng rời tay chân trong thoáng chốc.

- Vì Minh Tuấn đã đề nghị!

Thản nhiên đáp lời Chính An, Vĩnh Khoa còn chẳng buồn ngó xem tâm trạng Chính An thế nào. Vậy nên, chủ tịch Trương không hề biết được Chính An đang dần nổi giận.

Đưa đôi mắt phùng phùng lửa giận nhìn sang bờ vai của con người đáng ghét, Chính An nghiến răng ken két, hệt như muốn ngăn cho lửa giận đừng tràn ra ngoài và bùng nổ dữ dội.

- Tên gốc này, tại sao cậu lại phải ngoan ngoãn nghe lời thằng nhóc đó chứ?

Đáp lại thái độ hung hãn của Chính An vẫn là giọng điệu điềm nhiên đến bất ngờ của Vĩnh Khoa. Đơn giản bởi Vĩnh Khoa vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy gương mặt ai kia vì cậu đang bận ngắm trời, ngắm mây.

- Tôi đã hứa rồi nên phải giữ lời!

- Cậu... thiệt là...

Giờ đây, mức độ sôi máu trong người Chính An đã và đang được dâng lên. Cao ngất ngưỡng!

- Đừng lo, Chính An à. Tôi vẫn ổn mà!

- Ổn? Ổn cái đầu nhà cậu!

- ...

Đột nhiên, như dự đoán được sắc mặt của Chính An khi thốt lên những lời lẽ ban nãy, Vĩnh Khoa chậm rãi quay người lại đối diện Chính An và... ngạc nhiên khi tia nhìn lạnh thoáng chạm ngay tròng mắt rực lửa.

- Cậu đừng quên là vẫn nợ bọn tôi một món nợ. Tôi còn chưa trừng phạt cậu về chuyện quá đáng vừa qua nữa đây!

Gì thế này?

Khi không Chính An lại nổi giận đùng đùng thế kia?

Nghĩ lại, Vĩnh Khoa cũng thấy mình thật quá đáng. Nhưng lúc này không phải lúc để cậu nhận tội với mọi người.

Không được! Vĩnh Khoa phải mau chóng rời khỏi nơi đây và trốn luôn “sự truy lùng” của Dương Chính An mới được!

Nhưng, trễ mất rồi!

Ngay khi Vĩnh Khoa vừa định xoay người bước đi thì chất giọng hù dọa man rợn của Chính An đã vang lên cùng lúc với tiếng lạo xạo của lá cây. Nghe càng thêm rợn người hơn nữa!

- Cậu! Theo tôi về Việt Nam! Ngay và luôn!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Xoàng!

Tiếng thủy tinh va vào nền gạch trơn bóng vang lên, vọng đến tận hành lang vắng người. Tiếng vọng vang mãi một lúc sau thì mới tắt hút.

Từng mảnh vỡ nhỏ li ti, lấp lánh phản chiếu màu nắng dịu dịu.

Nước vương vãi khắp phòng.

Như hóa thành tượng đá ngàn năm trong một giây ngắn ngủi khi đôi mắt bản thân của mình thoáng nhìn thấy bóng dáng một ai đó, A Huân lặng người. Giống như bị tử thần rút hồn khỏi xác, chàng bác sĩ trẻ không hề chớp mắt mà tập trung nhìn trân trân vào con người đang có mặt trong phòng làm việc của mình vừa vài giây.

Giây phút cậu thần thờ buông thõng tách nước ấm vừa rót từ phòng nghỉ về phòng làm việc, thời gian như ngừng trôi.

Bàn tay kia vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu, không hề lay động hay có bất kì dấu hiệu nào cho thấy sẽ nhúc nhích.

Nhận thấy sự ngạc nhiên quá lớn của A Huân, Chính An đang đứng đó vội bước đến cạnh anh chàng bác sĩ trẻ, nói với giọng trầm trầm:

- A Huân!

- ...

Bị giọng nói của Chính An “kéo về” với thực tại, A Huân chớp nhẹ mi mắt vài cái rồi tròn mắt, quay sang nhìn Chính An như không tin. Đưa tay dụi nhẹ mắt mình, A Huân tiếp tục tròn mắt nhìn sang người phía trước, lâu thật lâu.

Sở dĩ A Huân có những biểu hiện ấy là vì dạo này cậu luôn ở trong tình trạng căng thẳng khi ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ, hiệu suất công việc ngày một tăng. Điều đó khiến thời gian của A Huân như bị rút cạn kiệt, và cậu như dần quên đi mọi chuyện liên quan đến Vĩnh Khoa vậy.

Nhưng hôm nay, khi vừa trải qua chuỗi ngày lê thê của những đêm làm việc và những ca mổ không báo trước thì A Huân mới có được vài giây phút thư giãn. Trước khi đẩy cửa bước vào phòng làm việc của mình thì A Huân dường như quên đi việc Vĩnh Khoa đã chết. Cửa phòng vừa hé mở, đột nhiên lại trông thấy nét mặt quen thuộc đến thế, tất cả như khôi lại trong A Huân một mảng chuyện đau thương mà cậu không hề muốn tin là sự thật và cũng chẳng hề muốn nhớ đến chút nào.

Cười nhẹ, Vĩnh Khoa thản nhiên nhún vai rồi tiến tới trước vài bước chân. Khi đã đứng trước tia nhìn ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ của anh chàng bác sĩ A Huân thì Vĩnh Khoa mới chậm rãi cất chất giọng trầm lạnh quen thuộc của mình lên, phá tan cái yên tĩnh khó chịu trong gang phòng đầy mùi thuốc sát trùng nơi bệnh viện:

- A Huân, thành thật xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra khi trước!

Đột nhiên, tinh thần như thoát khỏi bóng tối mê mị vừa rồi. A Huân lảng lảng trở về ghế ngồi, thả nhẹ mình xuống đó rồi cười nhẹ khi hiểu ra trò mưu

mẹo của Chính An. Một lúc sau, cậu ôn tồn cất giọng :

- Chính An, có cần thiết phải nhờ Vĩnh Kỳ làm trò này không? Chuyện qua rồi cứ để qua đi, không nhất thiết lập lại đâu.

- Không...

- Chính An.

Chặn ngang lời Chính An, Vĩnh Khoa nháy mắt ra hiệu cho cậu bạn im lặng. Nhận được dấu hiệu từ chủ tịch Trương, Chính An khẽ lờm nhẹ rồi gật đầu đồng ý cùng nụ cười gượng trên khóe môi. Thật ra, những gì Chính An đang nghĩ trong đầu là thế này : Hừ, đã làm chuyện có lỗi còn nháy mắt với tôi? Đợi sau khi làm rõ mọi chuyện thì cậu chết chắc với bọn tôi đây, Vĩnh Khoa à!

Ngồi xuống ghế, Vĩnh Khoa ung dung quan sát nét mặt A Huân một lúc rồi đột nhiên mỉm cười. Điều đó cho thấy Vĩnh Khoa vẫn chưa cảnh giác được “âm mưu” trà thủ của Chính An dành cho mình, vì Vĩnh Khoa vẫn còn tâm trạng để mà trêu ghẹo người khác cơ mà.

Ho nhẹ, Vĩnh Khoa điềm nhiên cất giọng. Mắt vẫn không ngừng dõi theo mọi nhất cử nhất động của anh chàng bác sĩ tài giỏi.

- A Huân, chuyện của Vĩnh Khoa làm cậu rất buồn, đúng không?

Nhiu mày, A Huân dừng ngay việc đang làm lại. Trong đầu A Huân hiện giờ là một ngàn lẻ một vạn lời nhận xét về Trương Vĩnh Kỳ. Đơn giản bởi A Huân vẫn đinh ninh rằng người trước mặt là Vĩnh Kỳ. Và trò khi giữa Chính An cùng Vĩnh Kỳ đã bị cậu nhìn thấu.

Đẩy mắt về phía con người vừa thốt ra những câu nói vô duyên kia, A Huân lãnh đạm nói :

- Thế còn anh, anh không hề buồn sao, Vĩnh Kỳ?

- Oh, vậy ra Vĩnh Khoa cũng khá quan trọng đối với mọi người nhỉ?

Bỏ qua câu nói của A Huân, Vĩnh Khoa tiếp tục chiêu trò của mình mà không hề để ý thấy rằng có một ánh mắt hình viên đạn đang nhìn cậu chằm chằm từ ngay khi lời nói của cậu được tuôn ra khi này.

Vâng! Là Dương Chính An!

Ở một góc phòng, Chính An hằm hằm nhìn Vĩnh Khoa như muốn nuốt tươi cậu ngay lập tức. Thật chẳng biết Vĩnh Khoa đang nghĩ gì trong đầu mà lại đi nói những lời lẽ như thế để nâng cấp tội lỗi của mình lên vài bậc nữa. Hay... vì vắng xa mọi người lâu quá nên đâm ra... điên?

Nghĩ thầm, Chính An tự gật gù rồi tự kết luận và đưa ra kết quả cuối cùng cho lối suy ngẫm bấy giờ của mình. Nếu thật sự có chuyện như thế thì cậu sẽ sớm “tổng cổ” tên thói tha Trương Vĩnh Khoa này vào... nhà xác mất!

Hơi bực bội vì lời nói mang tính khiêu chiến của Vĩnh Kỳ, A Huân hơi nhàu mày khó chịu. Đẹp đong hồ sơ bệnh án sang một bên của chiếc bàn ngập hồ sơ, A Huân đặt nhẹ hai tay lên mặt kính trong suốt, nhẹ nhàng cất giọng. Nhưng ẩn chứa trong câu nói tưởng như nhẹ tựa sóng biển lúc hoàng hôn ấy lại là một viên đạn vô hình trượt ngang trơn trượt trí tuệ.

- Với trách nhiệm là một bác sĩ của bệnh viện này, tôi đề nghị anh nên mau chóng làm hồ sơ nhập viện. Vào khoa... thần kinh, ngay bây giờ!

Cũng may là đang tựa lưng vào thành tường trắng nên Chính An mới không té nhào ra phía sau một cách bất ngờ. Hả hê với lời nói khích tướng của anh chàng điển trai A Huân, Chính An cười ngất ngèo một cách lên lúc. Thật không ngờ, tài “ăn nói” của bác sĩ Huân ngày càng chuẩn và phóng ra nhiều lưỡi dao bén đến bất ngờ. Xem ra, những người “ở chung” với cánh tay đắc lực và cái đầu trọng tâm của Demon dần dần đã được “huấn luyện” một cách “nghiêm khắc” về biệt tài ăn nói. Với cái đà này, chắc chắn tương lai A Huân sẽ học được nhiều, nhiều và nhiều thứ “hay ho” hơn rồi!

Dùng chiêu công kích không thành, Vĩnh Khoa đại bại nặng nề đành ôm hận ngậm ngùi. Không vội bỏ cuộc trong trận chiến đầu tiên, chủ tịch Trương vẫn ngoan cố cứng đầu đóng vai Vĩnh Kỳ nhằm mục đích “bôi nhọ” thanh danh anh song sinh của mình.

- A Huân, cậu đang làm gì vậy?

Dở hơi! Đúng thật là dở hơi!

Trầm ngâm nhìn xoáy con người hết thuốc chữa trước mặt, A Huân hếch môi rồi thản nhiên đáp :

- Anh cũng biết rằng tôi rất bận sao? Vậy có phiền không nếu tôi trịnh trọng mời anh rời khỏi nơi này, Trương Vĩnh Kỳ?

Rầm!

Cánh cửa phòng làm việc được đánh bật một cách bất thình lình và gây ra tiếng ồn nhất định, ảnh hưởng đến những thành phần có mặt trong gian phòng tràn mùi thuốc sát trùng.

Người ngoài cửa dừng dừng nổi giận. Tròng mắt hằn mạnh tia đỏ khiến gương mặt trông hung bạo hằn hơi. Nói cách khác là rất giống quái thú vừa xông chồm và muốn thịt kẻ nào vừa xuất hiện trước mặt.

Vốn dĩ định đến tìm A Huân tán gẫu và hỏi tung tích của anh chàng Chính An nên Vĩnh Kỳ mới vội vội vàng vàng chạy đến nhà hàng, đánh no nê một bữa. Sau đó còn gọi điện cho cô vợ thân yêu Bảo Châu của mình để nói những lời tình cảm “củm” cho thỏa niềm mong nhớ sau bao tháng ngày lìa xa chưa có dịp trùng phùng. Cuối cùng, Vĩnh Kỳ phóng xe ngay đến bệnh viện – nơi A Huân làm việc với ý định “tám” chuyện.

Ai ngờ, khi vừa đứng trước cánh cửa phòng đóng im lìm, Vĩnh Kỳ lại vô tình nghe được câu nói “Anh cũng biết rằng tôi rất bận sao? Vậy có phiền không nếu tôi trình trọng mời anh rời khỏi nơi này, Trương Vĩnh Kỳ?” gây mất thiện cảm này.

Trong đầu cậu lúc đó không còn gì ngoài ý nghĩ xông thẳng vào bằng cánh phá cửa.

Nhưng, con giận lập tức được dập xuống bằng một thao nước lạnh vô hình.

Vĩnh Kỳ bất chợt hóa tượng khi nhìn thấy “bản sao” y hệt mình đang đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người mình như thể mình là người ngoài hành tinh mới vậy.

Gạt bỏ cái suy nghĩ điên rồ duy nhất trong đầu mình, Vĩnh Kỳ đuổi thẳng chân, bước vào phòng ung dung. Quét mắt tới lui trên “hành hải” con người trước mắt, Vĩnh Kỳ bất giác quay sang A Huân, cười thích thú :

- A Huân, tôi không ngờ cậu lại có biệt tài này đây. Còn chế tạo được cả người máy hệt tôi y đúc. Cậu dùng gen của tôi à?

Lúc này, mắt A Huân mở to hết cỡ, nhìn Vĩnh Kỳ trùng trùng như muốn nói điều gì đó. Nhưng tiếc là những câu chữ ấy lại bị nghẹn đắng ở cổ họng.

Duy chỉ có Chính An là người bình thần nhất, nhàn rỗi nhất. Cậu thản nhiên đứng đó như người vô hình mà dõi theo tình hình đang diễn ra.

Rất nhanh chóng, A Huân lập tức dùng lí lẽ của Vĩnh Kỳ đá sang kẻ nhàn rỗi, bằng giọng nghi hoặc :

- Chính An, cậu cũng quan tâm đến lĩnh vực đột biến gen trong sinh học ư? Người máy cậu tạo ra lại còn rất mưu trí, đối đáp lưu loát với tôi cơ đấy!

Ngay tức khắc, mọi ánh nhìn đều chuyển sang người vô hình, vô âu, vô lo này giờ. Từng tia nhìn nhọn và bén như từng mảnh vỡ thủy tinh còn vương trên sàn gạch, chúng cứ nhắm thẳng vào Chính An bé nhỏ, chực xông đến.

Cùng lúc, lời nói của A Huân là tiêu điểm duy nhất mách bảo Vĩnh Kỳ rằng người cậu muốn tìm cũng hiện đang ở đây. Chỉ là, cậu không đoán được mấy ngày nay tên nhàn rỗi ấy bỏ đi đâu thôi. Lẽ dĩ nhiên, hai chuyện được gộp lại làm một. Điều đó càng làm nổi khó hiểu và bức bối trong Vĩnh Kỳ đáng cao hơn.

Chuyện quái gì thế này? Từ người xem kịch lại biến thành người tháo gỡ khuất mắt ư?

Chẳng do dự, Chính An lia tia nhìn ám chỉ sang người còn lại trong phòng. Cậu lờm lờm kẻ buộc dây đùa cợt bằng ánh mắt sắt lèm.

Người vui sướng nhất, tất nhiên là Trương Vĩnh Khoa.

Anh chàng này rốt cuộc chẳng nghĩ đến kết cục của mình gì cả. Vừa “hoàn dương” mà lại mưu mẹo bày trò phá rối người “bị thương”. Nay tội nặng càng thêm nặng. Hẳn là chuỗi ngày dài tiếp theo Vĩnh Khoa sẽ khó sống trên chính mảnh đất của mình đây!

- Này, cậu nói gì đi chứ?

Đợi mãi mà chẳng thấy Vĩnh Khoa có động tĩnh gì nên Chính An cất giọng hỏi thúc. Mong cho mau chóng tháo bỏ khuất mắt trong mỗi người và mong cho mạng sống bé nhỏ của chính bản thân Chính An được bảo toàn. Cậu đã lạnh sống lưng lắm rồi khi mà cứ luôn nhận được ánh nhìn không mấy “vui vẻ” từ Vĩnh Kỳ và A Huân.

Vẫn chưa muốn dứt điểm trò hề của mình tạo ra, Vĩnh Khoa đứng phắt dậy, bước đến cạnh Chính An, nghiêm túc bật ra từng thanh từ :

- Tuân lệnh ông chủ!

- ...

- Dương Chính An, cậu định chơi bọn tôi à?

Chất giọng trầm thấp của A Huân nhẹ vang bên tai làm Chính An giật thót người. Cái gì thế này? Cậu từ người vô tội sao lại thành ra kẻ có tội thế kia?

Trương Vĩnh Khoa đùa dai thật!

Lửa giận từ hai người kia không biết tự khi nào đã truyền sang cho Chính An, khiến cả người cậu nóng bừng bừng. Chỉ muốn tìm đối tượng trút giận cho xong. Hiên nhiên, đối tượng chỉ có một và chỉ một mà thôi.

Quay quắt sang con người chủ mưu, Chính An trừng mắt, gắt lên :

- Trương Vĩnh Khoa, cậu còn định đùa tới khi nào nữa?

Tại một nơi khác trên Trái đất :

Tranh cãi không hề có chỗ đứng như ở nơi nào đó bạn này.

Khí trời quang đãng thật thích hợp để vui đùa bên ngoài. Và đó là lý do khiến ông bà đồng ý cho cậu nhóc Thiên Vũ tung tăng chơi đùa cùng đám bạn bên ngoài một lúc lâu.

Hón hờ chạy quanh bồn nước cùng một vài đứa trẻ trạc tuổi mình, Thiên Vũ cười khúc khích khi phát hiện ra những chú bò câu trắng muốt đang âm thầm ăn vụn bánh.

Ngồi xuống nơi gần những chú bò câu xinh xắn nhất, Thiên Vũ cùng đám bạn chăm chú theo dõi từng hành động vụn vặt của loại động vật bé nhỏ hiền lành này. Một cách thích thú.

Vì mãi mê ngắm nhìn những chú chim câu xinh đẹp mà nhóc Thiên Vũ không nhìn thấy hai người nào đó đang dần tiến lại phía cậu. Thật chậm rãi!

Cười tí mắt khi nhìn thấy cậu nhóc lém lỉnh sau bao ngày không gặp mặt, Thiên Di rón rén bước thật khẽ đến phía sau lưng con trai mình. Sau khi đã đạt được khoảng cách như mong muốn, cô mới nhẹ nhàng thì thầm bên tai cậu nhóc :

- Bò câu xinh nhĩ?

Thoáng nghe thấy giọng nói lạ mà lại quen, Thiên Vũ ngơ ngác giương mắt tìm kiếm và ngẩng nhẹ mái đầu lên. Chợt, đáy mắt lạnh lợi bùng sáng khi nhận ra một ai đó quá đỗi thân quen.

Đứng phắt dậy, Thiên Vũ nhào vào lòng Thiên Di rồi mừng rỡ reo lên :

- Mẹ Thiên Di, con nhớ mẹ lắm lắm lắm luôn!

Ôm chặt cậu nhóc vào lòng mình, Thiên Di như muốn òa khóc vì vui. Từng ngón tay thanh mảnh chạm nhẹ vào mái tóc đen mượt mà, vuốt thật chậm. Cảm giác ấm áp lan tỏa đến từng tế bào trên cơ thể. Ánh nắng vàng mượt mà truyền xuyên qua bồn nước lung linh, tạo nên những mảng sáng huyền ảo tuyệt đẹp.

Đột nhiên, Thiên Di cảm thấy nhớ Vĩnh Khoa vô cùng. Nhớ cái cảm giác mà Vĩnh Khoa đang rộng tay, ôm trọn hình dáng bé nhỏ của cô vào lòng. Rất ấm áp! Rất an toàn!

Nhưng mà, có lẽ đó đã là chuyện của quá khứ rồi. Có nhớ cũng chỉ thêm đau lòng mà thôi, chi bằng cứ quên đi cho nhẹ lòng.

Rời mái đầu khỏi vòng tay nhỏ nhắn của mẹ mình, Thiên Vũ lúc này mới có cơ hội ngó nghiêng sang người con trai đứng cạnh mẹ. Trong đầu cậu nhóc thông minh, lạnh lợi này đang có một bảng so sánh thật rành rọt.

“Không cao bằng ba Vĩnh Khoa. Không đẹp trai bằng ba Vĩnh Khoa. Có lẽ cũng không giỏi bằng ba luôn. Nhưng lại đi cùng mẹ Thiên Di đến đây trông khi lúc trước ba Vĩnh Khoa lại đi có một mình. Suy ra người này là người xấu. Phải giúp ba Vĩnh Khoa lấy lại mẹ Thiên Di mới được!”

Thấy cậu nhóc nhìn mình trân trân, Minh Tuấn hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng mau chóng lấy lại phong thái, cười thân thiện nhìn Thiên Vũ.

- Chào Thiên Vũ, chú là Minh Tuấn!

Ngay lập tức, Thiên Vũ lại lập bảng so sánh : “Ngay cả tên cũng không đẹp bằng ba Vĩnh Khoa.”

Đối với nhóc Thiên Vũ, ba Vĩnh Khoa của nhóc luôn luôn đứng ở vị trí số một, không ai sánh bằng.

Ý thức được phép lịch sự tối thiểu mà mình được học ở trường, Thiên Vũ cười lạnh lợi rồi nhanh chóng đáp lời Minh Tuấn :

- Chào chú ạ! – Quay sang Thiên Di, nhóc con hôn hờ bảo – Mình về nhà đi mẹ. Chắc ông bà sẽ rất vui nhìn thấy mẹ đó.

- Ừ.

Nắm chặt cánh tay non nớt của Thiên Vũ, Thiên Di nhoẻn miệng cười rồi dắt cậu nhóc đi. Theo sau vẫn là Minh Tuấn với gương mặt trầm tư như đang suy ngẫm điều gì đó quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28

Áng mây thứ 28 : Xin lỗi? Muộn rồi... ưm!

- Trương Vĩnh Khoa, cậu còn định đùa tới khi nào nữa?

Giọng nói “truyền nhiễm” của Chính An như liều độc được có tính kích thích mạnh bạo, truyền thẳng đến từng giác quan của Vĩnh Kỳ và A Huân, làm tê liệt mọi cảm xúc và suy nghĩ trong não bộ ngay tức thì.

Cùng lúc, hai gương mặt đang thư giãn vì trò đùa của anh chàng Chính An đột nhiên căng cứng lại. Mọi cảm xúc trên hai gương mặt dường như tan biến vào hư vô.

Cạch!

Cộc cộc cộc

Cây bút trên tay A Huân tìm được sự tự do, roi thẳng xuống nền gạch trắng toát, phát ra những thanh âm khô khốc tê liệt. Lăn đến mũi giày đen, cây bút bị mới giảm tốc độ lăn và dừng hẳn lại ngay trước mũi giày, hết như một tên nô lệ đang quỳ sấp trước mặt chủ nhân của mình.

Giương đôi mắt ngạc nhiên của mình nhìn sang Chính An rồi lại dời đến anh chàng có gương mặt hệt Vĩnh Kỳ, A Huân bản thân không nói nên lời. Đường như cuồng hống cậu đã bị vật gì đó chặn ngang mắt rồi!

Trụ vững trên đôi chân như muốn rã rời của mình, Vĩnh Kỳ ngỡ ngác đầy ánh nhìn nghi hoặc sang con người kia, quét tới quét lui như thể không tin. Một lúc lâu, đôi môi đỏ mọng bắt đầu run run, như muốn nói điều gì đó mà không tài nào nói được.

Thở nhẹ, Vĩnh Khoa chậm chạp cho một tay vào túi, ung dung khom người nhặt cây bút bị lên, mang đến chỗ A Huân và đặt vào chiếc hộp đựng viết trên bàn. Xong, cậu trầm ngâm cất giọng, cứ như một kẻ phạm tội đang đứng trước phiên tòa xử phạt. Tự nhận hết mọi phần lỗi do mình tạo ra.

- Xin lỗi! Vì tất cả!

- ...

Trong giây lát, cả căn phòng đột nhiên bị nhấn chìm bởi sự im lặng đến độ ngột thở. Chẳng một ai cất lời phá tan bầu không khí ngột ngạt giữa bốn chàng trai kể từ lúc những lời nói thành khẩn kia vừa thoát ra khỏi khóe môi miệng đỏ.

Vẫn giữ nét bình thản trên gương mặt, Vĩnh Khoa âm thầm dời mắt quan sát hết thấy mọi gương mặt trong phòng. Chờ đợi “phản tội”. Nhưng, mọi chuyện một lần nữa lại nằm ngoài dự đoán của cậu.

Từ gương mặt ngạc nhiên tột cùng, Vĩnh Kỳ nhanh chóng đổi biểu hiện cảm xúc trên mặt mình thành nét cười vui mừng quá lạ. Cậu nhào đến Vĩnh Khoa, ôm xiết thật chặt rồi “thút thút”:

- Vĩnh Khoa, em có biết anh rất đau lòng không? Tại sao lại hành động NGU NGỐC như vậy hả thằng NGỐC? Hu hu hu...

Trò quái gì thế này?

Cố gắng đẩy mạnh Vĩnh Kỳ ra khỏi người mình, Vĩnh Khoa chau mày khó hiểu nhìn đối phương trân trân bằng đôi mắt lạnh tanh khi xưa. Lẽ ra cậu sẽ không dùng ánh mắt như vậy để nhìn anh mình sau bao ngày cách xa đâu, vì cậu vẫn còn nợ Vĩnh Kỳ một ân tình khi nhờ vả Vĩnh Kỳ đến đây giúp đỡ. Hơn nữa, việc nhờ vả Vĩnh Kỳ đến đây một chuyện lại còn gián tiếp làm gián đoạn giai đoạn hạnh phúc cao trào của anh trai mình nữa chứ.

Nghĩ kỹ, Vĩnh Khoa thấy mình thật có lỗi với anh trai biết bao!

Quay trở lại với tình huống hiện giờ, chỉ vì những ngôn từ phát ra từ cái loa phóng vệ tinh kia, Vĩnh Khoa nghe không lọt tai tí nào. Nói cách khác, Vĩnh Khoa không tài nào nhồi nhét những lời kêu than kia của Vĩnh Kỳ vào bụng cho được. Có nước ghen mà chết tức tưởi mất!

Cũng đúng thôi! làm Vĩnh Khoa tức là một trong những điều nằm trong kế hoạch của Vĩnh Kỳ từ trước rồi mà.

Vĩnh Kỳ đã cố tình chạy lại ôm chặt Vĩnh Khoa để thể hiện nỗi nhớ mong của mình giành cho em trai, một cách thăm thiết. Còn nữa, cậu đã cố tình nhấn mạnh nguyên âm và phụ âm gần cuối để tôn thêm sức nóng cho câu nói đau đớn mang tính quặn quai của mình còn gì. Ngu ngốc, ngốc. Nghe chẳng phải rất hài hước và thuận tai hay sao?

Bỏ qua người anh trời cần của mình, Vĩnh Khoa kinh ngạc trở mắt dò dẫm khi nhìn thấy chàng bác sĩ trẻ A Huân đã đang đứng trước mặt mình tự bao giờ, cùng hai hàng nước mắt lăn dài trên gương mặt non nớt chất chứa sự gian manh khó lường.

Không thốt nên lời, Vĩnh Khoa chỉ biết im lìm nhủ mảy, thể hiện ngôn ngữ không bằng lời qua đáy mặt kính gác tốt độ. Có nhớ cậu cũng đau nhất thiết phải khóc như thế? Xem ra, Trương Vĩnh Khoa cũng rất quan trọng đối với mọi người nơi đây nhỉ?

(Anh ấy lại một lần nữa tự đề cao bản thân mình. Phục sát đất)

Giống hệt Vĩnh Kỳ, A Huân lại ôm chăm lấy Vĩnh Khoa, kèm theo hành động nhỏ.

- Tại sao cậu lại mất tích lâu đến vậy? Có biết bọn tôi lo thế nào không? Bọn tôi còn tin những chuyện cậu ngầm sắp đặt là sự thật nữa. Cậu tại sao lại ngốc đến như vậy? Nếu có chuyện gì khó suy nghĩ tại sao lại không bàn bạc cùng bọn tôi? Sao lại hành động một mình? Cậu không nghĩ đến bản thân thì cũng nên nghĩ đến vợ, con mình chứ? Còn có bọn tôi nữa mà. Cậu chết một mình thì cũng tốt đấy, vì Thế giới mất đi một người sẽ rộng rãi hơn. Nhưng cậu nghĩ xem, nếu cậu chết mà làm người khác đau khổ, rồi tự nhiên sống lại thì sao cậu không chết quách cho xong? Lại còn ngu ngốc đòi mạng sống của mình. Cậu thật sự muốn chết đến mức phải làm như vậy ư? Vậy sao không nói sớm với tôi, trong ngành của tôi có rất nhiều cách chết đẹp. Chắc chắn cậu sẽ rất thích!

Mỗi câu nói là một cái đánh mạnh vào lưng Vĩnh Khoa, vì thế, A Huân không ngại gì mà suy nghĩ thật nhanh những lời cần thiết và trau chuốt cho văn chương hoa lệ để nói với chủ tịch Trương. Cùng với lời nói và hành động là biểu lộ cảm xúc trên gương mặt. Mọi cảm xúc của A Huân thay đổi đến độ choáng ngợp, khiến ai đó cười nghiêng ngả phía sau. Ngay cả A Huân, nếu cậu không cố gắng cầm cự thì có lẽ đã bật cười khanh khách vì tài lẻ của mình mất rồi. Cũng may là cậu đang trong tình trạng “giấu” mặt phía sau lưng Vĩnh Khoa.

Nói đi thì phải nói lại, thật tình thì A Huân đánh đau chứ chẳng đùa! Bằng chứng là gương mặt lạnh tanh của Vĩnh Khoa đang nhăn nhó đầy khổ sở phía sau.

Thú vị thật!

Chính xác thì đó cũng là một trong những việc cần làm để tiếp đón vị khách lạ mà quen Trương Vĩnh Khoa. Theo đúng như kế hoạch từ trước.

- Aish, cậu có cần mạnh tay vậy không, A Huân?

Đau rất cả lưng, Vĩnh Khoa đau khổ đẩy A Huân ra xa cơ thể mình rồi nhăn nhó than vãn. Trong khi đó, Chính An lại làm lủi cười lên một cách thích thú nhìn hiện trường vụ án đang diễn ra đúng như kế hoạch. Thật sáng khoái!

Mà khoan đã!

Những lời A Huân nói vừa rồi sao nghe mà quen tai đến thế? Hơn nữa, điệu bộ của Vĩnh Kỳ cũng rất lạ lẫm?

Đưa tay xoa xoa cằm, Vĩnh Khoa lờ mờ mắt ngắm nghĩ mọi chuyện. Đột nhiên, từ dưới nền gạch lạnh toát, Vĩnh Khoa nhìn thấy một vật gì đang nằm lẩn lóc cạnh chân A Huân. Rất đáng nghi!

Tò mò cuối người xuống thấp, Vĩnh Khoa đưa tay nhặt vật lạ mặt ấy lên, sẫm soi hồi lâu.

Đây chẳng phải thuốc nhỏ mắt hay sao?

Thuốc nhỏ mắt?

Một mối liên hệ vô cùng hợp lí. Vô cùng logic và chuẩn xác.

Trong tức thời, Vĩnh Khoa quay quắt lại phía sau vì cậu có cảm giác bị đâm lên sau lưng. Thật không ngờ, trực giác của Vĩnh Khoa luôn luôn đúng. Cậu đã nhìn thấy một Dương Chính An đang cười nghiêng cười ngả. Trông rất khoái trá!

Vì Chính An vẫn đang cười sặc sụa và vì Vĩnh Khoa đột nhiên xoay người lại một cách bất ngờ nên Chính An đáng thương vẫn chưa kịp ngậm mồm lại. Nụ cười gian manh vẫn còn cơ hội hiện diện trên gương mặt gian trá đầy gian xảo.

Lại tiếp tục kích thích não bộ hoạt động, vận dụng hết chất xám có trong đầu, Vĩnh Khoa không ngừng đưa ra kết luận.

Thứ nhất, Chính An đột nhiên tìm được Vĩnh Khoa trông khi cậu nguy trang một cách hoàn hảo cho vở kịch của mình đã làm xuất hiện một dấu hỏi to đùng trong tư tưởng Vĩnh Khoa.

Làm sao mà Dương Chính An có thể điều ra tung tích bí ẩn của cậu chỉ trong tích tắc?

Thứ hai, Chính An kiên quyết lôi Vĩnh Khoa về Việt Nam.

Mặc dù cậu có thể về Việt Nam cùng Chính An vì lúc này sóc con không còn ở đó, nhưng hành động khó hiểu của Chính An khiến Vĩnh Khoa không khỏi hoài nghi.

Thứ ba, vừa về đến Việt Nam thì Chính An đã lôi ngay Vĩnh Khoa đến bệnh viện, nơi A Huân làm việc chỉ với câu nói : Cậu phải tìm cách xin lỗi mọi người đi!

Chính câu nói kia đã làm sự hoài nghi trong Vĩnh Khoa dâng lên thêm một mức. Tại sao phải tìm cách xin lỗi? Và còn thái độ mờ mờ ám ám của Dương

Chính An nữa. Thật đáng nghi!

Cuối cùng, những gì xảy ra giờ Vĩnh Kỳ và A Huân làm hết như được lập trình sẵn trong đầu vậy. Rõ ràng tính cách của hai con người kia hoàn toàn không như vậy, làm gì có thể bộc lộ được những xúc cảm “đáng khen” đó chứ?

Vĩnh Kỳ bù lu bù loa thút thít một cách khó khăn, ngượng nghịu. Lời nói của Vĩnh Kỳ còn mang hàm ý mắng trực tiếp Vĩnh Khoa.

A Huân dùng thuốc nhỏ mắt tạo hiện tượng khóc giả, lại còn ngang nhiên đánh người giữa ban ngày cùng những câu từ dài dòng. Chẳng phải muốn kéo dài thời gian để đánh cậu thêm vài cái thật đau hay sao?

Dựa vào những lí lẽ, lập luận trên của mình, Vĩnh Khoa đã đưa ra kết luận cuối cùng : Cậu đã và đang bị lừa toàn tập!

Gương mặt ngáo ộp của Vĩnh Khoa là chất xúc tác ngay lúc này, chính nó đã khiến cả ba chàng trai đang cố kìm nén cảm xúc liền vỡ òa trong vui sướng. Tiếng cười hả hê vang vọng khắp gang phòng làm việc, tạo bầu không khí dễ chịu hơn so với những thời khắc nghẹt thở ban này.

Trùng mắt, Vĩnh Khoa nhìn chằm chằm Chính An, lạnh lùng gắt :

- Cậu còn bảo tôi xin lỗi?

- Xin lỗi? Muộn rồi cung!

Chộp lấy thờ cơ, Vĩnh Kỳ nhanh miệng đá lại câu nói của Vĩnh Khoa rồi ôm bụng cười như điên. Thật không ngờ hôm nay Trương Vĩnh Khoa lại mắc lừa cả đám một cách ngây thơ đến vậy. Quả là cơ hội hiếm có!

Bầu trời trong veo màu của nắng.

Gió nhẹ thổi vào thân cây to lớn, tạo không gian rộng thênh cho những tán lá xanh um khiêu vũ cùng nhau. Khúc nhạc êm đềm tường chừng như không âm thanh lại chính là cái mà con người ta mong chờ nhất để được nghe thấy. Bài nhạc của nhịp sống, của nguồn sống, của cuộc sống.

Tựa lưng vào gốc cây, Thiên Di ngẩng đầu đón gió cùng nắng ấm. Luồng khí ấm mát từ trên không trung bao trùm lấy thân hình nhỏ bé, ôm trọn vào lòng vỗ về.

Bỗng, nỗi nhớ trong tiềm thức lại ủa về cùng nhịp điệu không âm của cảnh vật thiên nhiên. Nếu bây giờ, ngay lúc này, có người cùng ở bên, cùng nhau nắm tay, tựa đầu vào nhau, ngắm nhìn quang cảnh yên bình. Thì hay biết mấy!

Trương Vĩnh Khoa.

Cái tên khiến Thiên Di nghe đến càng nhớ lại càng ghét, càng hận. Cậu tại sao lúc nào cũng như vậy? Muốn vô tâm đến mức tan vỡ thì mới hài lòng hay sao?

Tách!

Một giọt...

Hai giọt...

Rồi ba giọt...

Từng giọt nước trong suốt, nóng hổi lăn nhẹ trên bờ má xinh. Chạm vào đôi môi chúm chím. Mặn chát. Đáng ghét.

- Vĩnh Khoa, anh thật đáng ghét...

Khôe môi nhỏ khẽ hé mở, thốt ra những thanh từ nhẹ bẫng. Nước mắt lại được dịp tuôn trào, chiếm lấy gương mặt đáng yêu không rời. Càng lúc, tiếng khóc của Thiên Di càng to hơn. Mọi buồn phiền trong lòng cũng tuôn theo dòng nước trong suốt mặn đắng ấy mà trào ra ngoài.

Từ xa, Thiên Vũ lon ton chạy đến gốc cây, nơi có mẹ mình đang đứng đó. nhìn thấy nước mắt mẹ đang rơi lăn trên gương mặt xinh xắn, nhóc con khẽ kéo nhẹ vạt áo Thiên Di, nói với giọng trong veo :

- Mẹ ơi, sao mẹ lại khóc? Ai dám chọc giận mẹ của Vũ thế?

Giật mình, Thiên Di lúng túng đưa tay lau nhanh những giọt nước còn chưa khô hẳn. Quay sang cậu nhóc nhỏ, cô nhẹ nhàng bảo :

- Thiên Vũ ngoan, sao con lại chạy ra đây?

- Vì Vũ lo cho mẹ!

Thật ra là vì muốn xác định vị trí hiện giờ của mẹ Thiên Di cơ! Nhưng tình cờ lại nhìn thấy mẹ Thiên Di xinh đẹp của mình khóc nên Thiên Vũ mới lon ton chạy đến cạnh mẹ, hỏi han.

Cười nhẹ sau khi nghe những gì cậu nhóc tình quái nói, Thiên Di đưa tay véo nhẹ bờ má phúng phính :

- Ngoan, giờ vào nhà chơi đi. Mẹ không sao đâu. À, con đừng nói cho biết mẹ đang ở đây nhé, mẹ muốn ở một mình.

- Dạ.

Cười lém lỉnh, Thiên Vũ ngoan ngoãn gật đầu rồi lại lon ton chạy vụt đi. Mắt hút.

Chạy vào nhà, nhóc Thiên Vũ tình nghịch đảo mắt quanh nhà. Xác định được đối tượng “tình nghi”, Thiên Vũ vui vẻ chạy đến.

- Chú Minh Tuấn, mẹ cháu muốn gặp chú!

Sau câu nói khẳng định ấy của Thiên Vũ, Minh Tuấn cười nhẹ rồi đi theo cậu nhóc tình nghịch mà không biết rằng mình vừa mắc lừa chú bé lém lỉnh này. Thiên Di đâu hề nói muốn gặp Minh Tuấn. Chỉ là, Thiên Vũ muốn được đi chơi thôi.

Sau đó, Minh Tuấn khề nhiu mày vì không nhìn thấy Thiên Di đâu cả. Địa điểm hiện giờ cậu đang đứng cùng Thiên Vũ là điểm mà trước đó cậu và Thiên Di đến tìm nhóc con này – đài phun nước.

- A, chắc mẹ cháu đi đâu đó dạo mát rồi. Hay chú và cháu đi chơi nhé? Ở đây có rất nhiều trò thú vị, chắc chú sẽ thích lắm!

Cười tít mắt, Thiên Vũ liền kéo tay Minh Tuấn đi theo mình, không để cậu kịp có phản ứng hay có cơ hội từ chối ý tốt của nhóc con. Kết quả, Minh Tuấn vừa phải tốn tiền, vừa phải tốn sức lực để du ngoạn cùng cậu nhóc khỏe mạnh giàu tinh thần vui chơi, ăn uống - Thiên Vũ.

Sau đó, khi đã bị lừa thì Minh Tuấn mới phát hiện. Hôm nay là ngày cá tháng tư

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Duỗi thẳng chân, Minh Tuấn bước thật nhẹ trên đoạn đường phía trước. Ánh mặt trời chói chang rọi qua kẽ lá xanh um, xõng thẳng xuống mặt đường nhựa.

Chợt, Minh Tuấn bỗng nhiên dừng bước, quay lại phía sau. Khẽ đưa tay ngoắc Thiên Di lại nơi mình đang đứng khi thoáng nhìn thấy chút u buồn vương trên gương mặt nhỏ nhắn, Minh Tuấn héch môi, tạo một nụ cười nhẹ tênh.

- Di, lại đây!

Sau khi tạm biệt mọi người và chơi đùa một lúc khá lâu cùng nhóc con Thiên Vũ thì nụ cười trên môi Thiên Di dường như tắt hẳn. Rõ ràng Minh Tuấn thừa đọc được những gì Thiên Di đang nghĩ đến, nhưng cậu muốn cô tự chính mình thừa nhận. Thế mới công bằng. Cho cả hai. Cho một bí mật đã được cất giấu bấy lâu.

Theo như kịch bản thì lẽ ra, lúc này đây, Minh Tuấn sẽ dẫn Thiên Di đi đến một nơi nào đó mà cậu đã vạch sẵn ra trong đầu với mục đích kéo dài cuộc tìm kiếm của Vĩnh Khoa. Nhưng, có một lý do khiến Minh Tuấn thay đổi suy nghĩ về kịch bản đã được bày ra ấy. Cậu sẽ tiên phong lật ngược ván cờ. Chỉ để chuộc lỗi với một ai đó.

Dịch chuyển trên đoạn đường ngắn khi từ máy bay bước ra, cả Minh Tuấn và sóc con đều im lặng không nói gì. Không phải là không có gì để nói, mà là, họ cần một khoảng lặng. Để lắng lòng. Suy ngẫm.

Sau khi Thiên Di đã đến cạnh thì Minh Tuấn mới khẽ nhếch môi cười nhẹ. Nụ cười trong suốt dưới ánh nắng mặt trời rực cháy. Nụ cười như xóa tan mọi hận thù từ trước. Vĩnh viễn.

- Hãy đến nơi mà Di hiện đang muốn đến nhất! Xem như Tuấn tiễn Di đến đây thôi nhé!

Bất chợt, Thiên Di khẽ nâng mắt lên cao, chạm ngay tia nhìn bí hiểm của Minh Tuấn. Một cách khó hiểu, Thiên Di ngơ ngác hỏi lại :

- Ý Tuấn là?

- Đã về đến nhà rồi nên Tuấn sẽ tập trung vào việc nâng cao “tay nghề” của mình. Giờ thì tạm biệt Di nhé! Hãy nhớ, khi Tuấn gặp Di, trên gương mặt xinh xắn này phải luôn hiện diện nụ cười. Nụ cười của hạnh phúc.

Đặt một nụ hôn phớt lơ lên mái tóc đen láy đang tung bay trong gió, Minh Tuấn lại cười một cách khó hiểu rồi thung thủng bước đi. Hệt như không có gì vừa xảy ra.

Còn lại Thiên Di đứng đó với một tâm trạng khó hiểu.

Tít tít tít.

Chợt, chiếc điện thoại trong túi rung lên bần bật. Báo tin nhắn đến.

Lục lấy điện thoại, Thiên Di ngơ ngác nhìn dòng tin nhắn từ số máy của Minh Tuấn gửi đến. Dài ngoằn.

“Vợ yêu ơi, anh biết hiện giờ tâm trạng em rất buồn bực, về chuyện của anh, đúng chứ? Nhưng mà, em nè, nếu một người con trai, một người chồng thực sự yêu thương người con gái, người vợ của mình, thì hẳn là anh chàng ấy sẽ không ra đi mà không hề nhắn nhủ điều gì với vợ mình.

Và hẳn là, sẽ không bao giờ làm người yêu thương phải khóc. Vì, khi yêu, ai mà không muốn mang lại hạnh phúc cho đối phương. Em có cảm thấy mệt mỏi không? Mệt mỏi vì phải nghĩ nhiều và suy đoán lung tung? Mệt mỏi vì bị dày vò trong nước mắt? Mệt mỏi vì mọi thứ đang diễn ra? Với anh, em là một sức thật mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức không còn đủ sức để chống chọi khi mọi thứ đã quá tải.

Từ bỏ luôn là quyết định không dễ dàng, và rất ít người có thể làm được điều đó. Khi không hạnh phúc, bên nhau mà cứ dày vò, đau khổ thì sao không buông tay nhau ra. Để không phải cắn rứt và cho rằng mình đã sai ngay từ lúc khởi đầu? Có lẽ, duyên của em và anh đã hết.

Có lẽ, số mệnh đã đùa chúng ta quá lâu. Vậy thì, tại sao không tự giải thoát cho nhau, để em không phải khóc khi không biết rằng chuyện gì đang diễn ra quanh mình?

Em biết không, khi nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi dài trên gương mặt đáng yêu của em. Anh rất đau! Điều đó làm anh cảm thấy mình thật tồi tệ. Thật sự rất tồi tệ khi mà cứ mãi làm em phải khóc như thế!

Anh biết, giờ em đang rất ghét và hận anh. Vì anh là người có lỗi.

Sẽ có một ngày, anh sẽ xuất hiện trở lại và giải thích tất cả mọi chuyện cho em dù cho có nhận được sự tha thứ của em hay không!

Nếu muốn, em hãy đi đâu đó cho thư thả. Minh Tuấn sẽ là người đi cùng em, vợ nhé? Vì có Minh Tuấn, sự an toàn của em sẽ được đảm bảo. Anh sẽ bớt lo hơn...”

Cái gì thế này?

Nhiều chặt đôi mây thanh mảnh, Thiên Di lướt mắt thật kĩ qua những dòng chữ nhỏ nhắn trên màn hình điện thoại. Nếu cô nhớ không lầm thì dường như những câu từ trong đoạn tin nhắn này khá quen thuộc. Nhưng, làm thế nào mà Minh Tuấn lại gọi cô là vợ?

Vô lí thật!

Tít tít tít.

Trong khi Thiên Di vẫn còn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại thì một tin nhắn nữa lại được gửi đến từ số Minh Tuấn, với nội dung :

“Tin nhắn đó Tuấn đã lưu rất lâu. Chỉ chờ đến ngày hôm nay để gửi nó cho Di. Thật ra, đó mới là nguyên văn thật sự của dòng tin khi trước Tuấn gửi cho Di. Hẳn là Di đã đoán được ai là người viết nó, đúng không nào? Còn bây giờ, hãy trở lại với chính mình và làm những việc nên làm đi nhé! Chúc Di may mắn!”

Gi thế này?

Ngẩng người, Thiên Di ngơ ngác nhìn vào màn hình điện thoại đang rực sáng dưới ánh nắng vàng rực cùng những con chữ khó hiểu không ngừng ào ạt xông đến tâm trí cô lúc này.

Lúc này, tâm trạng Thiên Di cứ như đang đứng bên bờ vực thẳm. Một nửa muốn kết thúc mọi chuyện thật nhanh bằng cách bước đến phía trước một bước. Nửa kia thì lại thôi thúc cô quay đầu lại và giằng chân chạy thật nhanh đến... Mà đến đâu cơ chứ? Rõ ràng Vĩnh Khoa đã biến đầu mất, thế thì cô nên chạy đến đâu để tìm gặp cậu?

Chuyện lần này, rõ ràng là Trương Vĩnh Khoa sai trước. Dù thế nào đi nữa thì cậu vẫn là kẻ phạm tội không đáng được tha thứ vì đã biến mất trong âm thầm, khiến Thiên Di lại một lần nữa tiêu tốn nước mắt vì cậu.

Đồ đáng ghét! Nước mắt của cô nhóc đâu phải vô giá mà cứ cho không cậu mãi?

Bàn tay nhỏ nhắn trong vô thức khẽ nắm chặt lại. Đôi mắt đen láy hiện rõ mồn một hình ảnh của con người phụ bạc đáng đánh họ Trương tên Vĩnh Khoa. Một cách hung hăng, Thiên Di nghiêng răng nghiêng lợi rồi lăm lăm li li lườm mặt nhựa nóng rực. Hệt như con đường ấy là hiện thân của Vĩnh Khoa,

giúp cô nhóc trút giận trong người.

Cô hận cậu. Hận rất nhiều!

Vì hận nên sóc con bé nhỏ mới nhớ cậu da diết. Nhớ đến mức như điên loạn.

Mỗi khi nghe thấy giọng nói sắc lạnh vang vọng tí xa, như trong mơ. Bất giác, cô nhóc lại ngoảnh đầu lại. Và tìm kiếm trong vô vọng...

Nửa tiếng sau.

Trước cửa tổ chức Demon, một cô gái với mồ hôi nhễ nhãi trên vầng trán xinh, gương mặt như đang nghĩ ngợi gì đó rất khó thông suốt đang đứng tần ngần hết kẻ mắt hồn.

Một tên bảo vệ thấy vậy, hơi nghi ngờ liền bước đến chỗ cô gái nhỏ, nghiêm túc đặt câu hỏi :

- Xin lỗi, cô có cần giúp gì không?

Giật mình bởi câu hỏi đột ngột kia, Thiên Di lúng túng nhìn sang chỗ người bảo vệ đứng rồi lại mím chặt môi, đảo mắt một vòng quanh sảnh trong cửa tổ chức. Im lặng không thèm đáp lại lời của người bảo vệ kia khiến hắn ta hơi khó chịu.

Bực dọc quan sát cô gái nhỏ, tên bảo vệ lại cất giọng hỏi :

- Đây cô gì ơi, đây không phải nơi để dòm ngó lung tung đâu!

- Được rồi, không còn chuyện của cậu!

Một thanh âm êm tai từ đâu vọng đến, đồng thời thu hút cả hai sự chú ý của sóc nhỏ và người bảo vệ mới. Quay người lại phía sau, Thiên Di khẽ hé môi cười khi trông thấy “người quen”. Còn tên bảo vệ kia, khi nhận ra được gương mặt của Chủ tịch thì vội vàng lấp ba lấp bắp, gãi đầu :

- Ô, chào Chủ tịch...

- Cậu cứ tiếp tục làm việc của mình đi. À, đây là Chủ tịch phu nhân đấy. Lần này tôi bỏ qua vì cậu là người mới. Nhưng không có lần sau đâu.

Nháy mắt với Thiên Di, Vĩnh Kỳ đột nhiên nghiêm nghị nói với người bảo vệ bằng giọng khá khó khăn làm hắn ta sợ đến mức chẳng dám ngẩng đầu lên.

- Dạ!

Vội bước đi ngay sau khi nghe một tràng giáo huấn đúng đắn từ ông chủ của mình, tên bảo vệ lập tức trở về vị trí trực nhật. Nghiêm túc làm việc.

Lúc này, Vĩnh Kỳ mới quay sang cô nhóc nãy giờ im thin thít, cười rồi khẽ hỏi :

- Em về khi nào sao không báo anh một tiếng?

Bỏ qua câu hỏi của anh cả Vĩnh Kỳ, Thiên Di vội đưa tay kéo lấy vạt áo sơ mi tinh sạch, hỏi nhanh như thể đang rất gấp :

- Anh, em nghe Minh Tuấn nói tên đáng ghét đó đã về, phải không?

- ...

Im lặng, Vĩnh Kỳ trầm ngâm cuối đầu. Thì ra, cô nhóc Thiên Di tình nghịch này vẫn còn rất giận Vĩnh Khoa. Hẳn là, trong khoảng thời gian vừa qua, cô đã rất đau khổ!

Nhận ra nét mặt khác thường của Vĩnh Kỳ, Thiên Di đột nhiên sững người. Dường như một bí mật nào đó đã vừa hé mở, qua ánh nhìn trầm tư kia. Linh cảm như mách bảo Thiên Di phải nắm bắt thời cơ. Ngay lập tức!

Nhưng, nếu như... không phải thì thế nào?

Không! Nhất định đúng!

Lẽ nào trực giác cô nhóc lại đánh lừa mình cơ chứ! Chắc chắn là đúng như vậy!

Nghĩ thầm, Thiên Di chậm rãi lên lút quan sát nét mặt im lặng kia của Vĩnh Kỳ hồi lâu rồi khe khẽ đưa tay kéo nhẹ vạt áo sơ mi, nhỏ giọng đề nghị :

- Anh Vĩnh Kỳ, em không muốn gặp đồ khó ưa đó. Anh có thể cùng em đến một nơi không?

Chất giọng đáng yêu vang nhẹ nhàng bên tai khiến Vĩnh Kỳ bừng tỉnh, thoát khỏi mớ hỗn độn đang bủa vây trong tâm trí. Nhíu nhẹ đôi mày anh tú, cậu

khẽ hỏi lại. Để xác minh.

- Em... thực sự không muốn gặp Vĩnh Khoa sao?

- Không! Không muốn gặp chút nào!

Mắt đỏ mắt kiên định, Thiên Di chậm rãi nhấn mạnh từng thanh từ được bật ra trong chốc lát. Chưa bao giờ Vĩnh Kỳ trông thấy nét mặt kiên cường ấy khi nào. Điều này đã ngầm minh chứng, rõ ràng cô nhóc đang hận Vĩnh Khoa thấu xương.

Đau lòng thật!

Giờ một tay lên không trung, Vĩnh Kỳ xoa nhẹ mái đầu nhỏ, trầm giọng ưu tư :

- Thật sự không muốn gặp ư?

Thăng thản gạt phăng cánh tay đang yên vị trên đỉnh đầu mình một cách “vô duyên”, Thiên Di kiên quyết nói. Mắt vẫn nhìn thẳng ánh mắt khó hiểu của Vĩnh Kỳ không rời.

- Không! Anh còn nhắc đến tên đó là em giận anh luôn đấy!

- Em... không nhớ Vĩnh Khoa sao?

- Việc gì phải nhớ trông khi hấn bỏ em mà đi?

- Thật không nhớ?

- Không nhớ! Em ghét anh ta! Rất rất rất ghéttttt!

- Ủ. Đi.

Ngắn gọn, Vĩnh Kỳ kéo tay sóc con một mạch mà không thèm để ý đến cảm nhận của cô nhóc. Và đồng thời cũng không thèm hỏi một câu, rằng Thiên Di muốn cùng cậu đi đến nơi đâu.

Rõ ràng rất mờ ám!

Một ai đó đang có một âm mưu to bự trong đầu. Một ai đó đang có một bí mật chưa nói ra.

Thiên Di với mớ tâm trạng rối bời, lèo đèo chạy theo sau thân hình cao to phía trước không kịp thở. Rõ là những lời khi nãy cô cố tình mắng Trương Vĩnh Khoa. Thế mà người anh trai song sinh Trương Vĩnh Kỳ lại chơi trò báo thù giúp em sao?

Nhấn tâm thế!

Nhưng...

Để rồi xem. Ai nhấn tâm hơn ai. Đồ cáo giấu đầu lòi đuôi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chuyện kể rằng, vào một thời điểm nào đó, có một cuộc trò chuyện bí mật...

- Trương Vĩnh Khoa... tôi thua rồi!

Minh Tuấn nhẹ tựa lưng vào gốc cây trong khoảng sân náo nhiệt, thờ dài vào điện thoại rồi buông câu nói thật nhỏ.

Đêm. Bóng tối lướt ngang qua ngọn đèn vàng vọt bên vệ đường đông người của một đất nước nhộn nhịp, phồn hoa. Dường như tại nơi đây, bóng tối không hề có chỗ đứng mỗi khi đêm ulla về. Nếu có, may ra chỉ là lúc thành phố dần dần chìm vào giấc ngủ sâu. Rồi nhanh sau đó, mọi thứ lại trở về như quy cũ vốn có. Vẫn là ánh sáng mang màu hi vọng. Vẫn là nhịp điệu ồn ào luôn hiện hữu mỗi ngày.

Đầu dây bên kia, Vĩnh Khoa như hóa đá. Cậu không tin rằng Minh Tuấn vừa thừa nhận thua cuộc. Càng không dám nghĩ đến viễn cảnh Minh Tuấn chịu trả Thiên Di lại cho cậu một cách dễ dàng như thế. Cậu đang mơ sao?

- Vĩnh Khoa, anh vẫn nghe chứ?

Không phải mơ. Chắc chắn là sự thật.

Chính giọng nói chất chứa nỗi buồn sâu lắng kia của Minh Tuấn đã thức tỉnh Vĩnh Khoa trong giây lát. Vĩnh Khoa không nghe lầm hay nằm mơ, rõ ràng là giọng Minh Tuấn đang nói. Nhưng, mọi chuyện cứ thế kết thúc một cách không ngờ ư? Không đùa chứ?

Chớp nhẹ mắt, Vĩnh Khoa lạnh lùng đáp lời Minh Tuấn :

- Tôi nghe. Có chắc là cậu đồng ý dừng mọi chuyện lại không?

- Vĩnh Khoa, anh thật may mắn.

Không trả lời vấn đề mà Vĩnh Khoa đề cập đến, Minh Tuấn chỉ khẽ nhếch môi cười rồi thản nhiên cất giọng. Đầu dây bên kia, một đóng dấu hỏi to đùng không dung hiện lên trong đầu Vĩnh Khoa, khiến cậu phân tích không ngừng nghỉ.

Đột nhiên, trong một đêm, Minh Tuấn gọi điện cho cậu. Một cách bất ngờ, Minh Tuấn tự nguyện chấm dứt mọi chuyện. Nếu là thật thì... Vĩnh Khoa thật sự rất vui mừng. Cậu đang nhớ cô nhóc tinh nghịch Thiên Di đến phát điên mất rồi. Không được nhìn thấy Thiên Di, không được ở bên chăm sóc cho cô nhóc, Vĩnh Khoa như kẻ mất linh hồn vậy! Mỗi giờ trôi qua đối với cậu như cả ngàn thế kỉ. Mọi hoạt động cậu làm dường như đều bị chi phối bởi hình ảnh đáng yêu luôn ẩn hiện trong tiềm thức.

Nào biết đâu, Vĩnh Khoa nhớ cô đến phát điên!

Nhưng, nếu Minh Tuấn chỉ thử cậu... thì sao? Cầu Chúa phù hộ cho hán ^^.

Phá tan mối hồ nghi đang dấy lên trong đầu chàng chủ tịch trẻ, Minh Tuấn trầm ngâm nói vào điện thoại. Thật chậm rãi.

- Vĩnh Khoa, con trai anh rất thông minh.

- Sao?

Nhiều mày nghĩ hoặc, Vĩnh Khoa đột nhiên bùng tỉnh. Vì sao ư? Vì Minh Tuấn đang nhắc đến con trai cậu – Trương Thiên Vũ.

Ra là vậy!

Rốt cuộc thì Vĩnh Khoa đã biết được nơi mà Minh Tuấn và vợ yêu của cậu đang ở rồi. Chắc chắn là nơi đó chứ không nơi nào khác!

Một ý nghĩ táo bạo dấy lên, rằng trong đêm tối đó, Vĩnh Khoa sẽ bắt chuyến bay cuối cùng để bay đến cạnh Thiên Di – người đáng ghét đã làm tim cậu thốn thốn suốt mấy ngày tháng qua.

Nhưng, chưa đầy một giây thì Minh Tuấn đã lại cất giọng. Và câu nói của Minh Tuấn đã lật tẩy được âm mưu to bực của Vĩnh Khoa. Một cách công khai.

- Trương Vĩnh Khoa, anh đừng bay sang đây. Vô ích thôi. Nếu muốn, tôi và Thiên Di cũng có thể bắt chuyến bay cuối cùng để đến một nơi khác trong giờ này mà. Không phải sao?

Cứng họng, Vĩnh Khoa chỉ biết ngậm ngùi nuốt hận mà im lặng chờ đợi Minh Tuấn nói tiếp.

Một lúc lâu, Minh Tuấn lại trầm ngâm cất giọng. Lại là chất giọng mang chút gì đó đau buồn.

Vì cái gì mà hôm nay tâm trạng Minh Tuấn thay đổi xoành xoạch thế kia chứ. Thay đổi đến choáng ngợp, đến mức Vĩnh Khoa không kịp nắm bắt và chấp nhận.

- Thế nhé Vĩnh Khoa, coi như mọi chuyện đã chấm dứt. Tôi và anh, không ai nợ ai.

- Khoan...

- À, còn chuyện của Wen... tôi xin lỗi... vì đã không tin anh. Thành thật xin lỗi anh, Trương Vĩnh Khoa.

Tút tut tut.

Ngay sau đó, Minh Tuấn cúp máy, không kịp để Vĩnh Khoa tiêu hóa những gì vừa nghe thấy, và không kịp để Vĩnh Khoa đáp lại vài lời.

Con người ta đôi lúc thật khó hiểu. Khi không có thì cố tìm mọi cách để giành lấy cho bằng được. Đến khi có rồi thì lại nhận ra mình đã đi sai hướng. Sau đó lại thay đổi thái độ như chong chóng. Choáng!

Đưa tay day day thái dương, Vĩnh Khoa ngã người xuống sofa. Trên tay cậu, màn hình điện thoại vẫn phát sáng, cùng hình ảnh người con gái mà cậu ngày đêm thương yêu đang mỉm cười, tình nghịch nhìn cậu. Ánh mắt tròn xoe đến trong veo trông thật đáng yêu, nhìn vào ánh mắt ấy, Vĩnh Khoa lại càng nhớ cô nhóc hơn.

Thấy buồn mà không khóc được...

Thấy nhớ nhưng không thể nói ra...

Thấy cô đơn mà không ai bên cạnh...

Thấy đau mà vẫn phải mỉm cười...

Giá mà lúc này, Thiên Di đang ngồi cạnh bên Vĩnh Khoa thì tốt biết mấy! Cậu thề là sẽ ôm chặt cô nhóc vào lòng, không để vuột mất nữa. Vì cảm giác lìa xa con sóc siêu quậy rất khó chịu. Cứ như có hàng ngàn cây kim được mài giữa nhọn hoắc đâm thẳng vào con tim “mong manh, dễ vỡ” của Vĩnh Khoa vậy!

Yaaaa! Cậu điên thật rồi!

Trương Vĩnh Khoa ơi Trương Vĩnh Khoa, mày chết mất thôi!

Cầm chặt chiếc điện thoại vẫn nhấp nháy hình ảnh xinh xinh trong tay, Vĩnh Khoa từ từ khép mắt. Chìm dần vào giấc ngủ.

Trong mơ, Vĩnh Khoa nhìn thấy một cô nhóc đang đứng đó. Khẽ mỉm cười, Vĩnh Khoa bắt giác giơ tay lên không trung. Nhưng càng đưa tay ra thì hình ảnh thân thương ấy càng nhỏ lại. Mắt hút.

Choàng tỉnh, Vĩnh Khoa nhú mày khó nhọc ngồi bật dậy. Đáng ghét thật, ngay cả trong mơ mà cô vợ ngốc vẫn muốn rời xa cậu như thế. Vĩnh Khoa biết, cậu là người có lỗi, phải làm thế nào để chuộc lại lỗi lầm không đáng có này đây?

Cùng lúc đó, tại một nơi khác trên Trái đất.

Cho điện thoại vào túi, Minh Tuấn nhếch môi cười buồn rồi cúi đầu, nhìn thảm cỏ phản chiếu nhiều sắc màu lấp lánh.

Lần này, hành động của Minh Tuấn hoàn toàn đúng. Cậu tin chắc điều đó!

Mới đây, khi vừa trò chuyện cùng nhóc con Thiên Vũ, Minh Tuấn đã rút ra được rất nhiều kinh nghiệm hay ho cho bản thân.

- Hãy đối xử tốt với kẻ thù của chú. Tại sao ư? Vì nhờ có kẻ thù mà chú trở nên mạnh mẽ hơn, hoàn thiện hơn và vị tha hơn. Chú thấy đúng không?

- Ủ, cháu nói đúng.- Cười nhẹ, Minh Tuấn gật gù đáp.

- Tuyệt! Thế thì chú giúp ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di làm lành đi? Vũ không thích nhìn họ buồn đâu. Chú nhé?Lúc trước, ba Vĩnh Khoa có đến thăm Vũ, Vũ rất vui. Nhưng, Vũ nhìn thấy được trong ánh mắt của ba, ba hình như đang rất buồn, nhất là khi Vũ nhắc đến mẹ Thiên Di. Bạn vũ nói, khi ba mẹ giận nhau thì họ đều rất buồn, nên Vũ nghĩ ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di đang giận nhau. Khi mẹ Thiên Di bất ngờ xuất hiện ở đây cùng chú thì Vũ đã tin chắc là giữa ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di đang không vui.

- Tại sao? Tại sao chú lại phải giúp ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di của cháu?

- Vì chú là người tốt. Vũ tin chú! – Cười hóm hờ, nhóc con Thiên Vũ ngây thơ nói.

- Chú thì không tin một đứa nhóc vừa lừa mình lại đi tin mình đâu, nhóc ranh à! – Nhú mày, Minh Tuấn tỏ vẻ tỉnh táo, dùng giọng điệu ngoa nhằm mục đích trêu nhóc con.

- O, chú thù dai. Xấu tính quá! - Bịu môi, Thiên Vũ giận dỗi nhìn sang Minh Tuấn bằng cặp mắt tròn xoe đáng yêu khiến cậu không nhịn được phì cười.

- Tại sao cháu nghĩ chú có thể giúp ba mẹ cháu?

- Vũ không muốn chú và ba Vĩnh Khoa thành kẻ thù của nhau. Vũ chắc chắn mẹ Thiên Di cũng nghĩ thế.

- Nếu... chú không đồng ý? – Đưa mắt nhìn gương mặt non nớt của Thiên Vũ, Minh Tuấn nói thật khề.

- Chú, Vũ xin chú, chú đừng cướp mẹ Thiên Di. Ba Vĩnh Khoa của cháu sẽ rất buồn đó. – Lay nhẹ cánh tay săn chắc của Minh Tuấn, Thiên Vũ đẩy ánh mắt long lanh đáng thương sang Minh Tuấn. Nói với giọng non nớt.

- ...

- Chú chắc cũng sẽ buồn, rồi sau đó chú sẽ không buồn nữa. Còn ba Vĩnh Khoa mới là người buồn nhất, vì ba Vũ rất yêu mẹ và Vũ. Nha chú, chú giúp ba Vĩnh Khoa và mẹ Thiên Di nha!

- Ủ, ranh con. Chú hứa sẽ giúp! Chịu chưa!

- Yeah, yêu chú nhất.

Khẽ cười khi nhớ đến nét mặt hớn hờ trẻ con của cậu nhóc Thiên Vũ, Minh Tuấn ngẩng cao đầu ngắm trăng sáng. Trên môi cậu, nụ cười vẫn vẹn nguyên. Mọi khuất mắt, hận thù trong lòng đã được hòa tan tự bao giờ. Giờ đây, Minh Tuấn chỉ còn cảm nhận được chút dư vị buồn của mối tình đơn phương. Và một chút dư vị tươi mới cho nguồn cảm hứng đang dâng trào trong từng mạch máu. Đột nhiên, cậu thêm được nâng niu ngòi bút và tạo nên những nét vẽ sống động đến bất ngờ.

Chính nhờ những lời nói ngây thơ của Thiên Vũ mà Minh Tuấn ngộ ra rất nhiều điều lý thú. Cậu và nhóc Thiên Vũ đúng thật rất có duyên với nhau!

Ngồi trong căn phòng tràn ngập ánh sáng cùng những gam màu tươi khỏe, Minh Tuấn không ngừng di chuyển bàn tay thoăn thoắt trên khung tranh cạnh cửa sổ.

Minh Tuấn đang vẽ. Phải! Chính xác là cậu đang vẽ!

Dường như cảm hứng trong người đang hồi thúc Minh Tuấn phải vẽ thật nhiều vì cậu đã rời xa ngòi bút một thời gian dài. Giờ đây, Minh Tuấn đã trở lại. Một Minh Tuấn hăng say với niềm đam mê nghệ thuật. Một Minh Tuấn của ngày xưa.

Rì rào...

Rì rào...

Tiếng sóng biển đổ xô vào bờ tạo nên những hợp âm dịu dịu, tưới mát tâm hồn con người trong chốc lát. Từng thanh âm êm tai truyền đến, khiến tâm trạng đang căng thẳng của một ai đó càng thêm dịu hơn.

Gió lạnh không ngừng luồn vào kẽ tóc thanh mảnh, đem cái mát cùng hương mặn mặn của biển cả bao trùm cả khoảng không yên ắng.

Tiếng sóng làm bá chủ.

Tiếng sóng chiếm lĩnh mọi giác quan.

Tiếng sóng là chất xúc tác, khiến cảm xúc dâng cao. Đạt giới hạn cực đại.

Bàn tay to lớn của Vĩnh Kỳ vẫn dinh ninh nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn của Thiên Di không buông. Chẳng những thế, dường như bàn tay ấy đang run nhẹ, thi thoảng khẽ xiết chặt lấy từng ngón tay thon thả.

Đứng trước biển, Thiên Di vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ngạc nhiên là vì hiện giờ, nơi cô nhóc muốn đặt chân đến nhất chính là nơi đây – nơi mà cô đã tìm được Vĩnh Khoa và gặp được chàng bác sĩ điển trai, tốt bụng tên A Huân, một nơi rất có ý nghĩa đối với cô nhóc. Vui mừng là vì... vì...

Không được! Mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc được! Không nên dễ dàng như thế chứ!

Tự nhủ với lòng, Thiên Di gật đầu chắc nịch rồi quả quyết làm mặt lạnh. Đã đến lúc vạch trần âm mưu của ai kia rồi. Khả khả.

Giật phăng cánh tay mình khỏi bàn tay ấm áp nhưng lạnh ngắt của Vĩnh Kỳ, Thiên Di thần nhiên nhếch môi rồi đưa tay bắt hình cái loa, mắt hướng thẳng ra biển, hét lớn:

- Trương Vĩnh Khoa, anh là đồ khốn. Tại sao ông trời lại cho anh sống đến tận bây giờ hả???

Một câu nói với sức thét kinh khủng đã được biển khơi tiếp đón nồng hậu. Tiếng nói trong trẻo vang vọng ra tứ mùa khơi rồi lan tỏa ra xung quanh, trở lại bờ theo từng đợt sóng nhấp nhô.

Đứng bên cạnh, Vĩnh Kỳ ngỡ ngạc trở mắt nhìn Thiên Di, không thốt nên lời. Cô nhóc vẫn hận Vĩnh Khoa đến mức muốn Vĩnh Khoa phải chết thật đấy ư? Không đùa chứ?

Nhưng... ai đó vừa mắng Vĩnh Khoa là đồ khốn? Rồi lại nguyên rủa Vĩnh Khoa chết đi?

Gì thế này? Nghe lầm chăng? Ai vừa nói thế kia?

Thật không ngờ... càng ngày càng quá đáng. Cô nhóc này... hình như ngày càng hung dữ thì phải!

Trông khi Vĩnh Kỳ chìm đắm với những bức xúc trong lòng thì Thiên Di đang hả hê cười thầm trong bụng. Nghĩ thầm, Thiên Di đưa tay kéo nhẹ cánh tay ai đó rồi nhanh miệng nói, đồng thời cũng di chuyển một cách nhanh nhất có thể để kéo được ai đó ra biển.

- Anh Vĩnh Kỳ, theo em ra đây!

Bị kéo bất ngờ, Vĩnh Kỳ đành im lặng nhủ mày mà sai chân theo cái dáng bé nhỏ phía trước. Cô nhóc này đang định làm gì nữa đây? Mà cũng hay, hôm nay cậu đã được tận mắt chứng kiến con sóc siêu phá phách này nguyên rủa chồng mình, biết được bộ mặt hung dữ thật sự của Thiên Di. À không, cái bộ mặt hung hăng với chồng kia đã được khai quật từ trước rồi. Chỉ là, nay chỉ số hung hăng đã được nâng cấp, thêm một bậc.

Hừm! Được lắm!

Bộp!

Ùm!

Quái gì thế này?

Khó chịu nhủ mày, Vĩnh Kỳ lầm lì đưa mắt lờm con nhóc tinh nghịch hồi lâu rồi lững thững đứng dậy khỏi biển khơi. Vừa đó, một lực nhẹ đã đẩy Vĩnh Kỳ ngã nhào xuống biển trong lúc cậu đang mê mẩn với dòng nghĩ suy trong đầu. Kết quả, cậu ngã ùm xuống biển một cách đáng thương xót.

- Anh là đồ khôn, Trương Vĩnh Khoa.

- ...

Trong bộ dạng ướt cả người, Vĩnh Kỳ... Không, là Vĩnh Khoa thì đúng hơn. Đưa mắt nhìn cô vợ bé nhỏ mà mình ngày đêm mong nhớ, Vĩnh Khoa chau mày nghi hoặc, lạnh lùng đặt câu hỏi :

- Gọi gì?

- Trương Vĩnh Khoa là đồ khôn.

Chóng tay ngang hông, Thiên Di đáp lời Vĩnh Khoa bằng chất giọng hung hăng.

Hừ! Bị phát hiện ra là đang “giả mạo” anh trai Vĩnh Kỳ mà còn làm bộ mặt băng đá để nói chuyện à? Tưởng dùng giọng nói lạnh tanh đặc thù đáng ghét ấy thì cô sợ chắc. Còn khuya nhá!

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

- Trương Vĩnh Khoa là đồ khôn. Có gì sai sao, anh Vĩnh Kỳ?

Ngây thơ nhìn gương mặt giận dữ của Vĩnh Khoa, Thiên Di thần nhiên nghiêng đầu hỏi lại. Nhìn nét mặt giả vờ vô tội của cô mà Vĩnh Khoa tức trào máu.

Chẳng phải khi nãy còn hùng hồn gọi Trương Vĩnh Khoa này Trương Vĩnh Khoa nọ hay sao?

Hừm?! Khoan đã!

“Có gì sai sao, anh Vĩnh Kỳ” Là ý gì đây? Cô vẫn chưa phát hiện ra cậu là Vĩnh Khoa à? Hay lại cố tình giả vờ ngây thơ?

Vắt sạch mớ nước biển mặn chát đang bám vạt áo mình, Vĩnh Khoa sai nhẹ chân trên nền cát trắng, đẩy tia nhìn lạnh lùng sang cô vợ lếu láo dám hành hung chồng mình, gắt khề :

- Sao hả?

- Tại anh mang gương mặt giống với tên trời đánh Vĩnh Khoa nên em mới trút giận lên người anh.

Hơ! Câu trả lời dễ nghe ghê nhỉ!?

Nếu Vĩnh Kỳ thật sự có mặt ở đây thì không biết mọi chuyện sẽ thế nào nữa! Nhưng, Vĩnh Khoa dám chắc chắn một điều rằng, dù là cậu hay Vĩnh Kỳ có mặt ở nơi này đi nữa thì con bé này vẫn sẽ bị trừng phạt thích đáng.

Cuối đầu, Vĩnh Khoa khẽ mỉm cười. Thản nhiên nhấc từng bước chân trên nền cát trắng, cậu hờ hững nhìn Thiên Di rồi chậm rãi bước đến gần cô, lạnh lùng đặt câu hỏi :

- Em thích ném thử nước biển không?

Đánh hơi được mùi nguy hiểm, Thiên Di nheo nheo mắt, đánh giọng nói lại :

- Anh Vĩnh Kỳ sẽ không làm thế.

Hờ hờ, Vĩnh Kỳ không làm thế. Nhưng Vĩnh Khoa thì có đấy!

Đột nhiên, Vĩnh Khoa cúi người, áp sát mặt mình vào mặt sóc con. Cậu cười nhẹ rồi thì thầm vào tai sóc con bằng chất giọng dịu dàng :

- Vì anh không phải Vĩnh Kỳ, nên anh sẽ làm thế, ngốc ạ!

Phập!

- Đồ chết bầm.

Nhân lúc ai đó sơ hở, Thiên Di nhanh nhẹn nắm lấy bàn tay lâu ngày không chạm đến, cắn thật mạnh vào cho hả cơn giận bao lâu qua.

Cậu là đồ đáng ghét, cô nhóc đã đau thế nào khi cậu không từ mà biệt. Ngay lúc vừa biết được mọi chuyện, cô đã chạy thật nhanh đến tổ chức để mong được gặp lại cậu. Nhưng, chính cậu lại là kẻ dối trá trước. Nếu muốn làm Vĩnh Kỳ thì cứ việc, cô không bắt ép cậu phải nhận mình là Vĩnh Khoa làm gì!

Vết răng của Thiên Di in sâu trên cánh tay Vĩnh Khoa. Đau buốt.

Mặc dù bị cắn rất đau và cũng rất giận nhưng Vĩnh Khoa vẫn ý thức được phần lỗi thuộc về mình. Cậu là người phạm sai lầm trước khi đã vô tâm bỏ rơi cô vợ đáng yêu trong quãng thời gian dài dằng dẳng. Chịu đau thế này có đáng gì so với những gì Thiên Di đã trải qua.

Vĩnh Khoa lẳng lặng vòng tay, ôm chặt cô gái cậu yêu sâu đắm vào lòng vỗ về.

Tuyệt lệ đã được kích hoạt tự bao giờ, Thiên Di cảm nhận được nước mắt lại đang rơi. Đáng ghét!

Vùng vẫy để thoát khỏi cái ôm của Vĩnh Khoa, Thiên Di nhứ chặt mày, dùng sức đẩy cậu ra nhưng vô ích.

Giữ chặt Thiên Di trong lòng, Vĩnh Khoa đau lòng tựa cảm lên mái đầu phẳng phát hương thơm dịu dịu, nói nhỏ :

- Vợ yêu, anh biết lỗi của mình rồi. Em đừng giận nữa. Anh cũng rất đau lòng khi rời xa em, ngốc à!

Vĩnh Khoa tưởng nói như thế thì có thể khiến Thiên Di tha thứ cho cậu ư? Cậu đã lạnh lùng bỏ đi mà không hề báo trước, cô đã đau thế nào cậu hiểu sao? Nếu thật sự đau lòng thì tại sao lại hành động như thế? Còn nữa, lời nói của Chính An hiện giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô gái nhỏ. Mặc dù vẫn rất tin tưởng rằng Vĩnh Khoa không phải loại người có thể dễ dàng đi ngoại tình bên ngoài nhưng Thiên Di không thể nào gạt phăng chuyện đó ra khỏi đầu mình. Đơn giản vì cô là con gái, mà con gái thì ai mà lại không ghen khi nghe người khác nói thế về chồng mình.

Gạt phăng nước mắt, Thiên Di thẳng thừng đẩy mạnh người Vĩnh Khoa ra xa mình, lạnh lùng nói :

- Tránh ra đi. Anh nói anh cũng đau lòng ư? Anh đau lòng mà lại nhần tâm rồi bỏ tôi để ngoại tình? Anh có biết anh đáng ghét lắm không? Tôi ghét anh, rất rất ghét anh.

Gì cơ? Ngoại tình? Ngoại tình ư?

Tròn mắt nhìn Thiên Di, Vĩnh Khoa run run người không tin vào những gì mình tận tai nghe thấy. Vì lý do gì mà Thiên Di lại gán cho cậu cái danh ngoại tình vô lý kia? Cô không hiểu cậu yêu cô thế nào sao?

Cố giữ bình tĩnh, Vĩnh Khoa nhấn giọng hỏi lại, mắt vẫn trừng trừng không tin :

- Em nói anh ngoại tình?

- Chính An nói.

Lạnh lùng đáp lại lời Vĩnh Khoa, Thiên Di thản nhiên quay người, toan bước đi nhưng đã bị chất giọng lạnh tanh ngăn lại. Đứng quay lưng lại với Vĩnh Khoa, Thiên Di cố giữ bình tĩnh để không bật cười. Kế hoạch của cô đang thành công trên từng giây trôi qua. Tuyệt lắm!

- Em đứng yên đó.

- Chẳng việc gì tôi phải đứng lại.

Đáp lại mệnh lệnh của Vĩnh Khoa vẫn là thái độ gặt phẳng mọi chuyện của sóc con. Tiếp tục bước đi, Thiên Di thậm chí còn không thèm bước chậm lại để mong Vĩnh Khoa đuổi theo.

Vì dáng người thấp nên những bước chân của sóc con cũng chẳng bằng vài ba bước chân của Vĩnh Khoa. Thoắt cái, Vĩnh Khoa đã đứng chắn trước mặt Thiên Di.

- Tại sao lại tin lời Chính An?

- Vì tôi tin Chính An.

- Em không tin anh? – Giữ bình tĩnh, Vĩnh Khoa cô dịu giọng.

- Đúng.

- Lý do?

- Còn hỏi ư? Tôi nghĩ anh là người rõ nhất lý do là gì mà? Tránh ra đi, tôi muốn về.

- ...

Hà hà! Hay lắm. Không uống công Thiên Di tập luyện nhuần nhuyễn nét mặt lạnh hết Vĩnh Khoa cùng những câu nói tường chừng vô tâm.

Dịch chân sang hướng khác, Thiên Di thẳng thừng bước đi trong cái nhìn đau đớn của Vĩnh Khoa. Đưa tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn, Vĩnh Khoa nhỏ giọng cất lời :

- Anh xin lỗi. Anh biết lần này anh đã rất quá đáng. Em bỏ qua cho anh có được không?

Gì thế này? Sao Vĩnh Khoa của cô lại cứ hết như một đứa trẻ nhỏ đang vò vè kẹo thế kia? Cái bản tính này xuất hiện ở cậu khi nào thế?

Nhưng, cũng rất đáng yêu!

Đáng yêu? Không biết Vĩnh Khoa mà nghe được hai từ này thì sẽ nghĩ thế nào đây?

Nghĩ thầm, Thiên Di cười trong lòng rồi tỉnh nghịch nhìn Vĩnh Khoa, nghiêm giọng hỏi lại :

- Anh biết lỗi thật ư?

Đôi mắt sâu hoắm tỏ ra tia vui mừng nho nhỏ khi nhận được câu nói nhẹ nhàng của cô vợ lém lỉnh, Vĩnh Khoa nhoèn miệng cười rồi gặt đầu đáp :

- Thật. Anh biết tội mình lớn, chỉ mong được em tha thứ.

- Được. Với một điều kiện.

Chỉ chờ có thế, Thiên Di nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính. Vẫn chưa nhận ra âm mưu của cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa thần nhiên gặt nhẹ đầu, xoay người cô nhóc lại rồi hỏi :

- Điều kiện thế nào?

- Làm việc nhà và phục tùng mệnh lệnh của em trong vòng một tháng.

Đứng tựa lưng vào một góc cây đầy ánh đèn đường, Chính An lo lắng ngó nghiêng vào quán nước đối diện mình, như để tìm kiếm một ai đó. Một ai đó mà cậu đã thầm để ý từ lâu. Không biết cậu đã cực khổ thế nào để van nài con sóc nghịch ngợm kia nói hết mọi thông tin liên quan đến cô bạn Diễm My nữa. Cuối cùng, không uống công i ê thuyết phục, Chính An đã tìm được đến nơi Diễm My hiện đang làm thêm.

Keng keng.

Ngay khi cánh cửa thủy tinh vừa được mở ra thì một dáng người quen thuộc xuất hiện. Nhận ra được “đối tượng”, Chính An thầm vui trong lòng rồi chỉnh trang lại “xiêm y”. Xong đâu vào đó, cậu chuẩn bị bộ mặt vui nhất có thể để tạo ấn tượng đẹp.

- Chào em, rất vui được làm quen!

Tươi cười, Chính An nhanh chân chạy đến chắn trước mặt cô bạn của sóc con, thân thiện mở lời làm quen.

Vốn là, Chính An đã định làm quen với Diễm My từ lâu. Nhưng vì phải lúng sục tung tích của Vĩnh Khoa nên cậu đành gác lại chuyện của bản thân mình. Với lại, Diễm My của cậu chắc cũng không chạy mất đâu mà lo, nhỉ!

Dù sao thì Chính An cũng đã báo thù Vĩnh Khoa rồi còn gì, chẳng phải cậu đã nói với con sóc siêu phá phách kia rằng chồng cô đang đi ngoại tình hay sao? Hẳn là, với bản tính không được nhu mì kia, Thiên Di chắc chắn sẽ không để yên cho Vĩnh Khoa đâu.

Việc Chính An cần phải làm bây giờ là chinh phục tình yêu của cậu mà thôi! Đã đến lúc rồi!

Diễm My mỉm cười nhìn anh chàng dễ thương trước mặt, hỏi khẽ :

- Chào anh, chẳng hay anh là...

- Dương Chính An, anh cũng là bạn của Thiên Di.

- À, ra là vậy! - Đưa tay gỡ đầu, Diễm My cười nhẹ rồi lại hỏi - Anh tìm em có việc gì không?

Đương nhiên là có rồi. Mà... Nói thế nào đây nhỉ?

Trong lúc vận dụng trí thông minh của mình, Chính An vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi để nhằm duy trì ý định tạo ấn tượng tốt với ai đó.

Có rồi.

Nháy mắt tinh nghịch, Chính An làm điệu bộ hài hước khiến Diễm My bật cười, rồi nói với giọng nhẹ nhàng :

- Cô nhóc siêu phá phách Thiên Di muốn gặp em. Vì đã cúp cua quá nhiều ngày nên đâm ra nhớ cô bạn đáng yêu cùng lớp ấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Không gian tĩnh lặng bao trùm cả một khuôn viên rộng lớn. Vài nhịp điệu du dương được ngân lên giữa tiết trời xanh ngắt, tưới mát tâm hồn những người đang có mặt trong khoảng không của một quán nước trầm lắng.

Quán không nhỏ nhưng cũng không quá lớn. Cảnh vật không sang trọng nhưng cũng chẳng mang màu cũ kĩ. Những cánh hoa đại vụn vặt, e dè trước cái nhìn sau đăm của thực khách. Chúng toả ra một mùi hương dễ chịu, làm hài lòng những vị khách nơi đây.

Chính An ngồi trên chiếc ghế gỗ cổ điển nhưng không lỗi thời, hai tay đan xen vào nhau, đặt hờ hững trên mặt gỗ nâu sẫm. Đôi mắt sâu hoắm của cậu mãi nhìn một phía xa xăm, đắm chìm trong mớ suy nghĩ của bản thân. Không dứt ra được.

Hôm nay, Chính An đã lại mời cô nàng Diễm My. Nhưng lần này, lời mời được hỏi một cách thẳng thắn chứ không đôi co vòng vo như đêm nào đó. Điều quan trọng nhất vẫn là quyết định của Diễm My. Chẳng biết cô nàng có chịu xuất hiện không? Hay cô đã giận cậu vì chuyện hôm trước?

Tối đó, chính vì lời nói của Chính An mà Diễm My mới buộc lòng theo cậu tìm sóc con. Ngay khi cả hai vừa có mặt ở trước cổng ngôi nhà lớn thì Diễm My mới tò mò quay sang hỏi nhỏ Chính An, rằng Thiên Di hiện đang ở trong ngôi nhà kia sao? Nhận được cái gật đầu của anh chàng đáng yêu, Diễm My bất giác mỉm cười. Nhưng, nụ cười ấy đã chóng tắt lịm khi cậu nói khe khẽ của Chính An vang lên bên cạnh. Chất giọng trầm ấm của cậu khiến Diễm My nửa bực tức, nửa xuyên xao. Cô neho mắt nhìn cậu một cách khó hiểu rồi tự nhủ. Có khi nào anh chàng này chỉ bịa chuyện về việc có quen biết với Thiên Di không? Việc gì lại bỏ công dẫn cô đến nơi này rồi lại kêu lên rằng đã nhớ nhầm ngày hẹn với Thiên Di? Còn bày biện lý do rườ rề cô đi ăn cùng?

Nghĩ thế, Diễm My chẳng nói chẳng rằng quay người bước đi. Bỏ lại nét mặt ngơ ngác của Chính A nhìn theo, trông thật đáng thương.

Đó có thể coi là lời từ chối của Diễm My?

3 ngày trời qua, Chính An đã không ngừng van nài con sóc bé nhỏ mong được giúp đỡ, tìm cách giải thích cho Diễm My hiểu rõ. Cũng nhờ cái tài bốc phét kia mà Chính An nhận được ánh nhìn hung hăng sát lạnh từ sóc con tinh nghịch. Ai bảo cậu cả gan vu oan gán hoạ cho Vĩnh Khoa yêu quý của cô nhóc làm gì cơ chứ, giờ đành hứng chịu thôi. Gieo gió ắt gặp bão!

Tóm lại, Thiên Di không những không giúp Chính An mà còn trùng mắt với cậu. Đã thế, Trương Vĩnh Khoa tài ba cũng im lìm không ra mặt bênh vực bạn bè. Tức không chứ!

Quên mất, vì Chính An không biết trách nhiệm ở cái nhà kia bây giờ đã được hoán đổi nên cậu mới trách nhầm tên bạn thân đáng thương đang phải chịu trận trước con nhóc vớ vẩn nghịch của mình. Nếu nắm bắt được tình hình thì chắc Chính An đã thút thít chia buồn cùng Vĩnh Khoa mất rồi. Đường

đường là một vị chủ tịch giỏi giang, lạnh lùng ở Demon mà lại phục tùng trước cô vợ tính nghịch lắm trò ở nhà. Tin được không? Chưa kể đến nét mặt của Chính An khi cậu nghe được chuyện Vĩnh Khoa phải tuân mệnh Thiên Di. Sẽ thế nào nhỉ?

Ngạc nhiên?

Ngơ ngác?

Không tin?

Ngắn tò te?

Bật cười sắc súa?

Ôi, Vĩnh Khoa chắc nổi điên mất!

Quay lại vấn đề chính. Qua nhiều đợt truy tìm thông tin cũng như nhờ vả kẻ sớm tối gần bên... Thiên Di moi móc mọi sở thích, sở ghét của Diễm My thì Chính An cũng can đảm gọi vào số máy mà cậu đã thuộc lòng, đưa ra một lời mời chính đáng. Nhưng, Chính An còn bỏ sót một điều, đó là có người còn cao tay hơn, đi trước Chính An vài ba bước trên chặng đường chinh phục Diễm My.

Thật ra chỉ là một cách báo thù đáng yêu mà thôi. Chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Mãi miên man suy nghĩ mà Chính An không để ý rằng có một người vừa xuất hiện ngay chiếc bàn của cậu. Người đó chậm rãi kéo ghế rồi nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện Chính An.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Chẳng có tiếng nói nào vang lên. Điều này thật khiến người đối diện muốn biết được Chính An đang nghĩ gì trong đầu.

Chóng cảm, Diễm My cười nhẹ rồi gọi khẽ :

- Anh Chính An.

- ...

Im lặng.

Nhíu mày, Diễm My đưa tay quơ quơ trước tầm mắt kẻ mắt hờn rồi gọi :

- ANH CHÍNH AN.

- Há?

Choàng tỉnh, Chính An lúng túng nhìn sang nơi có tiếng gọi rồi mới hoàn hồn khi nhận ra đó là cô gái tên Diễm My mà cậu đang mong chờ.

Điều đầu tiên hiện lên trong trí não của Chính An chính là : Diễm My đã đến khi nào?

Cái ý nghĩ ấy đã tô thêm cho nét mặt của Chính An một điểm nhấn đáng yêu ngô ngố.

Cười xoà, Diễm My ngồi ngay ngắn trên ghế rồi tình nghịch nhìn sang Chính An, trao cho cậu câu trả lời thoả đáng khi đã nhìn thấu ý nghĩ của ai kia :

- Em vừa đến. Anh cứ như người mất hồn ý. Mà nói thật nhé, em muốn biết lúc này anh đang nghĩ gì mà lại tập trung như vậy lắm đấy!

- À...

Đưa tay gãi đầu khô sở, Chính An lấp ba lấp bắp nhìn Diễm My không biết nên trả lời thế nào. Chết thật, lẽ nào giờ lại nói với Diễm My là khi này cậu đang nghĩ đến cô? Ngại chết đi được hà!

Che miệng, Diễm My bật cười khúc khích khi nhớ đến câu nói băng quơ của cô bạn lém lỉnh cùng lớp Hội hoạ.

"Di sẽ nói cho My nghe một bí mật nè. Chính An ấy, anh chàng tên Dương Chính An mà hôm bữa tìm My á. Thật ra thì Chính An thích My đấy, cô nàng dịu dàng ả! À, còn nữa, anh ta cũng rất hay xấu hổ ý, trêu anh ta nhiều vào giúp Di nhé. Hi hi..."

Khi!

Tầm tìm che dấu nụ cười ngậy ngô trong chốc lát, Diễm My vờ chỉnh chu lại đầu tóc rồi ho nhẹ, dịu dàng nhìn Chính An rồi khẽ cất giọng :

- Sao ạ? Anh... có điều gì muốn nói với em không?

- Hả?

Câu hỏi mờ mờ ám ám của Diễm My lại làm Chính An suyết vỡ tim, tâm trạng hồi hộp không tả được. Trong linh cảm luôn luôn mách bảo Chính An, rằng có việc gì đó khó hiểu trong ánh mắt dịu dàng của Diễm My.

Vén lại lọn tóc trước ngực, Diễm My e dè một cách nghịch ngợm, nhìn xoáy Chính An :

- Anh thích em. Anh không định nói thế khi gặp em sao? Anh cũng không sợ người khác cướp em đi?

- ...

Trước sự im lặng của Chính An, Diễm My lên cười thầm rồi toan đứng lên, rồi chỗ ngồi.

- Thôi vậy, em sẽ hẹn hò với người khác.

Chẳng thềm để mắt quan sát mét mặt Chính An ra sao, Diễm My bỏ lại câu nói gọn rồi quay người, thực hiện vài bước chân ngắn. Như để mong chờ điều gì đó xảy ra.

- Chờ đã, Diễm My!

Kèm theo tiếng gọi gấp bằng sự nhiệt thành ám áp, Chính An chạy nhanh đến, kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của Diễm My. Nói nhỏ :

- Sợ. Anh rất sợ em bị người khác cướp mất. - Đột nhiên, đáy mắt Chính An sáng bừng. Một ý nghĩ thông minh vừa hiện ra trong não bộ của cậu. Thầm cười, Chính An dùng giọng hài hước của mình, nhanh nhẩu nói - Bên cạnh em còn có Thiên Di nhà anh, chắc chắn sóc con sẽ giúp anh chinh phục em.

Quả là anh chàng khôi hài.

Chớp mắt, Diễm My chậm rãi xoay người lại. Mặt đối mặt cùng Chính An, cô thỏ thẻ :

- Thật sao? Em không nghĩ thế. Nếu Thiên Di bé nhỏ chịu giúp anh thì anh chắc sẽ không như bây giờ. A...

Vội đưa tay che miệng sau vài từ lỡ lời, Diễm My bẽn lẽn đưa mắt thăm dò sắc thái biểu cảm trên gương mặt đang dần chuyển tông màu kia.

Chợt, như ngộ ra điều quan trọng gì đó, Chính An nhìn Diễm My nghi hoặc. Một lúc sau, cậu chậm rãi đặt câu hỏi :

- Thiên Di bày trò, đúng không?

Đúng như lời Thiên Di dự đoán từ trước, Diễm My vội giải bày lý do chính đáng cho Chính An nghe, để ngăn chặn cơn giận đang len lỏi trong từng tế bào cậu.

- Vì anh đã gạt Thiên Di là Vĩnh Khoa lảng nhãng bên ngoài, nên Thiên Di muốn em giúp báo thù anh.

À, ra là vậy.

Đồ sóc nhỏ lóc chóc thù dai đáng. Hừ!

- Anh không giận chứ?

Lay lay cánh tay Chính An, Diễm My ngơ ngác hỏi nhỏ.

Nhìn thấy nét mặt đáng yêu kia thì làm sao Chính An giận cho đành cơ chứ.

Nở một cười tươi như hoa, Chính An vội cất lời, mắt dán chặt vào người con gái trước mặt :

- Anh không giận.

- Vậy... Có điều gì muốn nói không anh?

- Ừm. Thật ra... Thật ra...

- Sao ạ?

- Làm người yêu anh, nhé!

Phải, Chính An đã trút hết can đảm của mình để nói thật rành mạch từng chữ một. Mong cho Diễm My hiểu được tấm chân tình thành tâm của anh chàng đáng yêu Dương Chính An.

Ầm ầm

Xoảng

Rầm rầm

Xi xèo...

Cộp.

Keng keng keng...

Rồi, xong.

Hoang tàn.

U ám

Đứng tần ngần trơ mắt ra nhìn đóng bừa bộn do chính bàn tay đầy phép nhiệm màu của mình gây ra, Vĩnh Khoa đau khổ đảo mắt quanh căn bếp xinh xắn mà cậu từng cảm cô vợ nhỏ chạm vào. Ấy vậy mà bây giờ, ngay tại chính thời khắc đáng giá ngàn lượng vàng này, thì, Vĩnh Khoa lại là kẻ tạo nên thành quả tuyệt diệu kia.

Họa chăng, vợ chồng nhà này điều có tài năng phá hoại nhà bếp bẩm sinh? Rồi nhóc con Thiên Vũ sẽ không như hai người nào kia đấy chứ?

Ôi... cực phẩm nhân gian là đây!

Ở phòng khách, Thiên Di đã lóng tai mà nghe rõ ràng những âm thanh tạp nham vừa vang lên trong cái nhà bếp đáng thương. Cười trộm, cô bèn lên nhắc từng gót chân xuống bãi chiến trường do người chồng yêu quý dựng nên.

“Trời ạ, Người hãy nói là con đang nằm mơ đi. Không phải như thế chứ?”

Đưa tay che miệng, cặp mắt to tròn ngạc nhiên không chớp. Rất lâu sau, dường như cả ngàn thiên niên kỉ trôi qua thì Thiên Di mới nhỏ giọng hỏi khẽ Vĩnh Khoa, ánh nhìn ngờ ngác con tê giác nghiêng nghiêng mang hàm ý châm chọc :

- Chồng yêu, anh... anh...

Nghe giọng nói trong veo vang lên phía sau, Vĩnh Khoa quăng luôn cái chảo đang cầm trên tay sang một bên rồi ngượng ngùng bào chữa :

- À, em đói chưa? Hay mình ăn món cũ nhé?

Món cũ, tất nhiên là mì gói. Ngoài nó ra, còn có món “ngon” nào khác ư?

Đến lúc này, Thiên Di đã không còn kìm chế được nữa. Cô nhóc nhoén miệng, sau đó bật cười hả hê :

- Ha ha ha, Trương Vĩnh Khoa cũng tài đáo để chứ chẳng đùa. Anh xem, hôm nay chúng ta có màn hay để xem rồi. Hi hi hi.

- Em...

Trợn mắt, Vĩnh Khoa găng giọng hăm he. Ban cho cô vợ nhỏ cái nhìn sắc nhọn, cậu hung hăng nghiêng răng. Hừ! Tại cô nhóc siêu phá phách này bắt cậu xuống bếp chứ cậu nào muốn vào đây? Giờ lại thành ra làm trò cười cho con nhóc ma lanh này?

- Ôi, xem kia, anh còn phá hoại tài sản hơn em cơ đấy. Hừ hổng thật.

Thiên Di vẫn vô tư buông lời châm chọc mà không hề mảy may để ý đến nét mặt đang dần chuyển đổi màu sắc của Vĩnh Khoa. Nguy hiểm... đang đến gần rồi kia. Còn không mau chạy thoát thân đi.

Đá đóng phế thải sang một góc để dọn đường, Vĩnh Khoa nhếch môi cười lạnh rồi nham hiểm nhìn Thiên Di, mà mãnh cất giọng :

- Vợ làm trò, hôm nay... Em chết chắc rồi.

- Á...

Ngửi được mùi thuốc nổ cực đại, Thiên Di vội thụt lùi lại vài bước lấy thể rồi hét toáng lên, co giò bỏ chạy.

- Đứng lại ngay. Đồ siêu quậy.
- A, bớ người ta, giết người, giết người.
- Em có im lặng không hả?
- Không im. Làm sao nào?
- Giỏi. Để xem anh làm gì em.

Rầm.

Rầm.

Rõ rồi, ngôi nhà kia... đang bị bạo loạn. Sức tàn phá của con người đối với đồ vật vô tri vô giác thật bá đạo. Đáng thương nhất, vẫn là đồ vật...

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Sáng.

Một buổi sáng đẹp trời, mây nhuộm màu lạ lẫm, kinh ngạc ngó nhìn khung cảnh im lìm bên trong gang phòng khách rộng lớn.

Từ dưới bếp, mùi hương của từng món ăn không ngừng tỏa lan, vây bủa khắp căn nhà.

- Vợ yêu, ăn cơm nào.

Bỏ chiếc tạp dề ra khỏi người, Vĩnh Khoa lạnh giọng gọi cô vợ bé nhỏ của mình xuống dùng bữa sáng. Khẽ nháy mắt với người giúp việc trong nhà, cậu mờ ám nói khẽ :

- Nhớ nhé. Tất cả do tôi nấu.

Gật nhẹ đầu thay câu trả lời, cô giúp việc cười thầm rồi vội đi làm việc của mình. Còn Vĩnh Khoa, cậu chỉnh chu lại trang phục rồi đảo mắt quanh chiếc bàn thủy tinh đang chứa đầy thức ăn, cười mẫn nguyện.

Vì chiều lòng cô vợ bé bỏng mà cậu phải chặt vật từ sớm để tìm nguyên liệu và sau đó thì... đứng một bên quan sát cô giúp việc tốt bụng đã đồng ý giúp cậu hoàn thành bữa sáng theo yêu cầu oái ăm của cô chủ đáng yêu.

Gi mà phải có một bữa sáng đúng nghĩa? Gi mà nếu là mì gói thì em sẽ không ăn?

Hừ! Muốn đầy đoạ chồng mình thì có.

Tất cả cũng tại Dương Chính An chết bầm hại cậu mà ra. Nếu không tại tên lẩm chuyện, ba hoa Chính An thì Thiên Di làm gì mà có cơ hội điều khiển Vĩnh Khoa chứ!

Nhưng cũng nhờ thế mà cả hai mới tương phùng sau chuỗi ngày đau khổ. Cười nhẹ, Vĩnh Khoa chậm rãi bước từng bước lên bậc thang lầu. Nơi cậu sắp đến, đương nhiên là phòng ngủ.

Cạch.

Đẩy cánh cửa, Vĩnh Khoa chuẩn bị bộ mặt vui vẻ nhất có thể rồi cất bước đến bên chiếc giường lớn. Gương mặt từ hạnh phúc chuyển sang u ám đến không ngờ.

Sao chứ? Trông khi cậu phải dậy từ sớm để lo bữa sáng thì cô vợ ngốc nhà cậu lại hăng say mà "hương" một cách ngon lành? Đã thế, khi cậu dùng chất giọng ngọt ngào của mình để gọi "Vợ ơi, ăn cơm" thì cô vẫn chẳng nhúc nhích hay định ngồi dậy ư?

Quá đáng! Quá đáng mà!

Hầm hằm, Vĩnh Khoa đưa tay giật mạnh cái chăn Thiên Di đang quấn chặt lấy, đánh giọng gọi :

- Vợ, dậy!

Ánh ban mai chan hoà chen mình vào khung cửa kính trong suốt, từ tốn bò đến góc giường, tham lam chiếm một khoảng rộng nền nhà mà soi rọi.

- Ừm... Đang ngủ mà. Ai mà vô duyên quá.

Với giọng ngáy ngủ, Thiên Di đưa tay quơ loạn xạ trong không trung để tìm kiếm chiếc chăn bông yêu dấu của mình. Mãi chẳng thấy, nhưng thôi cũng chẳng cần. Tiếp tục quay mặt sang hướng khác, sóc con vô tư ngủ.

Hướng lên phía gương mặt lạnh tanh của chàng trai đang đứng tần ngần cạnh mép giường, nằng nặng ngừng thăm dò mọi nhất cử nhất động của ai kia. Khí lạnh lan toả, đánh đuổi vệt nắng nhàn nhạt còn sót lại trên nền gạch bóng loáng.

Quăng luôn cái chăn đang nắm chặt trong tay, Vĩnh Khoa khoanh hai tay trước khoang ngực rồi gằng giọng :

- Anh đếm tới 3 mà không chịu ngồi dậy thì đừng trách. 1...

Ngáy ngủ, Thiên Di ngẩng đầu lên một lúc rồi nhanh miệng đưa ra lý do chín đáng cho mình.

- Anh quên rồi sao chồng yêu, vị trí trong nhà của chúng ta đang được hoán đổi. Là hoán đổi đó.

Hoán đổi à? Hoán đổi ư? Vĩnh Khoa mặc kệ. Cậu đã cất công nấu... À, không phải... đã cất công đứng kế bên người nấu để quan sát cách cho ra lò món ăn. Dù gì thì cũng phải để con nhóc này thấy "tay nghề" của... người hầu của cậu chứ!

- Dậy. Không nói nhiều. Không chống đối.

Một cách thô bạo, Vĩnh Khoa khẽ khom người, bế xốc cô gái nhỏ trong tích tắc.

Bị nhấc bổng một cách bất ngờ, Thiên Di tỉnh ngủ hẳn ra. Nhìn thấy nét mặt lạnh như tiền của chồng mình, sóc con vội nhả nhó đánh lạc hướng. Mặc dù đang nắm trong tay quyền hành điều khiển chồng mình nhưng mỗi khi trông thấy gương mặt lạnh tanh, hung hăng này thì sóc con không khỏi lo lắng hay hoảng sợ.

- A, bỏ em ra, em cần vào nhà vệ sinh.

- Nếu em muốn... đáp đất nhanh. Anh sẵn sàng!

- Há?

Ngẩng người sau câu nói mờ ám của Vĩnh Khoa, Thiên Di ngơ ngác đưa mắt nhìn cậu thăm dò.

Nằm gọn trong vòng tay to lớn, ánh mắt ngây thơ cùng gương mặt chẳng biết gì sắp xảy ra khiến sóc con trong đáng yêu vô cùng. Không cảm lòng được trước nét đẹp hút hồn của vợ mình, Vĩnh Khoa nhẹ nhàng cúi đầu thấp xuống, rồi lại nhẹ nhàng đặt lên bờ môi bé xinh một nụ hôn khẽ.

Đợi đến khi Vĩnh Khoa ngừng lại thì Thiên Di mới nhú mày khó chịu để che giấu sự ngượng ngùng (giờ này mà còn ngượng ngùng cơ đấy, đã là vợ chồng rồi còn gì^^). Đánh vào bờ ngực rắn chắc, Thiên Di bĩu môi trách móc :

- Đồ biến thái.

Biến thái?

Cái con nhóc này... Thật là, vợ chồng hôn nhau cũng được cho là biến thái? Ôi trời, chắc Vĩnh Khoa phải trích một ít thời gian của mình ra để huấn luyện lại cô vợ ngốc này mất! Cứ mãi thế này lỡ khi đang tung tăng dạo phố cậu lại muốn hôn cô, cô kêu biến thái thì khổ.

- Vợ, muốn anh biến thái nữa không? Anh đang cao hứng đây!

Cao hứng? Cao... hứng.... Cái gì cơ?

Đỏ mặt, Thiên Di vội đá bay cái ý nghĩ "ghê rợn" mang tính đen tối vừa loé sáng lên trong đầu mình, nhả nhò nói :

- Muốn chết không chồng? Mau cho em xuống đi. Đói rồi.

- Không, em nhịn luôn đi. Chiều anh vợ nhé?

Dùng chất giọng gian manh nhất của mình, Vĩnh Khoa ma mị nhìn cô vợ nhỏ đang ngoan ngoãn trên tay mình mà trong lòng vô cùng hả hê. Chẳng là, cậu đã nắm được những gì cô vợ ngốc đang nghĩ đến trong đầu qua nét mặt đáng yêu khi này.

Vẫn vậy, Thiên Di cứ dễ bị dụ hệt như lần đầu gặp mặt. Cứ thế thì làm sao Vĩnh Khoa cảm lòng cho đành. Rồi cậu sẽ lại càng yêu say đắm con bé vợ

này mất thôi.

Cách dùng từ của Vĩnh Khoa lại trôi dào thêm sự phong phú cho trí tưởng tượng cao xa của Thiên Di. Dè chừng nhìn Vĩnh Khoa, Thiên Di nhăn mặt phản bác :

- Không, Không là không. Anh thật nham nhở. Em nếu trước khi lấy anh biết được anh là một tên như thế thì sẽ không đồng ý lấy anh đâu.
- Muộn rồi. Em chẳng phải đã thuộc về anh còn gì?

Thản nhiên đáp lời, Vĩnh Khoa giương đôi mắt sâu hoắm đẹp mê hồn nhìn chăm chăm người sóc con khiến cô bất giác đỏ mặt. Cái gì chứ? Bộ mặt thật của Trương Vĩnh Khoa chồng cô đây ư? Ôi trời à, đúng là không thể đánh giá một con người qua bề ngoài của họ mà.

Kẻ lạnh lùng ban đầu gặp mặt. Kẻ hung hăng, giận dữ mỗi khi có chuyện gì đó bức mình. Kẻ bỗng chốc biến thành dịu dàng ngay khi cô gái của mình gặp nguy hiểm. Kẻ ngốc nghếch luôn tự hành động một mình. Kẻ có thể cười như thiên thần khi ở cạnh Thiên Di. Kẻ có nét mặt đẹp mê hồn làm say đắm bao cô gái nhẹ dạ cả tin như cô. Cái kẻ mang tên Trương Vĩnh Khoa này rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt đây?

Những suy nghĩ lằng đằng khiến gương mặt Thiên Di không ngừng biến đổi sắc thái biểu cảm. Nét mặt lúc nào cũng ngây thơ đến mức người ta chỉ muốn véo cho một cái.

Vĩnh Khoa hài lòng lắm. Vì cậu thích ngắm gương mặt này của vợ mình mãi. Trông dễ thương cực.

- Anh tin không, em có thể bỏ anh đấy!

Dọa à?

Hừ! Cười gian, Vĩnh Khoa thẳng thừng đáp lời cô vợ bé nhỏ không chút do dự :

- Cứ cho là vậy. Đơn li hôn anh không kí, chữ kí của em cũng vô dụng. Còn nữa, em có chạy đằng trời cũng thoát khỏi Trương Vĩnh Khoa này đâu.
- Thế thì em ngoại tình.
- Anh sẽ nuôi bồ nhí.
- Em bỏ nhà theo trai.
- Anh đầu tư với gái.
- Đồ trẻ con.
- Thế thì người lớn đừng trách trẻ con.
- Anh...
- Thế nào? Còn gì nữa vợ thân yêu của anh!

Cứng họng.

Đau khổ nhìn kẻ thắng cuộc, Thiên Di chỉ còn biết dùng cách van nài :

- Chồng yêu, em đùa anh mà. Hi hi, nhưng giờ em không muốn đâu. Để... thôi nhé?
- Tôi làm gì vậy vợ?

Ngẩng người, Vĩnh Khoa tỏ vẻ không hiểu ý vợ mình, nghiêng đầu hỏi lại với nét mặt "ngây thơ".

- Thì... chẳng phải anh muốn... muốn...
- Ha ha ha

Đến lúc này, Vĩnh Khoa đã không còn kìm chế được nữa. Cậu nhẹ nhàng đặt Thiên Di xuống rồi bật cười sặc sụa, khiến Thiên Di ngỡ ngàng không hiểu gì đang xảy ra, chỉ biết tròn mắt dẹt nhìn tên chồng ngốc đang ôm bụng cười nghiêng ngả.

- Ha ha, vợ à, anh thích lối suy nghĩ của em lắm. Hay chúng ta...ngay bây giờ luôn nhé? Anh không muốn để vợ mình chờ lâu đâu.

1 giây.

2 giây.

3 giây.

- Á á á... Đồ xấu xa, dám trêu em

Rầm

Sau khi đã hiểu ra được vấn đề, Thiên Di trừng mắt nhìn tên chồng gian manh của mình rồi chạy tót vào nhà vệ sinh. Đóng sầm cửa lại.

"Đúng là không trêu ai vui bằng vợ mà, đồ con nít ngốc!"

Nghĩ thầm, Vĩnh Khoa họ nhẹ rồi lại tiếp tục "giờ trò" ma quái.

- Vợ ơi, em sao thế? Là do em muốn...

- Á á á, anh im ngay. Còn nói nữa thì tối nay ngủ dưới đất đi. - Thiên Di từ phía trong phòng vệ sinh nói vọng ra.

- O, thế em không muốn anh nữa sao vợ?

Giờ giọng, Vĩnh Khoa cố nén cười mà nói rõ ràng từng thanh từ. Chưa kể đến việc cậu còn cố ý nhấn mạnh từ ngữ quan trọng nữa.

Rầm

- Anh mà còn nói nữa thì tối nay cuốn gối ra đường đi. – Hét lớn, Thiên Di nổi giận đùng đùng đá mạnh chân vào cánh cửa đang đóng sầm lại.

Vẫn vô tư nhớn miệng cười thích thú, Vĩnh Khoa nhún vai tỏ vẻ bất lực rồi nói vọng vào :

- Nhà này của anh mà vợ!

- Thế em sẽ dọn đồ về nhà mẹ. Hừ.

- À, thôi. Để anh dọn ra đường cho vợ vừa lòng.

- Anh có chịu im và đi xuống nhà không hả?

- Bà xã đại nhân của anh mau thay quần áo rồi xuống dùng bữa sáng với anh nhé. À, nhớ đừng suy nghĩ đen tối nữa. Em ngày càng hư hỏng rồi đấy, vợ à!

Trước khi đóng cửa phòng lại, Vĩnh Khoa còn cố tình bỏ lại câu nói mang tính chất chòng ghẹo cô vợ nhỏ. Chỉ cần nghĩ đến nét mặt tức tối, phùng mang trợn má của Thiên Di là cậu không nhịn được cười rồi.

Vui thật! Không ngờ Vĩnh Khoa lại cười ngay con bé là chất gây cười siêu siêu tốc. Sốc con ngay từ khi sinh ra đã là người dành cho nhà họ Trương rồi.

Chậm rãi nhấc từng bước chân xuống nhà, Vĩnh Khoa lại liên tưởng đến gương mặt tức tối của Thiên Di rồi không kìm chế được, cậu bật cười sặc sụa. Ôi, cười đến chết mất thôi...

Rầm

Âm thanh lạ từ trên phòng vọng xuống, khỏi cần bước lên xem thì Vĩnh Khoa cũng đoán được đó là do nội công thâm hậu của cô vợ bé nhỏ gây ra. Hẳn là cánh cửa nhà vệ sinh phải chịu đau nhiều rồi.

Vĩnh Khoa nằm phịch xuống sofa, trong mắt ánh lên tia vui hạnh phúc tột cùng. Ngày tháng nhung nhớ, khổ đau, tự dằn vặt đã trôi qua rồi. Giờ là lúc cậu chính thức bù đắp cho Thiên Di, để cô nhóc được vui vẻ, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

- Diễm My, anh ở đây!

Suốt cả buổi chiều đứng đợi Diễm My khiến Chính An không khỏi sốt ruột, bồn chồn, lo lắng. Ngay khi vừa nhìn thấy cô nàng xuất hiện, Chính An phần

khởi giờ một tay lên không trung và cất giọng gọi. Chẳng lẽ, hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của hai người.

Chính chu lại trang phục, Chính An nhovn miệng cười tươi nhìn người con gái vừa tiến lại phía cậu. Hôm nay trông Diễm My thật đáng yêu.

Đưa tay vén lộn tóc trước mặt, Diễm My tinh nghịch nhìn Chính An, khẽ hỏi :

- Anh đợi em lâu chưa?

- Anh vừa tới. Giờ ta đi thôi.

Nói rồi, Chính An kéo nhẹ khuỷu tay Diễm Mi, cả hai cùng tiến vào khu vui chơi náo nhiệt. Đông đúc.

Tít xa, một cặp đôi lén lút nhìn nhau bật cười, rón rén bước theo hai nhân vật chính của buổi tối hôm nay.

- Em muốn chơi trò nào?

Chất giọng trầm ấm của Chính An khẽ vang lên, đồng thời, cậu cũng quay sang nhìn người con gái cạnh mình. Đặt câu hỏi.

- Uhm...

- Vợ yêu của anh, em muốn chơi trò gì nè?

Đột nhiên, cái chất giọng thân quen từ đâu vọng đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Diễm My khi cô đang cố gắng chọn ra một trò chơi thú vị nhất, vì tất cả các trò cô đều muốn chơi. Xoay người lại, Diễm Mi tròn mắt nhìn hai nhân vật vừa xuất hiện trước mặt mình, không thốt nên lời.

Về phía Chính An, cậu cũng bày ra một gương mặt hết sức kinh ngạc nhìn hai kẻ vừa rớt xuống. Xem kia, nhìn thật churong mắt.

Choàng tay qua eo Thiên Di đầy âu yếm, Vĩnh Khoa đưa tay vuốt nhẹ mái tóc thơm dịu của vợ mình rồi cất giọng hỏi, cố ý để ai đó nghe thấy được.

Thiên Di cố nén cười, khẽ nhón chân rồi véo một cái vào chóp mũi Vĩnh Khoa, lém lỉnh dùng chất giọng ngọt ngào để nói.

- Chồng của em chọn đi, trò nào anh chọn em cũng thích.

- Ôi, sao vợ anh đáng yêu thế này!

- Hi, chồng em mới đẹp trai đó chứ!

Ôi, hai người này đang tự khen nhau kia kìa!

Nén kinh ngạc, Chính An hằm hằm lia tia nhìn man rợn về phía hai kẻ cố tình gây sự chú ý kia, gầm lên :

- Nè, hai người có thôi không hả?

Bị chất giọng của Chính An làm cho giật mình, Thiên Di nháy mắt tinh nghịch nhìn Vĩnh Khoa rồi cả hai cùng nén cười. Buông chồng mình ra, Thiên Di ngo ngắc quay sang phía giọng nói vừa cất lên, chớp chớp mắt ngây thơ :

- Ủa? Chính An, sao anh lại ở đây? Còn cả Diễm Mi nữa? Hai người hẹn hò hả?

- A, Di, bạn và chồng đang đi chơi sao? Trùng hợp vậy!

Diễm Mi ngây ngơ chạy lại chỗ Thiên Di, mừng rỡ vang lên. Cô rõ là không nhận ra âm mưu phá đám của hai vợ chồng nhà này mà. Gượng cười, Chính An hít thở sâu rồi bước nhanh đến, kéo tay Diễm Mi ra phía khác, nói nhỏ :

- Em đừng để gương mặt của hai người đó lừa gạt. Họ rõ ràng đã theo chúng ta mà.

Diễm Mi ngạc nhiên nhìn về phía Vĩnh Khoa và Thiên Di rồi lại nhìn sang Chính An. Tại sao Thiên Di lại phải theo dõi cô và Chính An chứ? Quá lạ!

Thầm nghĩ, Diễm Mi nhovn miệng cười tỏ vẻ “Không có gì!” rồi nắm lấy bàn tay rắn chắc của Chính An, kéo cậu lại chỗ hai vợ chồng nhà “trẻ con” đang đứng.

- Đề em hỏi Thiên Di, chắc không phải như anh nói đâu.

- Em bị họ lừa rồi.

Thiếu não trả lời, Chính An giương đôi mắt sát bén về phía hai kẻ đáng ghét đang giả trò ma quái trên cậu. Nhưng, ánh mắt của cậu có là gì so với hai tên “quỉ” nhỏ gian manh kia chứ.

Ngầm hiểu được những biểu cảm trên gương mặt đáng yêu của cô bạn xinh xắn, Thiên Di hé môi cười lên rồi vòng tay ra sau, ôm chầm lấy Vĩnh Khoa

ngay khi Diễm Mi vừa dừng chân trước mặt hai người. Vùi đầu vào thân người ấm áp của Vĩnh Khoa, cô khẽ mếu máo :

- Chồng ơi, anh Chính An vu oan mình kia. Mình đâu có theo dõi bọn họ, đúng không chồng?

Đưa tay vuốt nhẹ tấm lưng nhỏ như đang an ủi, Vĩnh Khoa đành giọng lại, nhìn Chính An trách móc :

- Dương Chính An, tại sao cậu lại vu oan bọn tôi? Có biết vợ tôi đau lòng thế nào khi bị vu oan không hả? - Rồi lại vỗ về Thiên Di bằng giọng nói nhẹ nhàng hơn - Vợ ngoan, anh dẫn em ăn kem, nhé?

Gi? Lại ăn kem? Sao lúc nào cũng là kem?

“Phân đoạn” này chẳng phải Thiên Di đã tập kĩ lưỡng cho Vĩnh Khoa rồi ư? Tại sao cậu lại luôn lặp lại kịch bản cũ thế chứ? Muốn trêu tức nhau à?

Lần này, Thiên Di không những không hưởng ứng theo mà còn làm bộ mặt nhăn nhó. Hừ! Cái tên chồng đáng ghét này, kịch bản chẳng phải cô đã tập cho cậu cảnh này nhiều lần rồi sao? Lúc này lẽ ra Vĩnh Khoa phải chuyển sang Diễm Mi để công kích chứ? Cô đã dặn cậu bao lần là phải dùng giọng mỉa mai, lừa Diễm Mi cho cô nằng nói giúp cả hai với Chính An còn gì?

Lập tức buông tay khỏi người Vĩnh Khoa, Thiên Di cau mày nhìn cậu, rồi nghiêng răng :

- Nè, em đã nói cảnh này không phải vậy rồi mà?

- Anh thích. Cảnh của em nghĩ anh không làm được. Áp dụng cách của anh hay hơn.

Không kém cô vợ bé nhỏ, Vĩnh Khoa cũng âm ức gắt lên, mắt lạnh băng nhìn xoáy cô. Con nhóc này ngày càng quá đáng. Nghĩ thế nào mà lại bắt anh nhẹ giọng với con gái? Dù sao thì việc đi theo Chính An và Diễm Mi cũng dễ như trở bàn tay rồi. Nếu hai người đó nhất quyết không cho thì cậu và vợ bé nhỏ cứ leo đèo theo sau. Ai cấm bao giờ?

Hừm! Khó khăn lắm cậu mới gật đầu đồng ý diễn chung kịch với cô vợ tính nghịch lắm mưu mẹo này. Đã phải kìm nén lắm Vĩnh Khoa mới ngọt ngào đến vậy. Không thì đừng có mơ.

Trùng mắt, Thiên Di đã đá bay sự tồn tại của hai nhân vật chính trong đêm nay bằng sự hung hăng của mình. Chóng tay ngang hông, cô nhìn Vĩnh Khoa bằng đôi mắt rực lửa.

- Nếu cách ăn kem của anh hay hơn cách của em thì có lẽ kem trên thể giới này bán sạch hết rồi!

- Nếu em muốn, anh sẽ mua hết cho mà ăn.

- Em không thích. Em ghét kem.

- Vậy hôm bữa ai ăn hết hũ kem anh mua hả? Anh hay em?

- Trương Vĩnh Khoa, anh sao lúc nào cũng hơn thua với em vậy?

- Em mới là người thích hơn thua với anh.

- Anh...

- Thôi, thôi, Di dễ thương, bình tĩnh lại nào. Bình tĩnh nào!

May mà có Diễm Mi chen ngang vào cuộc cãi vã không lối thoát kia nên hỏa khí mới dần hạ xuống.

Kết quả “chung cuộc” của trận khẩu chiến ấy thế này : Diễm Mi đành tách lẻ cùng Thiên Di. Điều dĩ nhiên, Chính An phải “cặp” cùng Vĩnh Khoa. Chiến dịch làm hòa từ đó được bắt đầu.

Kéo Thiên Di lại chiếc ghế đá trong khu vui chơi, Diễm Mi thờ dài chán nản nhìn gương mặt phùng phùng lửa giận của cô bạn mà không biết nên nói gì để dập đi ngọn lửa hờn giận trong lòng con nhóc thích tranh cãi kia.

Thiệt tình, đã là vợ chồng rồi mà cứ như con nít không bằng. Hờn tí là cãi nhau rồi đâm ra giận nhau. Báo hại Diễm Mi hôm nay không được vui vẻ bên Chính An ấm áp.

Đặt mình ngồi phịch xuống ghế, vờn vai. Một lúc sau, cô bạn tính nghịch ngo ngoe nghiêng nhìn sóc con, nói đùa :

- Này, còn giận chồng Di hả?

- Hừ! Tất nhiên. Không giận mới lạ. Anh ấy suốt ngày thích hơn thua, chẳng bao giờ nhườn Di hết. Đáng ghét!

- E hèm, thật sao? Vậy những gì anh Chính An nói về Di, hoàn toàn sai sao ta?

Hàng giọng nhẹ, Diễm Mi làm điệu bộ mờ ám rồi nháy mắt tinh nghịch nhìn Thiên Di, khiến sóc nhỏ bất giác giật mình. Chính An rút cuộc là nói gì mà Diễm Mi lại nhìn cô với đôi mắt gian manh đó nhỉ?

Như đọc được suy nghĩ trong lòng Thiên Di, Diễm Mi khẽ cười rồi nói tiếp :

- Mình nghe kể là lúc trước có một cô nhóc rất quậy phá. Suốt ngày cô nhóc đó không ngừng bày cách trừng trị kẻ máu lạnh, khiến anh ta giận dữ nhưng cũng chẳng làm gì được. Bởi vì, anh ta rất yêu cô nhóc đó. Yêu tha thiết. Yêu chân thành. Cuối cùng, sau bao nhiêu sóng gió, họ đã tìm được nhau và sống bên nhau trọn đời. Nghe giống truyện cổ tích Di ha?

- ...

Tạm thời ngồi im lặng, Thiên Di bỗng cảm thấy có một phần lỗi. Nếu cô không chấp Vĩnh Khoa, nếu cô nhừn cậu trong lúc cãi nhau thì cả hai đâu gây lộn suốt như thế? Dù gì ai đó cũng đã rất khổ sở trong quá khứ rồi cơ mà?

Nhưng, không cãi nhau thì còn gì vui?

Loanh quanh trong mớ tâm tư hỗn tạp, tâm thức của sóc con không ngừng đấu đá lẫn nhau. Và rồi, cô đưa ra quyết định : Vẫn tìm cách cãi nhau, nhưng sẽ giảm độ “hung hăng” xuống mức cực tiểu.

Tuyệt vời!

Niềm vui trong “cuộc sống” vẫn được giữ nguyên vẹn mà không hề tổn thất!

Cười thầm, Thiên Di tinh nghịch quay sang, lè lưỡi trêu Diễm Mi :

- Mi và anh Chính An hôm nay hẹn hò hả?

Nghe Thiên Di nhắc đến Chính An, Diễm Mi bỗng xụ mặt. Vài giây sau, cô ngẩng đầu lên với cặp mắt hờn trách, đánh giọng :

- Không tại cô và chồng cô thì tôi đã được đi cùng hoàng tử của mình rồi. Cô hại tôi cả đấy! Đền đi.

- Đi, anh đền cho em!

Khi Diễm Mi vừa nói xong thì lập tức, một bàn tay to lớn kéo lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô. Theo phản xạ, Diễm Mi chạy theo dáng người quen thuộc ấy. Chỉ phút chốc, cả hai đã hòa vào dòng người tập nập bên ngoài. Bỏ lại Thiên Di ngơ ngác ngồi đó trông theo.

Hừm! Đáng ghét! Bỏ cô lại một mình một xó thế này mà được đấy!

Hậm hực đứng lên, Thiên Di quay người lại phía sau thì chợt nhìn thấy một ánh mắt dịu dàng đang nhìn mình chăm chăm. Trước khi sóc con toan xoay lưng bước đi lần nữa thì chất giọng lạnh tanh mang theo hơi ẩm riêng biệt đã ùa vào tai cô.

- Vợ, anh xin lỗi!

Mím chặt môi, Thiên Di đột nhiên chạy đến, vòng tay ra sau, ôm chặt lấy thân hình vạm vỡ của Vĩnh Khoa, thút thít :

- Em xin lỗi, sau này sẽ không làm chồng buồn nữa đâu!

- Ngoan, có kem cho em này! Cầm lấy và lên anh công!

Ngoan ngoan vâng lời Vĩnh Khoa, Thiên Di lon ton chạy ra sau lưng cậu rồi trèo lên. Được ăn kem mát lạnh, lại còn được công đi dạo trên đường. Thật thích!

Sau khi đã “chén” xong que kem “hạnh phúc”, Thiên Di cười tinh nghịch rồi đưa tay choàng qua cổ Vĩnh Khoa, tựa đầu cô vào đầu cậu, khẽ nói :

- Yêu chồng nhất!

- Ừ, anh biết.

- Sau này em sẽ không hung dữ với chồng nữa, chịu không?

- Thật không?

- Đương nhiên là... không rồi. He he.

- Kệ. Anh nhừn vợ vậy!

- Hi hi, em đùa thôi. Mà chồng ơi, em nhớ con!

- Ừ, để vài ngày nữa anh và vợ sẽ sang đó đón Thiên Vũ sang đây.

- Sao lại vài ngày?

- Thì để vợ chồng mình thân mật thêm vài ngày nữa chứ sao!

- Anh... ghen tị với con à?

- Không có.

- Em biết mà.

- Không.

- Ha ha, chồng đáng yêu quá đi.

Trăng khẽ bật cười soi rọi đường cho hai người phía dưới, sao lấp lánh chung vui niềm hạnh phúc bất tận, tỏa sáng vạn dặm.

Sau bao sóng gió, cuối cùng thì tình yêu vẫn đánh bại tất cả. Những người yêu nhau lại tìm được nhau, trao nhau những chiếc hôn nồng ấm cùng những nụ cười bất tận.

Ngọt ngào vệt nắng hạnh phúc.

Định mệnh.

Dây chỉ đỏ tình yêu vốn không thể cắt đứt.

Rồi, hạnh phúc sẽ về với những người thực sự trao trọn con tim cho nhau.

Vĩnh viễn...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngoại truyện : Valentine

Lớp D - Hội họa.

Bầu không khí trong lành choáng lầy khoảnh sân rộng thênh bên dưới, từng chậu cây nhỏ li ti thay nhau ưỡn mình ra đón lấy những đợt nắng vàng tinh sương. Gió nhẹ nhẹ lùa vào khung cửa trong suốt, tưới mát cả lớp học. Ánh nắng len lỏi trên nền gạch, bám víu vào gót giày của giáo viên như những đứa trẻ nhỏ đang vùi vùi mẹ cha.

Viên phấn trắng di chuyển nhẹ nhàng trên mặt bảng xanh, tạo thành những đường nét tuyệt mỹ. Bàn tay thoăn thoắt trên bảng đã thu hút mọi ánh nhìn của sinh viên, những nét vẽ thoát ần hiện tạo nên một bức tranh sinh động.

Đưa tay chống cằm, Thiên Di gieo tia nhìn miên man ra ngoài phía cửa, dòng suy nghĩ lênh đênh trôi về nơi có cái tên Trương Vĩnh Khoa ngự trị. Mới hôm qua thôi, người nào đó còn dờ chừng ghen lung tung, cô chỉ là trò chuyện vui vẻ với anh bạn học khoá trên thôi, có gì quá đáng đâu chứ? Vậy mà cái tên ngang ngược ấy lại ghen cho bằng được. Ghen một cách dờ hoi. Ghen một cách trẻ con.

Hừ!

Đã thế thì cô sẽ đi trò chuyện với thật nhiều con trai cho bỏ ghét. Muốn ghen thì ghen cho đã đi.

Chỉ cần nghĩ đến gương mặt trẻ con ghen vô cớ kia là lòng Thiên Di đã phùng phùng lửa giận. Thật không ngờ đường đường là một vị chủ tịch tài giỏi, đứng trên nhiều người như Trương Vĩnh Khoa mà lại có lúc suy nghĩ ngốc nghếch như thế.

[/FLASH]

À, không phải.

Là ngốc nghếch triền miên mới đúng.

Bên cạnh nhau lâu rồi, Thiên Di lẽ nào không khai quật thêm nhiều tật xấu của người ấy chứ.

Buồng viên phấn xuống bàn, giáo viên liếc nhìn quanh lớp một lượt rồi đưa tay thu dọn sắp hồ sơ, nghiêm nghị :

- Lớp trưởng, em giữ lớp giúp tôi cho đến ra chơi nhé. Tôi phải lên văn phòng gặp thầy Hiệu trưởng.

Đang thả đầu óc rong chơi thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, phá tan những ý nghĩ đang mập mờ hiện ra. Quay trở lại với thực tại, Thiên Di cười híp mắt khi nhận được thông báo vắng tiết tiếp theo. Còn gì vui hơn đâu nào!

- Dạ.

Lễ phép cuối đầu chào giáo viên, Minh Tuấn cười nhẹ. Đợi đến khi giáo viên ra khỏi lớp, Minh Tuấn mới ho nhẹ, đảo mắt nhìn quanh lớp một lượt rồi nói :

- Giáo viên đi rồi.

Không gian bỗng chốc yên ắng.

Các thành viên trong lớp nín thở, nhìn chằm chằm anh chàng lớp trưởng ngoan ngoãn của lớp D - Hội hoạ, chờ đợi.

Vờ nghiêm túc, Minh Tuấn hắng giọng rồi lém lỉnh :

- E hèm, NỔI LOẠN THÔI.

- Yeah!!!

- Muahahahaha, mừng valinhtinh nào bà con.

- Này, socola của tớ đâu?

- Ờ, tại sao bọn con trai mấy người lại không galang một xíu nhỉ? Tặng hoa hồng hoặc socola cho đám con gái tại tụi tôi đi.

- Tự mua đi.

- Ờo, con trai gì mà keo kiệt.

- Hừ, tặng thì tặng thôi. Nhưng nếu thích thì quen nhau luôn, giúp nhau thoát kiếp F.A, sao?

- Okay luôn, sợ gì nào!

Vâng! Đây chính là bộ mặt thật của một khối lớp luôn có thứ hạng đầu bảng trong danh sách của trường.

Mặc cho tụi bạn nổi loạn và la hét hết công suất, Diễm My vẫn vô tư vẽ cho xong bài tập của mình, bỏ ngoài tai cuộc trò chuyện kia. Vì sao à? Vì cô đã là hoa có chủ tốt, làm sao nỡ lòng nào mà tơ tưởng tới chủ mới cho được, cô cũng không muốn nhìn thấy người ấy phải buồn hay ghen như chồng của Thiên Di đâu, một người đã là quá đủ rồi. Nhớ!!!

Tổ chức Demon White :

- Khoa, thấy thế nào? Đẹp không?

Chia đũa hoa hồng được gói một cách công phu ra trước mặt Vĩnh Khoa, Chính An quơ quơ tay rồi cười tươi rồi nhìn Vĩnh Khoa chờ đợi lời nhận xét. Món quà này là cả tấm lòng cậu muốn dành tặng cho nửa kia của mình nhân một ngày đặc biệt. Valentine đợt này cũng chính là ngày kỉ niệm tròn 1 năm cậu và Diễm My bên nhau. Ý nghĩa quá còn gì!

Chính An đã tốn công mua hoa về, xong lại mò mẫm tự tay gói lấy bằng chính đôi tay của mình, trên đũa hoa còn có hẳn một tấm thiệp bé xíu xinh xinh với lời chúc chân thành mà cậu đã suy nghĩ suốt đêm. Hẳn là cô người yêu bé nhỏ sẽ rất thích món quà này cùng một buổi tối lãng mạn bên những ngọn nến lung linh, mờ ảo. Còn cả tiếng nhạc vu vương diu diu cả hai vào điệu nhảy nhịp nhàng đầy yêu thương nữa chứ. Xong màn dạo đầu, cả hai sẽ cùng nhâm nhi bữa tối ngọt ngào đối diện nhau. Rồi, họ sẽ trao nhau những nụ hôn hạnh phúc, đắm mình vào vũ điệu tình yêu.

Khoan đã.

Có... sến quá không nhỉ?

Rồi mắt khỏi màn hình vi tính, Vĩnh Khoa gieo tia nhìn nghi hoặc lên người cậu bạn thân. Một lúc lâu, Vĩnh Khoa chợt lên tiếng :

- Cậu... Ắt xì...

Chết tiết!

Biết ngay mà.

Khịt khịt mũi, Vĩnh Khoa đưa mắt lờm Chính An.

Trong phòng có hương thơm lạ, Vĩnh Khoa ghét hương thơm ấy. Đặc biệt, hương thơm ấy lại toả ra từ con người đang nâng niu đoá hoa hồng kia. Bao lâu nay sài một loại nước hoa không chán, vậy mà khi coa bạn gái lại liền đổi hương nước hoa ngay, lại chọn đúng mùi Vĩnh Khoa không ngửi được mới đau chứ!

Nhìn thấy gương mặt đang trở nên khó coi của Vĩnh Khoa, Chính An nghi hoặc đặt câu hỏi. Cậu vẫn chưa phát hiện ra ai đó không ngửi được hương thơm phát ra từ người mình. Ngay thơ đến vậy là cùng.

- Sao vậy? Cảm à?

"Cảm cái đầu cậu."

Mắng thầm tên giả ngây, Vĩnh Khoa chau mày, gắt :

- Cậu đổi nước hoa đi... Hơ, ắt xì...

À, hoá ra là dị ứng với mùi nước hoa.

À, đến giờ thì Chính An mới chính thức phát hiện ra Vĩnh Khoa dị ứng với mùi thơm ngào ngạt trên người mình. Chỉ tại cậu đổi nước hoa mới thôi sao? Lẽ nào lại không ngửi được mùi hương đầy nam tính này?

Cười xoà, Chính An kéo tay áo đưa lên mũi ngửi ngửi, lại nói :

- Quyến rũ mà.

- Đổi ngay... Ắt xì!!!!

- My chắc sẽ thích hương...

- Nếu cậu muốn tối nay tặng ca thì cứ việc giữ mùi mà My của cậu thích. Ắt xì...

- Nhưng...

Lờ mắt, Vĩnh Khoa thần nhiên nhún vai :

- Vậy tối nay tặng ca. Ắt xì...

- Okay, okay. Tôi đổi, tôi đổi.

Đang định đi ra ngoài để nhườn lại bầu không khí trong lành cho Vĩnh Khoa thì Chính An chợt nhớ ra một chuyện quan trọng. Khựng lại một vài giây, Chính An chớp chớp mắt ngây thơ, khề giọng :

- À, Khoa nè, tôi... Phải làm sao thì mới đổi hương thơm được chứ? Chẳng lẽ dùng loại nước hoa khác xịt lên người cho thành hỗn hợp hương? Cậu không thấy sẽ rất kì quặc à? Mọi người chắc sẽ nhìn tôi...

- Hoặc về nhà tắm rồi thay toàn bộ quần áo, hoặc dời bàn việc của cậu ra ban công ngoài vĩnh viễn. Cậu chọn đi.

Im lặng.

Chính An hận là mình không thể lập tức bay đến trước mặt tên khó ưa trước mặt, xé xác hắn ra trăm nghìn mảnh nhỏ cho hả giận. Ngay cả thương lượng cũng chẳng để cho cậu nói hết câu của mình, cứ thích chặn họng người ta là sao chứ?

Hừ!

Nếu cậu mà là chủ tịch Demon thì đã đuổi việc tên ngang ngược này từ rất lâu rồi. Người gì mà quá đáng.

Ra chơi.

Đặt bút chỉ xuống bàn, Diễm My đưa mắt liếc nhìn cô gái nhỏ. Chợt, khoé môi bỗng chốc nhếch lên, cô thì thầm vào tai Thiên Di, cười nham nhở :

- Nè, hôm nay Di có đi "hâm nóng" tình yêu với anh Vĩnh Khoa không?

- Không.

Vì đang bức người kia nên Thiên Di không ngại ngần gì mà lạnh lùng bật ra câu từ chối. Ghen mà, thích thì đi chơi một mình cho đã đi!

- Ô, Valentine mà anh Vĩnh Khoa không rảnh luôn hả? Mình có nghe Chính An nói hôm nay anh ấy được nghỉ mà, không lẽ chồng Di vẫn ở lại tổ chức làm việc?

Ừ thì Thiên Di biết hôm nay là ngày gì, Valentine - lễ tình nhân chứ gì! Nhưng, tại người đó đã ghẹo điên cô nên cô quyết làm tới cùng luôn. Hôm nay, cô sẽ nhận hết quà mà các bạn nam trong lớp, trong trường tặng cho cô.

Để rồi xem.

Ai đó oi, cứ ghen thoả thích nhá!

- Ủ, nay là Valentine. My với anh Chính An đi chơi vui nghen.

- Ủa...

- Hey, quà của hai nàng này.

Diễm My chưa nói hết câu thì một giọng nói trầm trầm quen thuộc đã vang bên tai. Đồng thời, hai hộp socola bé xinh cũng nằm gọn trên mặt bàn gỗ nâu.

Chào theo kiểu quân đội, Minh Tuấn nhảy mắt tinh nghịch. Gieo tia nhìn ấm áp lên người hai cô gái cùng lớp, cậu ma mãnh cười :

- Phong trào của lớp mình đó mà, he he. Riêng Di, tí nữa sẽ có luôn một đóa hoa hồng. Còn My, đợi người yêu tặng đi nhé!

Bức xúc, Diễm My chau mày liếc xéo Minh Tuấn :

- Ô, kì vậy? Thiên Di cũng có chồng rồi mà? Không công bằng.

Trước thái độ vờ giận dỗi của Diễm My, Minh Tuấn cười hi hi rồi lập tức nghiêm giọng :

- Thế giờ nhận socola hay không đây? Hay tôi cho người khác nhá?

Quắc mắt lờm Minh Tuấn, Diễm My bức bối bật hộp socola ra. Cho từng thỏi socola ngon lành vào miệng trước mặt Minh Tuấn, cô cười lém lỉnh :

- Của chùa, công nhận ngon ghê!

Nhìn màn đầu khẩu của hai người bạn thân, Thiên Di không khỏi bật cười. Thiệt tình, hai người cứ như trẻ con ý, giống y như tên chồng Vĩnh Khoa đáng ghét của cô vậy.

Nghĩ đến là phát bức.

Mà không biết có nhớ hôm nay là ngày gì không nữa? Hay là lại cắm đầu vào công việc và ở lại tổ chức luôn đây? Có khi nào chiều không đến đón cô không nhỉ?

- Lỡ anh ấy không đến đón vì nghĩ mình còn giận thì sao trời? Lẽ nào đi bộ về nhà?

Không nghĩ thì thôi, chứ đã nghĩ thì Thiên Di nghĩ đi rất sâu xa. Trong lòng rõ ràng còn rất giận người ta, nhưng mà con tim lại mong muốn người ta đến đón mình.

Đúng là ngược đời.

Tổng cộng 10 hộp socola loại nhỏ, 5 đóa hoa hồng cỡ vừa. Trong đó có một đóa hoa nhận từ anh bạn khóa trên với lý do cảm ơn hôm nọ cô đã nghĩ giúp anh cách cura đồ một cô nàng trong lớp mình.

Đó, cô nói chuyện với người ta là vì có lý do chính đáng chứ bộ. Cô có bao giờ nghĩ đến việc sẽ đi ngoại tình trong khi đã có một người chồng trên cả tuyệt vời như thế đâu chứ!

Nhìn đống quà tặng trên tay mình, Thiên Di tự hài lòng rồi lon ton bước đi. Đôi mắt lanh lẹ đảo quanh khoảng sân ngập tiếng cười một vòng như để tìm kiếm bóng dáng quen thuộc, nhưng mãi chẳng thấy.

Lẽ nào cậu không đến đón cô thật ư? Không phải chỉ vì cô đã nói chuyện với anh bạn khóa trên một lần đó chứ? Sao lại có người hẹp hòi thế nhỉ?

- Di, đợi với.

Từ xa, Minh Tuấn chạy lại chỗ Thiên Di, trên môi là nụ cười rạng rỡ. Điều hòa lại nhịp thở, cậu cười dịu dàng rồi chìa đóa hoa trong tay ra trước mặt sóc con rồi nói :

- Quà của Di.

- Ừm, cảm ơn...

- Di không nhận đâu.

Giọng điệu đó, còn ai lạ vào đây chứ!

Con gió nhẹ thổi qua nhánh cây lớn, tạo ra chuỗi âm xào xạc vui tai. Trước khi lướt đi, gió để lại trên cây một luồng khí u ám, vây bủa quanh khung cảnh thơ mộng trong sân trường.

Cho một tay vào túi quần, Vĩnh Khoa ung dung sai đều chân đến trước “đôi tình nhân trẻ”, lờ mờ Minh Tuấn :

- Đừng dụ dỗ vợ tôi.

Dường như có mùi vị thuốc súng ở đây, không được ôn cho lắm à nha!

Hương vị ghen, vẫn còn thì phải?

Cười hiền, Minh Tuấn quay sang Vĩnh Khoa, ngây thơ hỏi lại :

- Tặng hoa cũng được gọi là dụ dỗ? - Lại nhìn sang Thiên Di, Minh Tuấn vô tư chỉ vào đống quà tặng trên tay cô gái nhỏ, vội nói - Vậy anh xem, có bao nhiêu chàng trai đã dụ dỗ được vợ anh?

Chẳng đáp lời Minh Tuấn, Vĩnh Khoa dang tay ra, kéo Thiên Di vào lòng mình rồi nghiêm giọng hỏi :

- Trong đống này, còn thứ nào là của Minh Tuấn?

- À...

- Cái này, đúng không?

Không đợi Thiên Di trả lời trả vồn, Vĩnh Khoa đã đưa mắt quan sát những thứ cô vợ bé nhỏ ôm trong lòng rồi lạnh lùng chọn lấy một hộp socola có gắn chiếc nơ đỏ đỏ xinh xinh, tự đưa ra câu trả lời cho mình.

Hộp socola Vĩnh Khoa chọn, đích thị là của Minh Tuấn.

- Mang về ăn đi. Hãy ước cho năm sau thôi F.A, nhé!

@@

Liếc sang Minh Tuấn, Thiên Di cười nhún nhó với hàm ý xin lỗi. Chưa kịp để cô nói thêm lời nào với Minh Tuấn thì Vĩnh Khoa đã thẳng thừng kéo cô đi trước cái nhìn gằn như rục rủa của anh chàng lớp trưởng.

Trương Vĩnh Khoa chết dẫm!

Nếu trời mà để cho cậu gặp được Thiên Di trước tiên thì cậu đã lên mặt dạy cho tên ngang ngược Trương Vĩnh Khoa kia một bài học rồi.

Cậu mà cô đơn á?

Rõ điên.

Chỉ là cậu không chịu quen với những cô nàng vây quanh mình thôi, tưởng có vợ là ngon chắc.

Tại sao Thiên Di không chịu đi đi nhĩ?

Thăm nghĩ, Minh Tuấn cười ma mị nhìn theo dáng Vĩnh Khoa. Một lúc sau, cậu bắt tay thành hình cái loa, hét lớn hết công suất để cho người kia có thể nghe rõ từng chữ mình thốt ra :

- Khi nào chán chồng hãy nói nhé, Tuấn sẽ thay Di viết đơn thôi chồng. Ngay lập tức.

Đương nhiên, cái nhìn ghê rợn của Vĩnh Khoa đã sớm lia thẳng tới chỗ Minh Tuấn đang đứng.

Đề lại một mình Minh Tuấn cười đầy ẩn ý, Vĩnh Khoa nhanh chóng kéo vợ bé nhỏ rời khu vực "nguy hiểm". Ra đến xe, Thiên Di mới vùng tay khỏi bàn tay lực lưỡng kia. Hằng học nhìn sang Vĩnh Khoa, cô chau mày :

- Anh quá đáng vừa thôi...

- Em đừng tự tiện nhận quà lung tung nữa vợ, nguy hiểm lắm

- Nhưng...

- Chuyện Minh Tuấn, anh xin lỗi. Ai bảo cậu ta có gương mặt đáng ghét làm gì. Hừm, em phải mau mau học cho nhanh để thoát khỏi trường này, tránh luôn việc gặp mặt tên đó thì càng tốt.

- Anh...

- Hắn ta đáng ghét.

Quay sang cô vợ nhỏ, Vĩnh Khoa ngang ngược gắt lên, trong đáy mắt kia hẳn rõ sự giận dữ không biết bắt nguồn từ đâu. Thở dài, Thiên Di cố nặn ra một nụ cười thật tươi, lay nhẹ cánh tay Vĩnh Khoa, thì thầm :

- Được rồi mà, chồng yêu. Anh đừng thế, em nhận quà của các bạn chỉ với ý nghĩa bạn bè thôi. Còn anh chàng học khóa trên là vì muốn làm quen bạn lớp em nên mới tiếp cận em trước, hoàn toàn không như anh nghĩ đâu. Minh Tuấn cũng đâu đáng ghét như anh nói, cậu ấy chỉ quan tâm em như một cô em gái thôi. Vả lại, em đã là vợ anh rồi thì còn chạy đâu được nữa, không phải sao?

Tất nhiên, chiều nhõng nhẽo của Thiên Di đã vô cùng thành công.

Tối Valentine, bầu không khí lãng mạn bao trùm lấy hai người. Mọi thứ thật tuyệt vời cho đến khi có sự xuất hiện của Minh Tuấn. Ai lại ngờ Minh Tuấn thích trêu tức Vĩnh Khoa đến độ một đêm ngọt ngào của người ta cũng lèo đèo theo sau ghẹo chọc, khiến ai đó đôi lần tức điên năng nặc đòi về nhà. Nhưng cũng may, nhờ có Thiên Di lanh trí can ngăn nên mọi chuyện khá êm đềm.

Valentine, yêu lại càng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nhỏ Đáng Ghét Em Đã ... Cướp Trái Tim Anh Rồi ! Phần 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.